

FODORNÉ ABLONCZY MARGIT

ISTEN HATALMAS KEZE ALATT

**IFJÚSÁGI BIBLIAÓRA-VÁZLATOK
PÉTER LEVELEI ALAPJÁN**

Egy éves program fiatal felnőtteknek

**Budapest, 2002.
R E F I S Z**

1388 500

Kiadja
a Református Fiatalok Szövetsége

ISBN 963 202 757 4

Készült: Dunaújvárosi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Farkas István ügyvezető igazgató

Ajánlás

Azt tartja a mondás, hogy a puding próbája az evés. Mikor kezembe vettem ezt a bibliaóra-vázlat sorozatot, kipróbáltam egy gyülekezet felnőtt ifjúsági csoportjában. A tapasztalat az volt, hogy a könyv remekül használható, és igen jó ifiőrak kerekedtek ki belőle! Időnként nagy vitákkal, de mindenképpen komoly tartalommal, személyes üzenetek megértésével, befogadásával!

Talán egyik legmegkapóbb élményem volt, mikor egy kérdésre valaki úgy válaszolt, hogy válaszába beleszótta az előző óra egyik fontos mondanivalóját, ám nem szajkózva azt, hanem átélve, úgy elmondva, mint ami már a sajátja.

Fontos tudni azonban, hogy készülni kell! Nem arra jó e könyv, hogy ha nem volt időm készülni, hát itt egy vázlat, és már kezdhetjük is... A könyvben olvasható vázlatokhoz még igenis készülni kell! Kapsz remek kérdéseket, gondolatokat, ötleteket... hogy mindez segítsen a saját bibliaórát összeállítani és levezetni. Tanít gondolkodni, Igét értelmezni, és vezet abban, hogy a csoport tagjai is végigjárják az Ige megértésének útját!

Kívánok nektek is igazán gazdagon megáldott bibliaórákat, melyekből odaszánás, követés, szolgálat fakad Jézus Krisztus dicsőségére, egyházunk, gyülekezeteink épülésére!

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel...!” (1Pét 2,5)

Dunaújváros, 2002. június 20.

Böttger Antal
a REFISZ elnöke

BEVEZETÉS

„A világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését...” (Róm 8,19). Azokét, akiknek hite, hitből való igazsága nem csupán a lelki élet kényes karbantartását szolgálja, hanem a teremtett világ visszahe-lyezését a teremtett rendbe. Azokét, akik mérhetetlen szolidaritással és hisztériamentesen tekintenek a szenvedésre, akik elég szabadok önnön tételes igazságuktól ahhoz, hogy a hitből való “meleg” igazság szerteáradását ne gátolják a személyes doktrinákkal. Akik nem kárhozthatnak, mert az engedelmességnél nincs sürgetőbb teendőjük... Azokét, akik nem (felekezeti/közösségi) esernyőket gyártanak a várhatóan nagy eszésekre való tekintettel, hanem a bárka építésébe fognak, nem tanácskozva testtel és vérrel.

Visky András

Péter két levele a lelki növekedés, a megszentelődés nagy üzenete. Olyanoknak szól, akik befogadták szívükbe Jézus Krisztust mint Urat, s tapasztalják az élet ellentmondásait, keserűségeit, a hitélet buk-tatóit, esetleg éppen üldöztetést, vagy imádságaik hiányosságait. Nem az alapfogalmakat tisztázza tehát, hanem építkezik. Olyan ifjúsági közösségeknek ajánlható, ahol együtt kívánnak Krisztus testévé, gyülekezetté válni, azaz felnőtté a lelki gyermekkor után.

A 40 vázlat, az egy éves program kiegészül egy karácsonyi, és újévi alkalom vázlatával, s egy tavaszi hétvége és egy nyári hét továbbvezetésével. A megélt közösségben az üzenetek életre válthatók! Az egyszerűbb átláthatóság kedvéért havonta négy vázlat olvasható, természetesen a készülőik igazíthatják a megfelelő hónap heteihez, az adott év ünnepi alkalmaihoz a megadott témákat, igerészeket. Lehetséges másfajta felosztás is, mert a bibliai szöveg-magyarázat alapvetően az újfordításra (továbbiakban: UFO) épül. Így a vezető személyes készülését (utánanézését a görögben és a Károli fordításban, ill. a német, vagy angol fordításokban), nem helyettesíti az anyag! Az exegézisben utalok más fordításokra is.

Gondolatok a csoportvezetéshez

1. *A csoportvezetők nem azért vannak, hogy csupán ők beszéljenek.* Egy ifjúsági bibliaóra nem előadás, de nem is istentisztelet, hanem Isten Igéje melletti elcsendesedés és az ebből következő élő beszélgetés. A vezető egy tagja a csoportnak, nem ő a „mester”, hanem Jézus Krisztus. A rendelkezésre álló időnek legfeljebb 20%-át használhatja beszédre, azt is inkább csak kérdésekkel való irányításra.

2. *Jó kérdések* születhetnek ugyan az alkalmon belül is, de érdemes készülni rájuk. A jó kérdések jellemzői:

- rövid, mindenki számára érthető
- nem adható rá egyszerűen „igen”, vagy „nem” válasz
- többféleképpen is lehet rá válaszolni
- lényegretörő, gondolatébresztő
- egyszerre egy kérdés hangozzon el

3. Lehetőleg *ne kérjünk fel senkit* név szerint a válaszadásra! Még az sem mindig tanácsos, hogy sorban válaszoljanak, bár vannak közösségek, ahol sose jutna szóhoz valaki, ha nem így történne a beszélgetés bevezetése. Lehet az első kör mindenkié, sorban, a második kérdés azoknak, akik szívesen válaszolnak. Döntsünk szituációhoz, s emberekhez illően.

4. *Örüljünk a csendnek!* Mindenki szabadon válaszolhat magában, nem kell félnie, hogy valaki befolyásolja döntéseit. Ha egy perc után is csend van, akkor át kell fogalmazni a kérdést, vagy újra kell olvasni az igeszakaszt. Vannak csoportok, ahol hozzászórtak a hallgatáshoz, itt érdemes kis cetliket kiosztani (ceruzával együtt), s akkor kénytelen lesz mindenki megfogalmazni a gondolatait, s talán könnyebben el is mondja majd a többieknek.

5. Ha valaki mellékvágányra viszi a beszélgetést, *kedvesen, de határozottan tereljük vissza* az eredeti mederbe: „Egy másik ifiórán épp erről akartam beszélni, kérelek, hogy jegyezzétek meg, s térjünk vissza rá” stb.

6. Igen fontos, hogy a csoportvezető *engedje megnyilvánulni* a tagokat, bátorítsa őket a válaszadásra. Akár egy ún. „rossz” válasz után is bátran kérje ki a csoport véleményét – kiderülhet, hogy csak ő gondolja másként, s akkor fel kell készülnie a vitára is. De a vitára szánt témát csak egy másik alkalommal veheti elő újra.

7. Ha valaki túl sokat beszél, akkor *korlátozni kell* a hozzászólások számát, vagy idejét. De ezt csak a következő órán lehet megtenni. Tilos bárkit is megsérteni, vagy közösség előtt megszégyeníteni. Esetleg alkalom után félrehívhatjuk az illetőt – talán szüksége van arra, hogy valakivel elbeszélgessen. Mondjuk meg neki őszintén, amit éreztünk, s kérdezzük meg a véleményét. Megbízhatjuk külön valamilyen feladattal, mely leköti a figyelmét, s csak a lényegi kérdéshez szól hozzá.

8. Őszinte, életteli hozzászólások csak *megfelelő példa* után születnek. Először válaszoljunk mi egy feltett kérdésre, s akkor mindenki tudni fogja, hogy kb. mi az elvárás. Ha ez többször megtörtént, akkor előtte készüljünk együtt valakivel/kikkel, s ők, mint beavatottak válaszoljanak elsőként, megindítva a beszélgetést.

9. Nem mindenki tud eljönni minden alkalomra, ezért érdemes az előző bibliaóra *legfontosabb gondolatait megismételni* az ifi elején. Ha van ifjúsági jelenléti füzet, akkor abban emlékeztetőnek fel lehet jegyezni az alkalmak vázát, az elhangzott jó gondolatokat. Ez visszalapozva sok évig értékes gyűjtemény marad!

Egy-egy alkalom vázлата általában hat részből áll, melyek a készülésben segítenek ötletadással, háttéranyaggal, üzenettel.

1. **Szövegmagyarázat** – azaz exegézis a kiadott versekhez.

2. **Kérdések a személyes készüléshez** – ezek közül több felhasználható az ifióra keretén belül.

3. **Ötletek a kezdéshez** – mert a bevezetés mindig a legnehezebb feladat, hogy áthidaljuk a hatalmas szakadékot, ami saját (szívünkben hozott) világunk és az ige időbeli, társadalmi, gondolkodásbeli, világnézeti stb. távolságából adódik, s nagyban akadályozza az üzenet megértését. Ezért mindig *hídépítéssel* kezdünk.

4. **A bibliaóra felépítése** – további kérdések, kapcsolódás más kultúrákhoz, vallásokhoz, tudomány, művészet, aktualitások az igerész kapcsán.

5. **Csendesség** – elején, végén átadható üzenet, mely az igéből fakadt.

6. **Jegyzetek** – lehetőség a saját gondolatok, bevált ötletek, leírására.

KÉZIRATOS BIBLIATANULMÁNYOZÁS

1Pét 1

A levél írója **Péter**, a legidősebb tanítvány. Erre utalnak a következő versek: 1,8 és 5,1. Tartalma alapján ún. **keresztelési beszédnek** nevezik, s feltételezik, hogy Péter élőszóban mondta el, Szilvánusz jegyezte le, s juttatta el a gyülekezetekhez. A levél írásának helyét Babilonnak nevezi, mely valószínűleg nem az eredeti mezopotámiai város, hanem a zsidó apokaliptikában és az ógyházi hagyomány szimbolikájában: **Róma**.

A levél megírásának időpontja valószínűleg az első század vége. Megszólítottjai **pogánykeresztyének**, akik nem a zsidó törvények alapján nevelkedtek, hanem később, felnőtten kapcsolódtak a keresztyén közösséghez. Az ún. egyetemes levelek közé soroljuk, mert körlevélként íródott, a kisázsiai gyülekezeteknek. Abban a helyzetben próbál segíteni, amikor egy keresztyén teljesen hitetlen környezetben él, s szeretné megnyerni embertársait a hitnek. **A hívők tisztában vannak azzal, hogy létük alapja Isten megváltó munkája, s hogy feladatuk jellé lenni és jelt adni erről a világ jelenlegi helyzetében.**

Vannak-e azonosságok az evangéliumban szereplő Péter jellemvonásai, s a Péter első leveléből tükröződő személy karaktere között? Mít jelent nekem ez a levél? (A bibliaóra felépítésében szereplő kérdések személyes végiggondolása!)

Most visszalépünk az időben néhány évszázadot. Akkor még nem volt versszámzás, de fejezetbeosztás sem. Képzeld magunkat egy szerzetes helyébe, aki valamely kolostor könyvtárában görögül, vagy latinul nekilát, hogy Péter levelét elolvassa. Aki kézbevette, az egyszerre olvasta az egész levelet. Kéziratként, másolásban kerülhetett hozzá, ezért sajátosan **kéziratos bibliatanulmányozásnak** nevezzük ezt a módszert, mellyel most dolgozunk.

Olvassuk el *egyfolytában* az egész levelet (akár valaki hangos bibliaolvasása mellett), majd még egyszer külön az első fejezetet.

Beszéljük meg első benyomásainkat: *Miről szól (személyes észrevételek) a levél?*

Kinek mi ragadta meg a figyelmét? Esetleges *nehezen érthető* szavak, *ismétlődő* kifejezések, *szokatlan* fogalmazás, más bibliai versekkel, részekkel való *hasonlóság* stb.

Vegyük sorra a *múlt, jelen, jövő* idejű kijelentéseket, s ennek alapján gondolkozzunk együtt az első fejezetről! Mi az, *ami megtörtént* – számíthatunk rá, kesereghetünk miatta stb.?

Mi az, *ami jelenleg folyik*, cselekvés, feladat, történések stb.?

Mi az, aminek ígéretéről szól a levél írója, *amit várunk kell*, amire készülhetünk?

1Pét 1,3-7

Az újjászületés Isten munkája, s készen is van már: erről az élő reménységről szól Péter, a mennyei örökségről. Ez azonban csak az utolsó időben lesz nyilvánvalóvá. Most, a kísértések között nem is egyszerű ennek biztos tudatában megmaradni, ezért Isten hatalma kell, hogy megőrizzen minket. Mint a hegymászók közül az első, aki „biztosítja” a többieket a beillesztett kampókkal. Ebbe hit által belefűzhetjük életünk kötelét, s megmászhatjuk a hatalmas csúcsokat. Leküzdhetünk minden akadályt, még saját hitetlenségünket is.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

JÖVEVÉNYEK A VILÁGBAN

1Pét 1,1-2

Jellegzetes ókori levél bevezetőjét olvashatjuk. Péter megnevezi magát a kezdetén, s legfontosabb tisztevel jelöli a levél megírásának indokát: apostol. Ezzel Ura szándékára és tekintélyére hivatkozik. A **Jézus Krisztus** név méltóságjelzőként működik: Jézus a Messiás, azaz ő a **Krisztus**. Ennek a hitvallásnak egyszerűsödött változata a megszokott névösszetétel: **Jézus Krisztus**, mely nem vezetéknev és keresztnév! (Olyan, mint az István a király, s az ebből egyszerűsödött: István király.)

A címzettek egy-egy földrajzilag meghatározható helynek lakói, mégis egy másik ország polgárai. Ezen a földön tehát csak **jövevények**, ideiglenes vendégségben élők, igazi otthonuktól távol vannak (az a mennyország!): Megtűrt emberek, sokszor előnytelen helyzetben másokkal szemben, akik sóvárognak valódi hazájukba térni, bár tudják, hogy nem véletlenül vannak ott, ahol vannak. Ezt a felelősséget hordozza a **kiválasztottság** fogalma. (Ábrahám sem önmagáért hagyta ott egy város kényelmét, hogy azután élete végéig sátorban lakhasson!)

Igen lényeges a **Szentháromság**-formula, mint Isten folyamatos cselekvése: az Atya elhatározása, a Szentlélek megszentelése és a Krisztusban való új élet.

A kegyelem, emberi viszonylatban, a békességben jelentkezik. **Ahol Isten dicsősége megáll, ott lesz az embereknek békesség** (Luk 2,14).

Milyen közösség az, akik számára Isten üzenetét vinnem kell? Hogyan alkalmazkodhatom hozzájuk? Kell-e egyáltalán alkalmazkodnom?

Nem vagyunk mi túlságosan kényelmesen berendezkedve itt a földön? Nem fordítunk aránytalanul nagy időt ideiglenes lakóhelyünkre a valódi helyett? Nem berzenkedünk túlságosan, ha jogainkról van szó?

Hol a keresztyének helye a világban? **Alkalmazkodás = világius keresztyénség. Ellenállás = feltűnő élet.** Vállaljuk-e ezt a másságot?

Vállalom-e a kiszolgáltatottságot Isten követésében? Elhiszem-e, hogy valóban minden kegyelemből van?

Beszélgessünk az állampolgárságról, jogokról, kötelességekről.

Vigyünk be egy laccímbejelentő lapot és töltjük ki két-féléképpen (földi és mennyei).

Készítsünk együtt egy laccímet igazoló mennyei igazolványt!

Mit jelent ez a mondat: „Akinak csak múltja van, nem soká él már!”

Olvassuk el az első két verset. Kiknek szól a levél? Minden rájuk vonatkozó jelzõt gyűjtsünk össze (élő, jövevények, kiválasztottak, akiknek kegyelem és békesség adatik stb.)!

Hogyan szólna a levél, ha nekünk íródott volna? Mit kellene megváltoztatnunk az első két versben? Mi változott a keresztyenség helyzetében 2000 év alatt?

Komoly múltunk van, de van-e jövődönk?

1Pét 1,1-2

*Az albérletben élők nem szépítgetik otthonukat, hanem azzal foglalkoznak, hogy igazi lakhelyük megépülhessen, vagy a rávaló összegyűlhessen. Új életünk alapja a Szentháromság Isten munkája, s nem a mi cselekvésünk! A helyzeteket Isten adja, a mi dolgunk az engedelmesség! **Békességünk alapja nem az emberek közötti feszültségmentes élet, hanem Isten kegyelmének megtapasztalása.** Ez az emberek között lehet, hogy épp nem békességet teremt! Kiválasztottak vagyunk, s ez felelősség is – másokért!*

.....

.....

.....

.....

.....

.....

REMÉNYSÉG FIAI

1Pét 1,3-4

A harmadik vers szinte megegyezik Pál bevezetési formuláival: **2Kor 1,3** ill. **Ef 1,3**.

Hangzásra olyan, mint amit istentiszteletek elején mondunk fohászként, köszöntésként. Az újjászületés nem azonos a panteisztikus reinkarnációval! **Az újjászületés azt jelenti, hogy az ember régi élete meghal (létfogosultsága szűnik meg!), s az új élet megszületik benne, ami egyenlő azzal, hogy újra kapcsolatba kerül Istennel (az Ádámiban elvesztett közösséget élheti meg újra).** Isten országának polgára lesz, s ettől megváltozik jelenlegi életének szemlélési módja. Kitérnek a perspektívák, új értelmet kapnak a történések. Az újjászületés Isten munkája, nem tehetünk hozzá semmit extatikus cselekményekkel, vagy emberi élményekkel. Vagy végbemegy már most, míg földi sátorházunkat hordjuk, vagy sosem leszünk részesei, a halál után sem! **Az életképes reménységnek biztos alapja van: egy személy.** És biztos váradalma is: az örökélet. Nem a földi élet bizonyos történéseinek bekövetkezését várjuk tehát, hanem Jézus Krisztus cselekvésének következő lépését figyeljük. Ezért könnyörgünk, s biztosak lehetünk benne, hogy minden történés így üdvösségünket szolgálja.

Mennyire valóság számomra az örök élet? Nem szűkültek be reménységeim a hétköznapi valóság gondjaira? Ha megnézem egy napomat, hány megjegyzésem vonatkozik reményteljes kimenetelre, s hány keserű lemondásra? Meddig lát a szemem? Csak holnapig, csak az én életem határait elképzelve, csak országom jövőjéért való aggodásomig, vagy tudom az örök élet bizonyosságát szem előtt tartani? Hiszek az emberek megváltozásában – újjászületésében?

Mindenki kapjon egy cellit, s írja rá a reménység szó meghatározását.

A másik oldalára írja fel, hogy mi mindennek az elkövetkezésében reménykedik.

Hogyan értelmezhető ez a mondat: „*A csüggedőnek mindig rossz napja van, a jókedvűnek pedig mindig ünnepe.*” (Péld 15,15)

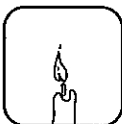
Ki mit hallott a reinkarnációról, miért jelent ez sokaknak reménységet?

Korunk félelmetes betegségéről készítették interjút, s az orvosok elmondták, hogy bár Magyarországon kiderül időben a rákos megbetegedések 85 %-a, mégsem gyógyulnak meg az emberek. Svájcban hasonló szituációban lévők közül a fele teljesen egészséges lesz. Ezt azzal magyarázták, hogy a magyar emberek feladják, nincs reménység előttük. Nincs miért meggyógyulni. Tehetetlenül szenvedik végig a hátralévő időt. Vajon miért van ez így?

A legnagyobb tévedés a reinkarnáció és az újjászületés összekeverésében, hogy nem még egy földi életet kapunk a megjobbulásra, hanem az élet egyszerűségében itt és most kezdődik el egy valóban új, egészen más lehetőség. A gonosz jóvá lehet. Ez csakis Isten újjászülető kegyelme által mehet végbe, ez nem természeti törvényszerűség!

Az újjászületés múlt időben van, s mi mégis reménységben beszélünk róla, hogyan fér össze ez a két időzőna? Isten előtt valóság, számunkra igazság. Ez reménységünk alapja

1Pét 1,3-4

A XX. században azt mondták, hogy az ember sorsa megpecsételődőtt. Kiürült az ég felette, nincs hova néznie. Tönkretette a vizét, levegőjét, erkölceit. Vajon mi hova nézünk? Nekünk is „üres az ég”? A keresztyéneket reménység fiainak nevezte valaki. Mert nem rövid távban gondolkodnak, hanem az örökkévalóságban. Ezért sosem az elrontott dolgok töltik be szívüket, hanem azt figyelik, hogyan hoz ki Isten jót ebből a rengeteg rosszból. Mert az már művészet. Van-e ilyen reménységünk: elvehetetlen, megmásíthatatlan, ami elég a XXI. században is?

.....

.....

.....

PANASZKODÓ KERESZTYÉNEK?

1Pét 1,5-7

Isten hatalma őriz – sokszor el kellene mondani magunknak, hogy végre elhiggyük. Mert **hit által** őriz – azaz csak azokat, akik nem számíthatnak semmilyen más segítségre! A segítség **készen van**, mint a nagy vacsora is, csak az a kérdés, hogy elfogadom-e. Isten nem hozzám igazodva határozza el döntéseit, hanem előre készen van minden variációra nézve. Az **utolsó idő** kifejezés nem a távoli jövőre utal, hanem mindig az adott korszakra, mint az abban élők utolsó idejére. Tehát mindenki számára **nyilvánvalóvá lehet**, amikor ezt elhiszi, elfogadja. Bizonyosak lehetünk üdvösségünkben.

Érdekes a két ige különbsége: az **örvendeztek**, folyamatos cselekvést, míg a **megszomorodtatok** mozzanatos, azaz nem tartós állapotot jelöl. Maga a szenvedés sosem véletlenül éri a hívő embert, nem hiba csúszik Isten számításába! A megpróbáltatás közben furcsa lenne az örömtől ittas keresztyén, de ugyanennyire furcsa a hálátlan, vagy reménytelen, esetleg hitetlen, panaszkodó hívő is! A szövegből világosan következik a megállapítás: **a megpróbáltatás méltóság**, csak a gyenge keresztyéneket nem éri veszedelem...

A próbák során derül ki a hit minősége. De erősíti, tisztítja is a hitet minden próba, hiszen megsemmisíti a hamis reménységet, felszámolja a tévhiteket, előítéleteket, alázatra tanít, bölcsességet hoz. Csak az igazán tiszta, kétszer tisztított arany az értékes.

Hiszem-e, hogy Isten hatalma őriz minden keresztyént? Volt-e már olyan eset az életemben, amikor megőrzött valamitől, s tudtam is érte hálát adni? Volt-e már veszélyben a hitem? Mi okozta? Mennyi idő múlva tudok örülni egy-egy próbatételnek? Mi akadályoz a feldolgozásban: sértettség, más emberek, tisztánlátás hiánya, önzés, lustaság, hiúság?

Mire elég Isten hatalma? Képes-e akkora követ teremteni, amelyet maga sem tud felemelni? – szól a régi kérdés. Hogyan válaszolnátok? (Egy rabbi így fűzte tovább: „Igen, tud, s ez a kő itt van” – mondta, miközben a saját szívére mutatott.)

Lehet-e egy keresztyén mindig örvendező? Hogyan?

Mi a fontosabb: az őszinteség (amit pillanatnyilag érzek), vagy az igazság (amit mindig tudok)? Mit mondhatok ki mások előtt, ha tudom, hogy a szó = tett?

Egy cégnél a CD-lejátszókat -50-től +70 fokig próbálják ki. Szükséges ez? A legtöbb autó, amelyikben ilyen készülék van, átlaghőmérsékleten közlekedik. Mégis felkészültnek kell lennie arra is, ha tűz üt ki, vagy ha nagyon hideg van.

A próba sosem csak értem van, hanem mindig azokért is, akik az életemet látják. Ettől lesz a hitem méltó arra, hogy megkívánják, hogy akarjanak keresztyének lenni.

A panaszkodó keresztyéneken még sok a felesleg, még sokkal inkább hasonlít óemberére, mint Krisztusra.

1Pét 1,5-7

A tűz az aranyat tisztítja, a vasat olvasztja, a fát megégeti. Mindnek más a lehetősége. Az, hogy kinek-kinek milyen a hite, a próba fogja megmutatni. Formálhatóvá leszek, vagy csak folyékonyá, elhamvadnak hitem biztos pontjai, vagy csupán a felesleg távozik? A panaszkodó keresztyének igen kényelmesnek gondolják el a hitben járás útját. Olyanok, mintha azt várnák: Jézus keresztje óvatosan kerüljön csak egy pihe-puha párnára, hogy meg ne sérüljön a válluk. Mindig is keskeny útról volt szó. S arról is, hogy mindez annak érdekében történik, hogy méltóvá legyünk a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.

.....

.....

.....

DICSŐÜLT ÖRÖMMEL ÖRVENDEZTEK

1Pét 1,8-9

Kettős tagadás, erős állítás. „**nem láttátok... , most sem látjátok**”. A gyülekezet sosem látta Krisztust, s mégis hite által megkapta a többet: az általa való életet. Mert a látás csak részleges információ ahhoz képest, amit átélhet az ember lelkének megújulásában. Kultúránk hangsúlyai erősen eltolódtak a látás élménye, s látszólagos bizonyossága felé, ezért igen sérülékeny lett a lélek. Még nagyobb szüksége van a **nem láthatókra**.

Az üdvösség elérése nem jövő idő, hanem perfektrum (azaz befejezett múlt idő!) Merthogy nem a mi teljesítményünkön múlik, hanem Isten kegyelmén! (Heidelbergi Káté, Institúció)

Az öröm melyet az üdvösség bizonyossága hoz, nem hasonlítható más dolog feletti örömhöz. Ezért is kevés önmagában az **öröm** szó. Ki kell egészíteni, hogy érthető lehessen a valódi különbség: **kimondhatatlan, dicsőült öröm** ez. Szóban alig átadható. De mégis van értelme a bizonyágtételnek, mert szavaink csak 10%-ot adnak tovább információként, a többi metakommunikatív jel: a hangsúly, a taglejtés, az arckifejezés sokkal többet mond! S az ilyen formában átadott meghívás igen „ragadós”, azaz kívánatos lehet másoknak is.

Miért gondoljuk a látást bizonyító erejűnek, s miért ér kevesebbet a hallás? (Holott tudjuk, hogy a látást is igen könnyű becsapni!) Gondoljuk végig ismerőseink között, hány örvendező keresztyén van. Miért oly kevés? S a keveseknek megkérdeztük-e már a titkát? Mi magunk mikor örültünk utoljára üdvbizonyosságunknak?

Készítsünk fel egy ifitagot (legfeljebb kettőt!) arra, hogy az üdvbizonyosság kérdésében minden bibliai verset ismerjen, s dobjuk be az ifi elején a témát: *Lehet-e valakinek üdvbizonyossága?* Hagyjuk, hogy válaszoljanak mások, de ha elakadás van, akkor mindig ez a fiatal szóljon, s ne mi. Mi pedig inkább csak kérdezzünk, akár helyettük is.

Ezt a témát sürgetően hozza elő egy haláleset, vagy más felekezetekkel való találkozás. A római katolikusok üdvbizonyossága a *cselekedetekben* van. A velük történt szent cselekmények (szentségek) által, ill. a hétköznapok kötelességei által: naponkénti jócselekedet, vasárnapi miselátogatás stb.

A protestáns felekezetek már a *solák* által: *egyedül kegyelemből, hit által* való üdvösséget vallják, s a cselekedeteket csak hálából való életnek. Ami nem tesz hozzá semmit a megnyert üdvösséghez (Jézus példázata a szőlőmunkásokról: Mt 20,1-16).

Végig lehet gondolni a megtérés lépéseit (Tékozló fiú – Lk 15,11-32), s megtörténtének bizonyítékait a mássá lett életben (Zákeus – Lk 19,1-10).

(Egyszerű segítségek a következő könyvek: *John Blanchard: Életünk legfontosabb kérdései.* ill. *Albert Kammer: Miként lehet az enyém.*)

Ha az ifitagok vállalkozó szelleműek, akkor ki lehet írni néhány fontos ígét egy-egy cetlire, s odaadni, hogy megfelelő helyen olvassák fel, ha úgy érzik, az válasz lenne valamelyik kérdésre.

1Pét 1,8-9

*Az öröm nem azonos a vidámsággal, vagy a nevetéssel. Az öröm a Lélek gyümölcse (Gal 5,22-23/a), ezért csak **ajándékként** lehet megtapasztalni jelenlétét életünkben.*

*Sosem lehet kényszer, vagy elvárás sem magunktól, sem másoktól. Nem azonos a pozitív világszemlélettel, vagy a naiv, szangvinikus ember pillangó-örömeivel. Lényege szerint **elvehetetlen és kimondhatatlan**. Semmi köze a földi eseményekhez, vagy más emberek hozzánk való viszonyához. Ez **Istennel való közösségünk forrása**, ami elsősorban a szemén (a lélek tükrén) át világít másoknak, s nem a szájszövegben fészkel. Nem csupán a megtérés első ujjongása, hanem az évtizedes keresztyén élet kiteljesedő gazdagsága és szabadsága.*

.....

.....

.....

.....

MI ISTEN RÉSZE, ÉS MI A MIÉNK?

1Pét 1,10-12

Isten része a **tervezés és a véghezvitel**. Erről adott kijelentést. Ezen belül szólnak ígéretei szenvedésről és dicsőségről egyaránt. Ehhez nem lehet hozzátenni, és nem lehet belőle elvenni sem. Ez volt Krisztus része is az előre adott kijelentésből, s ebben kell nekünk is megerősíteni magunkat és másokat. Mi akkor a mi részünk? Isten munkatársai lehetünk! **Kutathatjuk**, hogy milyen időkre vonatkoznak ígéretei, kijelentései. **Megerősíthetünk** másokat is a megértett üzenetben, azaz Isten eszközei lehetünk mások életében. Nem könnyű rész volt ebből a prófétáké, akiknek hosszú századokon át mindig csak az ígérek továbbadása jutott feladatul! Maguknak szerették volna a teljesség idejét, de csak hordozói lehettek a hatalmas üzenetnek. Erre csak a Szentlélek által voltak képesek. Ahogy az evangélium továbbadására is azok (az apostolok), akik arra az időre rendeltettek szolgálkuk. Isten terve most is tovább bontakozik előttünk. Nekünk is lehet ebben részünk!

Hogyan lehet elkülöníteni Isten részét, s a miénket, az előttünk álló feladatokból? Nem az a legnagyobb bajunk, hogy időnként felcseréljük a dolgokat? Ott izgulunk, ahol Ő már megígért valamit, s ott nem cselekszünk, ahol kiadta már a parancsot...

Bízunk-e eléggé a tervezés tökéletességében, s a véghezvitel megfelelő idejében?

Kezdjük a bibliaórát Szentlélek-hívással: énekkel, közös imádsággal. Készüljön fel erre valaki az ifiből, aki **megfelelően le tudja vezetni** az első öt percet.

„Ember tervez, Isten végez.” Mit jelent ez a mondat?

Mi a különbség az *emlék* és az *emlékeztető* között? Írjuk fel a táblára a felsorolt variációkat, majd jelöljük aláhúzással a leg-

fontosabbakat. (A tábla lehet egy nagy csomagolópapír is felragasztva a falra.) Mennyiben egyik, vagy másik a keresztyénség feladata?

Mi az ember feladata a világban (kezdjük a teremtési rend felől: *uralkodjon = őrizze és gondozza* a föld minden élőlényét, magát is beleértve)? Mi a keresztyének speciális feladata? (Mt 28,18-20 – *tegyünk tanítvánná minden népeket.*)

Hogyan kezdenénk hozzá egy lakótelep (a falu, egy városrész, az iskola, a helységben lakó gyerekek, stb. – ami éppen aktuális) evangélizálásához? Honnan lehetne megtudni, hogy ez Isten akarata-e, vagy a mi ötletünk? (imádság, elcsendesedés, a szükség meglátása, igei vezetés, jelek, valaki kérdezett valamit, vezetés a Szentlélek által, a közös rámozdulás, lelkesedés az ifi közösségében stb.) Hogyan kezdenénk hozzá, mennyi idő kellene a felkészüléshez? Együtt gondoljuk végig, hogy kinek mi lehetne a feladata. Mi számítana eredménynek, mit várunk ettől az alkalomtól? Hívjunk-e máshonnan evangélizátort, vagy saját körű legyen a próbálkozás?

Mire való az idő? Elmúlik, vagy betelik? Termett-e gyümölcsöt az a keresztyén, aki sosem térített meg egyetlen embert sem? Lehet, hogy nem mindenkinek ez a feladata?

1Pét 1,10-12

Élet = hivatás valamire. Tehetség = felelősség valamiért. Idő = alkalmas idő.

Isten olyan rendet adott a világnak, amelyben nem véletlenül történnek a dolgok. Minden egy csodálatos terv kibontakozásának része. Egy hatalmas folyamat, amelynek mind csak pici alkotórészei vagyunk. Lehetünk kerékkötők, s lehetünk szorgalmas résztvevők. Nélkülünk is végbemegy minden, mert Istennek van hatalma rá. De nem érdemes kimaradni, mert akkor értjük meg igazán a helyünket, a tervet, ha végigjárjuk a nekünk ajánlott utat.

.....

.....

.....

IGAZODÁS KRISZTUSHOZ

1Pét 1,13-16

Az új élet lehetősége Isten munkája. Az új élet lehetőségének megragadása vagy elutasítása a gyülekezet tagjaira tartozik. Ezért van helye a **biztatásnak** és az **intésnek** a közösségben. A felszólítás: **„övezzétek fel magatokat és józanok legyetek”** (Károli) több ószövetségi helyen is előfordul (2Móz 12,11; 2Kir 4,29; és 9,1; Jób 38,3; Jer 1,7) mindig valamely harc, nehézség megküzdésének bevezetésére. Az ókori ruhadarabok mind hosszú, tógyszerű viseletek voltak keleten, s harcban, vagy sietségben akadályozták a lépést, ezért kellett felövezni őket. Átvitt értelemben a felkészülést jelenti (ezt a kifejezést fordítja az UFO). A **józság** annyit tesz, hogy számolok a következményekkel, világosan tudom és vállalom a jót, s ezzel a küzdelmet a gonosz ellen. **Teljes bizonyosság** csak kétség nélküli hitből fakadhat, ezért van szükség a hit megerősítésére, akár az érte való harcban is! A megmaradás feltételei: **engedelmesség, igazodás Krisztushoz, szentté létele minden vonatkozásban**. Mindhárom csak az Istennel való szoros kapcsolat gyümölcse.

Hol szakadtak lelki ruháim, hol nem véd a vértet az Sátán támadásai ellen: talán épp engedetlen vagyok? Vagy nagyon befolyásol a világ folyása? Vagy nem vágyom a szentségre, nagyon jól megférek bizonyos bűnökkel? A félig-keresztységről mondják, hogy egészen a Sátáné. Isten azért nem kívánja a megosztottságot, mert az tönkretesz minket. Hogyan lehet tisztázni a belső „tudatlanságokat”, felszínre hozni a megalkuvások sokaságát, a titkos bűnök férgeit?

Öltöztessünk be egy ifitagot egy hatalmas fehér lepedőbe, de alatta legyen teljesen fekete a ruházata. Ő legyen ott elsőként, s köszöntsön mindenkit sokféle változatban. Lehet közte szívélyes és elutasító, vagy akár közömbös is. Ha mindenki megérkezett, s a valóságos kezdésre kerül sor, kérdez-

zük meg az ifitagokat mi volt a furcsa ennek a fiatalnak a viselkedésében.

Vezessük a beszélgetést az ellentmondásosság, a két-színűség, „a felületen kedves, valójában önző” magatartás-forma leleplezésére. (Jelképként vehetjük a Páli megfogalmazást: „a Sátán is a világosság angyalává változtatja magát” – de „kilóg a lóláb” – válaszolja erre a magyar közmondás.)

„Mi jut eszetekbe arról a szóról, hogy szent?” – kérdezhetjük, s sok furcsa, előítéletes választ fogunk kapni. Ezzel szemben a bibliai szentség messze nem ilyen világtól elfordult, csuhás szenteskedő képet ad élénk. Hogyan lehetünk hát szentek *egész magatartásunkban*? „Gyakorlat teszi a mestert.” – mindenki mondjon példát az életéből arra nézve, hogy egy-egy adott szituációban mi lehetne szent magatartás, s mi biztosan nem az. Segítsünk egymásnak a szent élet megélésében (bízgatással, intéssel).

1Pét 1,13-16

*A másság feltűnő. Rákérdezhetnek, kicsúfolhatják. Vállaljuk-e? Izráel sokszor belebukott abba, hogy olyan akart lenni, mint a körülötte élő népek. Nagy figyelmeztetés ez ránk nézve is! Sok keresztyén **köpnöyforgató** – alkalmazkodik ahhoz a környezethez, ahol éppen van – s ez talán még veszélyesebb, mint az előző. Így lett hiteltelenné a keresztyénség az elmúlt évszázadokban! Leginkább azért nehéz a szentség, mert ebből az életformából nem lehet szabadságra menni, ez életreszóló elkötelezettség – de örökéletre szóló megtartatás!*

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

AZ ÚJ ÉLET LEHETŐSÉGÉNEK MEGRAGADÁSA

1Pét 1,17-21

Atyánknak hívhatjuk a mennyei bírót, aki mindenkit cselekedetei szerint ítél. Micsoda lehetőség! Itt Péter akár gondolhat a Jézustól tanult imádságra is, ahol a szentség (**ki a mennyekben vagy**) és a közelség (**mi Atyánk**) egyaránt kimondatik. Bizalommal fordulhatunk felé, ugyanakkor semmiféle elnézésre, vagy kivételezésre nem számíthatunk. Az igazságosság viszont biztonságot ad. Mindenkiel ugyanúgy bának az Ur! De mi, akik megismertük szeretetének mérhetetlen nagyságát még kevésbé élhetünk vissza azzal!

Fantasztikus hitvallás szólal meg a 19-21 versekben. Mindent elmond, amit tudnunk kell, s amin mégis oly sokat vitakoztak az elmúlt évszázadok során a teológusok, sőt felekezeti különbségek is adódtak félreértelmezésükből. Világosan kimondatik: csak Krisztus által van út! Az sem úgy, hogy nagy embernek tartjuk, hanem úgy, hogy megáldoztatott. Ő lett a helyettes áldozat miattunk: ember az emberért. Egyszeri és tökéletes áldozat, ezért nem kell többé áldozatot bemutatni, sem áldozni. Isten terve nem a teremtés után változott meg a mi bűnünk miatt, hanem előre elrendeltetett ez, tanácsvégzése szerint. Kereszthalál, feltámadás és megdicsőülés – ez az út. Együtt ad hitünkben reménységet, hogy nem csupán a halálig tart az élet, s hogy ránk is dicsőség vár.

Végiggondolva az Apostoli Hitvallást, vajon mely részei jelentenek problémát nekünk? Felfogtuk-e már annak a tökéletesen kidolgozott megváltásnak mozzanatokból felépülő értelmét, ahol minden „apróságnak” hatalmas jelentősége van?

Nem azért vagyunk reménytelenek sokszor, mert nem értjük jól hitvallásainkat?

Nyomtassunk ki előre néhány más hitvallást, s adjuk a fiatalok kezébe. Lehet ez a nicea-konstantinápolyitól a barmeni hitvallásig bármelyik. Egyik variációként betehetjük a 17-21 verseket is! (Szép lehetőség a Fil 2,5-11 vagy a Kol

1,12-22 is.) Kérjük, hogy mindenki olvassa el, amit kapott, s próbálja meg bejelölni a különbségeket az Apostoli Hitvalláshoz képest.

Miért vannak különbségek, mi ennek a jelentősége? Mi az, ami mindenhol ugyanaz? Vajon nem az a legfontosabb üzenet, ami mindenkinek szól?

Aki hisz, az kapaszkodik, az remél. Könnyű egy hajón ülve nézegetni a fodrozódó hullámokat, s mennyire nehéz, ha hajótörést szenvedve úszni kell a tengerben, segítségre várva. Ilyenkor az ember kapaszkodót keres: léceket, úszóövet, esetleg egy másik ember hátát. De ekkor derül ki az is, hogy mennyi tartalék van az emberben, s hogy mi az igazi segítség. Hitvallások akkor születtek, amikor meg kellett vallani, hogy miben hisznek igazán a hívők. Amikor nem lehetett az egész Szentírást forgatni, amikor a szembenállók az ellenkezőjét állították. Meg kellett fogalmazni mi az, ami igazán fontos.

Mai helyzetünkben mit támadnak leginkább a keresztyén tanításban, vagy mit kevernek össze más vallásokkal, emberi tanításokkal? Vegyük sorra, s gondoljuk végig együtt.

1Pét 1,17-21

Győztes csapatban játszunk! S ez nem álmodozás, hanem felelősség – meg kell védeni az eddig kiérdemelt méltóságot. Újra meg újra aprópénzre kell váltani a harcot és a győzelmet. Ehhez hatalmas erőforrások szükségesek, s kitartás, szorgalom, tudatos harc a győzelemért. Sokat ront az elbizakodottság, a tudatlanság, készületlenség, lustaság. Még veszteséget is okozhat! Tehát istenfélelem és reménység együtt. Csak megfelelő izgalommal lehet mindent bevetni, s „elbírní” a győzelmet. Csak folytonos edzéssel lehet kondícióban maradni.

.....

.....

.....

.....

EGYMÁST TISZTA SZÍVBŐL, BUZGÓN SZERESSÉTEK!

1Pét 1,22-25

Az elvek után következik a gyakorlat. A tiszta tanításból tiszta élet. A tisztításnak sokféle változata van, attól függően, hogy mit kell megtisztítani. A fémtárgyakat Sidollal, a kondért homokkal, a ruhát Hypoval stb. A keresztyént engedelmességgel. Ennek célja nem az öncélú tökéletesség gögje, hanem a képmutatás nélküli szeretet megélése. A kitartóan (buzgón), tiszta szívből jelzők világossá teszik, hogy ez nem is olyan könnyű. Bele lehet fáradni – különösen, ha hiábavalónak bizonyul. De be is lehet szennyezni önzéssel, birtoklási vágygal.

Akik újjászülettek, azoknak segítségükre van ebben Isten hatalma. Az újjászületés nem a természet tavaszi újjáéledése, ahogy a misztériumvallásokban. Nem is „újjászületés” a gyermekeinkben, a következő nemzedékben! (Talán még aktuálisabb tisztázás következhet a mai klónozási technikák miatt!) De nem is „megistenülés” a New Age tanítása szerint. Talán a legszembeötlőbb különbség, hogy míg az előzőek szimbolikus értelműek, addig az újszövetségi újjászületés tényszerű, konkrét történeti esemény. „A kutyából szalonna lesz.” A hitetlen hívóvé, Simonból Péterre (Kéfassá: Máté 16,17-18).

Az ígét hordozó ember maga ugyanolyan halandó, mint a fű, de az ige magva egy egészen más életet hoz elő, ami örökkévaló.

Hogyan kell jól szeretni? Hogyan kell a legtöbbet átadni, s mégsem birtokolni a másikat? Hogyan lehet a gyülekezetben valóban „nagy családként” egymást szeretni? Annyi bizonyos, hogy nem választjuk a lelki testvéreket, ahogy a vér szerintieket sem. Kapjuk őket. És hányszor van, hogy arra gondolunk: „ha ő nem lenne a gyülekezetben, egészen jól meglennénk!”

Készítsük elő a terepet egy lábmosásra. Akár megkérhetünk valakit, akár mi magunk kipróbálhatjuk, hogy mit jelent megmosni valakinek (esetleg valamennyi érkezőnek sorra!) a lábát. A helyzetnek teljesen váratlannak kell

lennie, s nem szabad belemennünk az „elolcsósításba” (bárki, bárkinek megmoshatja). Mi tisztult meg ez által a lábmosás által? Miért volt rá szükség a tanítványoknál, s miért most?

Megtisztulni csak úgy lehet, ha véglegesen leszámolunk valamivel az életünkben. A legtöbb bűn gyökere azonban sokkal mélyebben van, mint amit tudatosan meg lehetne bánni. Ezért sokszor van szükség szimbolikus cselekvésekre, a magunk megalázására, hogy minden engedetlenségéből megtisztulhassunk. (Bűnvallás csak intim környezetben lehetséges, nem ifi elé való az önfeltárás. Ha mégis megtesszük, CSAK megfelelő légkörben s csak egyszer próbáljuk ki. Nagyon vigyázzunk, mert sokan sérülhetnek, vagy épp megkeményedhetnek a bűneikben, akik nem könnyen beszélnek róla!)

Az újjászületés ténykérdés, tehát látszania kell azon az emberen valamiképpen. Ahogyan az elvetett mag kicsirázik, úgy az Isten iránt való engedelmesség is növekszik a hívő ember életében. Nem várhatunk azonnal teljes szeretetet attól, aki ki nem állhatott minket. De igenis segíthetünk neki abban, hogy megszeressen minket! A szeretet nem eltussol, hanem megtisztít! A szeretet nem könnyen felejt, hanem érvényesen megbocsát! A szeretet *szelíd formái* a legmegragadóbbak: ha valaki egyik ifire készít mindenkinek egy ígéslapot, vagy meghívja az ifit saját lakásába, s ezen a „pudingos vacsorán” mesél egy kicsit magáról...

Jn 13,1-17

Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy tiszták az ő beszéde által. Csak a lábukat kell megmosni. Az újjászületés végbement, de meg kell tanulniuk a szerint is élni. Segítségükre van ebben a Szentlélek világossága. Tisztulás többször is lehetséges, sőt szükséges is. A testvérszeretethen sose leszünk tökéletesek, mindig van mit tanulni. Az alázat iskolájának nem csak alsó tagozata van, végig kell tanulni sok leckét, mire az ember „diplomát kap”.

.....

.....

.....

KÉZIRATOS BIBLIATANULMÁNYOZÁS

1Pét 2

ÉLET A LELKI HÁZBAN. Egy új létformában, méltósággal. A meggyógyult ember hálájával szolgálva. Mint, akik **drágakövet** kaptak örökségként – s azon igyekeznek, hogy megfelelő foglalat legyenek hozzá. Az emberi kapcsolatokban épült falakat lebontva (gonoszság, álnokság stb.), magukat adva a lelki ház építőköveként. A szakaszban használt képek ószövetségi istentiszteleti részletek, akár **egy újonnan a gyülekezetbe kapcsolódó embernek (csoportnak) a keresztelési prédikációjaként is felfoghatjuk ezeket a verseket.** De úgy is értelmezhetjük, hogy az egész közösség frissen megtértekből áll, akiknek további növekedésre van szükségük. A lelki tej világosan jelzi a kezdők lelki táplálásának módját, ahogy más bibliai szakaszok szólnak a keményebb táplálékról is (pl. Jn 6,60).

A lelki ház **élő kövekből** épül. Minden téglára szükség van, s mindenki hiányzik, aki nem építi a többieket a saját adományaival. Ezért **egyetemes papság** van, mindenki felelős önmaga tisztaságáért, s ezzel az egész lelki ház tisztaságáért is. Isten egyik legkülönösebb titka, ahogyan egymástól függővé tesz minket bűneink és tisztaságunk „továbbáradásával”. Fertőzünk, vagy kovászolunk, indulatokat gerjesztünk, vagy jó illatot árasztunk.

Olvassuk el Reményik Sándor: *Kövek zsoltára* c. versét. Gondolkodjunk a múlt élő kövein, a ma élő keresztyének feladatain, a lelki hézagokon, amelyek törékennyé, ledönthetővé teszik a lelki házat. Helyezzük el ifjúsági közösségünk tagjait, a lelki ház részeiként (esetleg egy konkrét téglafalon, ahol mindenki behelyettesítheti önmagát): ki miben munkálkodik, mivel hat a többiekre? Imádsággal készüljünk a nehéz emberekkel való beszélgetésre, mások bátorítására, **hogy egyik építse a másikat.**

Készítsünk egy diasorozatot (nagy plakátot fényképekkel, vagy falinaptár képeiből montázst stb.) **mindenféle stílusú templomról.** Beszéljessünk a részeiről, s azok funkciójáról.

Hogyan változtak ezek az évszázadok során, ma milyen templom lenne „ideális” méretben, beosztásban, ablakkivágásban stb. Mi az, amire mindig szükség van?

Van külső védelem és van belső is. Mindkettő lényege az, hogy valami *értékeset körbezár, s sokasít*. A templom jel, Isten közöttünk lakik (ahogyan a szent sátrat mindig középre verték fel Izráel fiai, ha a pusztai vándorlásban megpihentek). Sokáig a legmagasabb épület volt minden faluban (esetleg épp a legmagasabb helyre állva). Védelmet adott egy-egy háború idején (nem véletlen, hogy mindig a tornyokat lőtték le először), mert oda együvé gyülekezhetek a falubeliek. A templom állapota mindig egy kicsit jelzi a gyülekezet állapotát is. De ennél is fontosabb a belső közösség építése. Hogy áll ez a kis ifi közösség a nagy gyülekezethez képest? Része annak, vagy külön gyülekezetként működik? *Lelki közösség csak közös lelki élmények alapján lesz*. Énekek, igei vezetések, gondok, örömök, adományok megosztása (ApCsel 2,42!) Kérdezzünk meg mindenkit, hogy érzi-e ezt a lelki közösséget. Milyen hiányokat lát (itt nagyon figyeljünk, mert aki valamilyen hiányt jelez, sokszor épp arra várna az a feladat!), mi az, amiért hálás ebben a gyülekezetben.

1Pét 2,1-12

A közösség nem a vezetőre épül, de nem is a tagokra! A sarokkő maga Krisztus! Hozzá, Vele együtt épülhet csak egy gyülekezet! Ő kell, hogy a középpontban maradjon, sose az anyagiak, vagy lelki élmények, esetleg a csodálatos lelki tanítók! Ne emberek miatt maradjunk egy közösségben (se ne miattuk menjünk el!), még ha eredetileg miattuk kezdtünk is odajárni. Szóljon minden Krisztusról, mutasson minden rá, emlékeztessen mindenkit, hogy kié a dicsőség!

.....

.....

.....

ÁLARCOK LEVETÉSE

1Pét 2,1-3

Minden felszólítás közös! Nem valakiknek kell csupán ezt végiggondolni, hanem mindnyájunknak! **Levetve...**, mindnyájan hordunk álarcokat. Ezek valamilyennek mutatnak a többiek felé (sírós keresztyén, mindig örvendező, kedves, simulékony, lelkes stb.). Nem állnak ezek messze tőlünk, de ha egy idő után megszokták a többiek, hogy nekünk ilyen az arcunk – ezzel az elvárással lesznek felénk. Sőt mi magunk is megszokhatunk szerepeket, s lehetünk így egészen más benyomással a közösségen belül, mint ami jó lenne. Itt elsősorban a régi élet álarcairól van szó, a **világban megszokott magatartásforma levetéséről**. Azoknak a módszereknek az elhagyásáról, ahogyan máshol érvényesülni lehetett. A **gonoszság, álnokság, képmutatás, irigység, rágalmazás** rendszeres velejárói egy emberi közösségnek, s ha a vezető helyet ad, s a tagok megszokják ezt az állapotot, akkor szét fog hullani a csapat! Ezért lényeges, hogy a tanítás kezdettől fogva hamisítatlan legyen, s aki újonnan épül be a gyülekezetbe, igenis vegye észre, hogy **itt nem úgy van, ahogy máshol** (Jn 17,6-23!). S mindez azért, mert akik jelen vannak, azok **megízlelték, hogy jóságos az Úr!** Benne lehet növekedni!

„Minden közösség olyan, mint a vezetője.” – mondta egyszer valaki. Most tehát önvizsgálatra készülünk. Mit mutat rólunk a saját közösségünk? Mennyire szaporodtak el a tagok között a felsorolt bűnök? Tettünk-e ellene, vagy hagytuk, ahogy van? Mennyire a mi felelősségünk a tagok lelki növekedése? Mennyire vonz bennünket is a világ, s minden ilyen indulat? Előbbre vagyunk az általunk vezetetteknel? Hiszen világos, hogy **csak addig tudjuk felemelni a többieket, ahol mi állunk!**

„Fordítsuk le” egy-egy gyülekezeti szituációra az öt közösség elleni vétket. Kétszemélyes, vagy többszemélyes csoportokat válasszunk, s legyen néhány perc felkészülési idő. Az igazán mély dolgok előhozásához a „játék heve kell”.

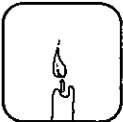

Akkor igazán jó a játék, ha *mindenki részese*. Vagy úgy, hogy mindenkinek valamelyik csoportba be kell tagolódnia, vagy úgy, hogy valamely feladatot kap (lehet kívülálló, barát, testvér otthon, stb.).

Ha komolynak érezzük a helyzetet, lehet *szétbontani is* a tulajdonságokat (egy ifin csak egyet kivesézni), vagy tipikusan *valakit felkérni* bizonyos helyzetek eljátszására (akiről az a vélemény, hogy ő a kerékkötője a közösségnek valamely tulajdonsága miatt). Itt vigyázzunk, hogy *ne menjünk át bűnbakkeresésbe*, vádaskodásba, s másokat se engedjünk ebbe belecsúszni! *Mindig az a legjobb tükör, amibe saját maga néz bele az ember, s nem az, ami elé odalökik: Ilyen vagy!* Talán még az is elég lehet, ha valaki más játssza el a tipikus helyzetet, mert van, aki már ennyiből is magára ismer.

Lehet azzal is bővíteni a „*megoldási javaslatokat*”, ha egy-egy szituáció után együtt végigbeszélgetjük, hogy mi ebben a rettenetes, vagy épp vigasztaló.

Ízlelgessük Isten jóságát is, hisz a bűnlátásból még nem születik bűnbánat, s igazi változás pedig csak Isten jóságának megérezéséből, megértéséből születik.

1Pét 2,1-3

A lelki háznak van alapja: Krisztus. Vannak falai, melyek épületté teszik: a közösség. Vannak ajtóí, ablakai: az alkalmak. Nyitnak Isten és az emberek felé. Van teteje: a szolgálatok, melyek összetartják a közösség falait, összefűzik a sokféle csoportot, védik eső és viharok ellen. A belső viharokat belül kell elhordozni, feloldani, s a szabadítás valóságát átélni. Ott lehet elcsendesedni, feltöltődni Isten jóságának megtapasztalása, s annak továbbadása által.

.....

.....

.....

.....

.....

SZENT PAPSÁG – KIRÁLYI PAPSÁG

1Pét 2,4-5

Sokszor megállapíthattuk már, hogy képtelenség jól érteni az újszövetségi textusokat az ószövetségi ismerete nélkül. Itt is ez a helyzet. **Lelki ház, szent papság.** Mindkettő sajátos jelentéssel bírt a választott nép számára. A lelki ház Isten emberek között lakozásának jeleként állt a szent városban. Többszörösen elrejtve a láthatatlan Isten szimbólumait a templom három részében, ugyanakkor láthatóan kimagasodva a Sion hegyén. Az újszövetségi korban **maga a gyülekezet lett a lelki ház.** Nem épület, nem egyetlen hely csupán, ahol Isten elérhető, hanem bárhol lehet, ha olyanok, s úgy várják: Mt 18,20 és Jn 4,23-24. Így a **benne szolgálók feladata is megváltozik.** A papság egyetlen törzsből kerülhetett ki Izraelben: Lévi kapta ezt minden további nemzetségének örökségéért. Tehát születés alapján lehetett valaki pappá. Volt azonban egy korábbi rendelés is: a **Melkisédek rendje szerinti papság, mely kiválasztás alapján működött** (1Móz 14,18-20), s erre nézve lehetett maga Jézus is főpap: Zsid 7. Ebben az értelemben lehetünk mindnyájan papokká – kiválasztásunk alapján. A papok feladata volt: az áldozatok bemutatása (mások helyett is!), s a **közbenjárás** szolgálata. Ez vár a szent, királyi papságra is, azaz ránk, hogy a viláért, hitetlenekért áldozatokat (a Róm 12,1-2 értelmében) mutassunk be, s járjunk közben másokért! Jézus Krisztus tette ezt, mint főpap, s adta lehetőségül választottainak is.

Isten előtti cselekvésünk mindig kétirányú. Jelenti valaminek az elhagyását, és megint valami másnak a felvállalását. Csak úgy működik, ha a gonosz helyébe lép a jó. Máskülönben álarccá lesz a legjobb jó is! Ez valószínűleg áldozatokat is jelent. Az ún. „**önmagam feladását**”, megtagadását – de csak a rossz szokásokkal, bűnökkel, hibákkal való leszámolás értelmében. Persze lehetnek ezek már egyéniségünk részei, s gondolhatja valaki, hogy ez mégiscsak túlzás. (Az előző óra témája volt: **vesetek le minden gonoszszágot, álnokságot, képmutatást, irigységet, rágalmazást, tartózkodjatok a testi vágyaktól, stb.**) Isten a valódi

énünket akarja előhozni, s az emberséges, jót akar a másiknak, szelíd és jó gyümölcsökkel teljes. Az a kérdés, hogy vállaljuk-e? Magunkért és a többiekért egyaránt.

Olvassuk el együtt, mi is volt az ószövetségi papok, lévíták dolga a templom körül, s együtt beszéljünk végig, hogy mi ebből a mai hívek feladata: 3Móz 21; 4Móz 1,48-54; 4Móz 18 stb.

A papok Áron nemzetsége voltak, s a többi Lévi törzséből származó nemzetség: a lévíták. Ők voltak a „helyettes áldozat” minden izráeli elsőszülöttért azzal, hogy életüket teljesen az Úrnak szentelték. A két legfontosabb tevékenység mellett ők viselték a *takarítás* gondjától az *éneklés* vezetéséig a templom körüli tevékenységeket. Ők cipelték a szent sátor részeit, s ők építették a templomot is. De *harcba* is a lévíták mentek, ami Isten harca volt, mert a küzdelmet is vállalniuk kellett a többiekért, vagy akár a halált is.

Ami az Úr ügyében zajlik tehát, az szent. Az egyetemes papság alapján mindenkinek lehet sokféle feladata mások szolgálatában, de minden az Úrért van! Itt az előző versekhez képest az ajánlott tevékenységek: *kívánjátok, járuljatok Hozzá, épüljétek fel, áldozatok.*

A papságról egészen hamis fogalmaink vannak, melyhez a keresztyén egyházak is sokat hozzászóltak. Jó lenne végre tisztázni a *hármastiszt* e fontos részét is!

Zsolt 48,1,15

Nem lehetett könnyű lévítának születni, mert automatikusan be kellett állni a szolgálatba. De nem lehetett könnyű könnyöradományokból élni sem, amit ki szívesen, ki lenézve adott! Pedig ez is az Úr rendelése volt. Nem lehetett könnyű akkor is Isten dicséretét zengeni, amikor valami, vagy valaki miatt háborgott a szívük, s nem lehetett könnyű meghalni a kiválasztott király által, a másik kiválasztott királyért (1 Sám 22)!

VELE VAGY ELLENE

1Pét 2,6-8

A **sarokkő** többféleképpen értelmezhető kifejezés. Lehet, ahogy ma mondjuk: az **alapkő**, melyhez képest épül fel az egész ház. Minden szög ehhez az egyetlen ponthoz igazodik, így lehetnek merőlegesek a falak, s az egész ház így marad egyben. Tehát a sarokkő a **viszonyítási alap**.

A másik jelentése a **zárókő**, ami a boltív közepében található. Ennek támasztó funkciója van, **összetartja** a két ívet, hogy az alatta nyílt kapun, szabadon lehessen ki-be járni.

Mindkét jelentés teljesen illeszkedik a szövegbe. Akik hisznek Jézus Krisztusban, azok igazodnak Hozzá, s ezzel életre vezető út nyílik előttük. Akik pedig nem hisznek Benne, újra meg újra bele fognak ütközni, mert nem bírnak engedelmessé válni. Ezért abban másokat is megpróbálnak megakadályozni, lehetetlenné tenni azok jó szándékát. (Régi házak nagy kapuszögletében láthatunk szintén kőből egyfajta „kocsikerék-fordító” sarokkövet.)

Ez védi a falat, s segíti a kocsinak a kifordulásban.)

A folyamatos engedetlenség megkeményíti a szívet, s lehetetlenné teszi a megtérést, a változás bármely formáját.

Jézus döntésre hívó személy. Nincs köztes állapot, vagy mellette, vagy ellene. Aki követi annak egyre több oka lesz rá, hogy higgyen benne. Aki tagadja, az minduntalan indokot keres ellene.

Jézus ezt így fogalmazza: „*Aki nincs velem, az ellenem van*”. Egy másik evangéliumban viszont így mondja: „*Aki nincs ellenem, az velem van.*” Vajon mi a különbség a kettő között?

Rendezzünk **disputát**! Osszuk két részre az ifit, s legyen egyik csapat, aki Jézussal van, s a másik pedig ellene. Írjunk előre játékszabályokat, hogy ki mennyit beszélhet, hányszor szólalhat meg, legyen szószóló, és legyen gondolkodási idő. Ugyanazt az érvet nem lehet kétszer elmondani, végig kell

egymást hallgatni, csak az szólhat, aki jelentkezett, stb. S állapodjunk meg, hogy meddig kell eljutni. Miről kell meggyőzni a másik csapatot, s mi lehet csak személyes tapasztalat gyümölcse a hitben.

Ha először vitatkoznak a fiatalok egymással, akkor nem biztos, hogy nagy eredmények fognak születni. De ez nem baj, mert ha már meghallgatják egymást, vagy kimondhatják kételyeiket akkor is sokat léptünk előbbre.

Fontos, hogy *a szabályok mindenki számára elfogadottak legyenek*, senki sem lehet kivétel!

Ezért előre meg kell szavaztatni, s ha a többség elfogadta, akkor fel kell írni egy táblára, s mindenki számára kötelező lesz (ezzel tanulják a demokráciát is, ami nem könnyű játék!).

Ez a játék azért is fontos, mert rengeteg hitetlen fiatal veszi őket körül, s *meg kell tanulniuk, hogy érvek alapján senkit sem lehet hitre vezetni*. De azt is, hogy mi az, ami viszont mégis elgondolkodtathatja a másikat, hogy ne maradjon meg addigi nézete mellett. Tulajdonképpen bolhát kell ültetni a fülekbe: *Mi van, ha mégis igaz, amit Jézus magáról mondott?*

Érezzék át, hogy mi az, ami meggyőz a másik igazáról: hitelesség, személyesség, tapasztalat, biznyságtétel, erőszakmentesség stb. S mi az, ami mindig ellenállást vált ki: zárt kijelentések, bizonyos érvek ismételtetése, indulat, megkérdőjelezhetőség stb.

1Pét 2,6-8

Sosem vehetjük természetesnek, hogy hívőkké lettünk! Ez mindig drága kincs! Mindig komolyan kell vennünk a biznyságtétel lehetőségét, de nem szabad kényszerítenünk a másikat igazunk elfogadására. Mindenki a kirakat alapján megy be a boltba: „egy derűs keresztyén jó ajánlólevél a hithez” (C.H. Spurgeon)!

.....

.....

.....

.....

.....

SZENT NEMZET

1Pét 2,9-10

A **gyülekezet megnevezései** megegyeznek az ószövetségi ígéretekkel, amelyek Izrael sajátjai. Ahogy Pálnál is a törzs, a régi nép a zsidóság, s az új ág, ami beoltatott az olajfába, az a keresztyénség (Róm 11). Isten **megtartásra való népe** tehát nem vér szerinti születéssel, hanem az újjászületés csodájával kapja új tagjait. Olyanok érthetik meg az üdvösséget, akik már tudják, hogy sötétségben vannak, akiknek számára már nincs irgalom. Számukra lesz **olyan jelentősége a megtartatásnak, hogy hirdetőivé is lesznek** ennek az üzenetnek. Amit bennük elkezdett Istennek hatalmas ereje, rajtunk keresztül hat tovább másokra is. A **választottság** lényege tehát sohasem a kiválasztott öntudatának emelése, hanem a felhatalmazás. Ahogy a királyi követ sem játszhatja el a királyt, de annak minden felelősségével szólhat és cselekedhet, annak méltóságát közvetíti.

A **szent nemzet**, Isten céljainak élők közössége, akiknek másként csillog a szeme, akik testvérek bármely nemzetből és bármely felekezetből – ők a láthatatlan egyház tagjai, akik bárhol találkozhatnak is, közösségre találnak egymással. Ez egyenesíti gerincüket, ez formálja jellemüket. Királyi gyermekek, királyság örökösei.

Miért élünk koldusként, ha királyként élhetnénk? Miért élünk „kegyelemkenyéren”, ha a bőség gazdagságában élhetnénk? Miért tőprődünk kicsinyes dolgaink felett, életünk apró aggodalmai között, amikor Isten gondoskodása a miénk?

Egy király meglátogatott egy szegény embert, aki rettenetesen panaszkodott családjá állapotára miatt, s pénzt kért. A király érdeklődött, hogy van-e Bibliája. Előhozták, s kezébe adták. Kérdezte a király, hogy olvassák-e? Azt válaszolták, hogy minden nap. A király elment, s egy év múlva magához hívatta a szegény embert, hogy megy a sora azóta. Ő még mindig tele volt panasszal. A király megkérdezte, hogy olvassa-e továbbra is a Bibliát. Az ember csodálkozott, és azt válaszolta, hogy igen. A király előhozatta a szegény ember Szentírást,

s megmutatta neki, hogy a lapok közé hány helyen rejtett el neki egy bankót. S miután mindet megtalálta azt mondta a szegény embernek, hogy a hazugok nem jutnak a mennyek országába. (Jel 2,8)

Szedjük össze minél többfajta cipőt (méretben, színben, fazonban, stb.), s mindenki próbálkozhat, ha fel akarja venni. Emlékeztessük a jelenlévőket, hogy gyermekkorukban milyen szívesen próbálgatták szüleik cipőjét. Vajon miért? Nehéz, vagy könnyű mások cipőjében járni? Hogyan viselkedne valaki, ha öt számmal nagyobb cipőt kellene hordania?

A legfontosabb üzenet, hogy a szentség nem azonnal válik részünké, hanem fel kell hozzá nőni. Jó, ha a gyermek vágyakozik felnőtté válni – ha csak úgy is, hogy cipőjüket próbálgatja –, de ettől még nem lesz azzá. Folytonos gyakorlásra van szüksége ahhoz, hogy valóban a megfelelő időben megélje a felnőttiséget.

Ha mások szentsége (vagy annak mértéke) kívánatos az nem baj, de ne higgyük, hogy ezzel már a miénk is. Nem varázsütésre válunk szentekké, hanem komoly munka során.

Ennek csodálatos része maga az advent is. Egyházi rendünkben ennek négy hetében emlékeztet minket az útkészítésre. Az a feladatunk, hogy készítsük a Királyok Királyának útját más emberek felé. S miközben ennek ügyében szorgoskodunk – kegyelemből –, szentekké leszünk!

1Pét 2,9-10

Fel tudjuk fogni, milyen kiváltság részesei vagyunk? Világosságban járhatunk, s nem kell a sötétségben botorkálnunk! Isten nagy tetteivel van mellettünk, megsokszorozza erőnket, örömeinket, győzelmeinket! Nem kell bűneink ítélete miatt rettegünk a haláltól, mert mindezeket megbocsátotta! Nincs rejtegetnivalónk, nincs veszténivalónk, szabadok vagyunk a jóra! Áldás lehetünk minden helyen, ahol megjelenünk!

A GYÜLEKEZET ÉLETMÓDJA A VILÁGBAN

1Pét 2,11-12

Ez a két vers újabb megszólítással kezdődik (*szeretteim*), ezért érthető új gondolatként is. Megismétli a gyülekezet állapotát meghatározó jelzőket: **jövevények, idegenek** vagytok! Igen nehéz dolgot vezet be ez a tisztázás: földi keretek között Isten törvénye szerint kell élni! Ennek első és talán legnehezebb része, az önmagunkkal való küzdelem. Hiszen a test kívánsága (önzés, irigység, harag, kapzsiság, gyűlölet, dőzsölés, paráznaság) megmarad a megtérés után is, s a Lélek ellen tör.

A közösség tagjai éljenek **tisztességesen**. Sokszor már ez önmagában feltűnő lehet, mert az erkölcsstelenség feloldotta a neveltségi határokat, s a tisztesség = ostobaság lett. Ezt csak hosszú távon érdemes vállalni, mert azonnal valóban nem kifizetődő. Ez azt is fogja jelenteni, hogy mindenféle igaztalan vádakkal bántják majd őket, hogy kimozdítsák tisztességükből. Hiszen a tisztességtelen ember is tudja, hogyan kellene élni, s piszkálja, hogy másnak megy, ami neki nem. Csak arra vár, hogy a keresztyén is elszólja magát, csak egyszer legyen türelmetlen vagy bosszúálló, s máris visszaigazolja magát. Ezért szól a biztatás a **jó cselekvésére**. Ezzel ugyanis **nem önmaguknak, hanem Krisztusnak nyerik meg az embereket**. Hiszen világosan megvallják, hogy nem jobbak ők a többieknél, hanem Jézus Krisztus segít nekik így élni! Valószínűleg mindenki botlott meg már kőben, s tudja, hogy ez figyelmetlenség miatt történt, s nem direkt. De sokan éltek már át olyat is, hogy mérgükben belerúgtak az előttük levő kőbe, mert valami nem úgy sikerült, ahogy szerették volna.

Az egyik legnehezebb küzdelem az igaztalan vádak elleni harc. Az ember nem tökéletes, s ezért sokszor magát is vádolhatja valaminek a bekövetkeztéért. Megviselheti, ha jót cselekszik, s mégis bántják. Sértődötten visszavonulhat, vagy otthagynak munkahelyét. Gőgösen lenézheti a többieket a maga igazának magasabbrendűségében. De mindezekkel a legrosszabbat teszi, hiszen eltávolodik emberi kapcsolataitól, és lehetetlen-

né teszi a többiek megtérését is. Újra meg újra végig kell gondolni, hogy *csak a jó cselekvésével lehet missziózni!* Az önvédelem fárasztó és gyümölcstelen próbálkozás! Mi idegenek és jövevények vagyunk, minket Isten hatalma őriz!

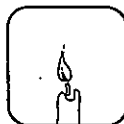

Valaki azt mondta, hogy *ha a keresztyén ember Isten drágaköve, akkor annak szüksége van jó kemény csiszolókra is.* Mit jelenthet ez a mondat? Mire jó a keresztyénségünk?

Milyen ajándékai vannak? Ki-kí elmondhatja örömeit, gazdagságát. Azután vegyük sorra a nehézségeit: miért nehéz ma keresztyénnek lenni? Milyen harcai, áldozatai vannak? Hogyan lehet megmaradni?

Olvassuk fel a Diognétoszi levél egyik részletét a 2. századból*, s beszéljünk róla. Talán egy kicsit megnyugtat minket, hogy valóban mindig idegenek voltak a keresztyének abban a környezetben, ahol éltek. Sokféle jelzővel illethették őket, de sosem volt természetes a helyzetük.

1Pét 2,11-12

Belül harc, kívül jó cselekedet! Ez jellemzi a keresztyéneket. Magukkal sosem elégedettek, engedik magukat újra meg újra Isten kezében formálódni, s mindent alázattal fogadnak. De nem köldöknézők, nem befelé fordulóok, hanem kifelé, mert szolgálnak rendíthetetlenül, megállíthatatlanul. Ezt tényleg csak úgy lehet megtenni, ha **emberi életük célja nem a maguk dicsősége, hanem Istené!** Aki a maga elismerését emberektől várja, az állandóan küszködhet érte, s nagyon sokat fog csalódni. Az emberek dicsősége elvétetik előbb vagy utóbb. **Csak Isten dicsősége marad meg – ezért csak annak ügyében érdemes forgolódni!**

.....

.....

.....

.....

* A Függelékben olvasható

EMBERI RENDEK

1Pét 2,13-17

Jönnek sorra az emberi kapcsolatok, az **emberi rendek** – s ezek között a helyes magaviselet meghatározása. Legelőször az **alárendeltségben**, a főnök-beosztott viszonyban való megmaradás. **Engedelmesség és tisztelet** – e két szóval írható le a lényeg. Mindkettő könnyű, ha a feljebbvaló ezt – a mi megítélésünk szerint is – megérdemli. Ha méltatlannak találjuk, akkor sokkal nehezebb, mert a büszkeség és az öngazság az igazságtalan, gonosz vezetőkkel szembefordít.

Isten adta a feljebbvalókat. Ő engedi, hogy valaki király, feljebbvaló, igazgató, osztályvezető legyen, – s azt is éppen felettünk! Isten rendelése tehát és nem véletlen. Vegyük ezt nagyon komolyan. Ugyanannyira tiszteletben kell tartanunk, mint a természet törvényszerűségeit, mert ezek az erkölcsi törvények. **Isten van legfelül**, Ő ítéli meg majd azt az embert is, a maga idejében. S ha fölénk helyezte egy időre, akkor annak oka van, s ezt érdemes megértenünk! Ez az **összefüggések helyes meglátására** segíthet el, s a gyermeki gondtalanságból kinevelhet **a méltósággal teli felnőttkorra**. Mert a keresztyének szabadok minden emberi rendtől, s épp ezért szolgálhatnak jó lelkiismerettel és tisztelettel, **függetlenül a másik magatartásától**, mégis minden emberi rend szerint!

A keresztyének idegenek, és mégis be kell tagolódniuk a világ rendjébe! Ha elutazik valaki Angliába, ott változtatnia kell közlekedési szokásain. Tiszteletben kell tartania, hogy fordítva van a bal és jobbos szabály, mert különben az ő és a többiek élete is veszélybe kerül. Meddig lát a szemünk? Meddig hall a fülünk? Ez bölcsesség és belátás kérdése. Mit tanulhatok meg mostani vezetőmtől? Mit tisztelhetek benne? Hogyan imádkozzam érte? Milyen vezető vagyok én?

Egy édesapa azt kívánta gyermekétől, hogy vasárnap is menjen ki dolgozni a földjükre. Mit tegyen ez a fiatal? Vagy az ötödik, vagy a negyedik parancsolat ellen vét. Játsszuk el a szituációt többféle megoldással!

Ugyanilyen végletes szituációt gondolhatunk ki egy osztályfőnök, vagy egy munkahelyi vezető szájából, attól függően milyen korosztály jár az ífibe.

A vezetők felelőssége kettős Isten rendelése alapján: *a gonoszok megfékezése*, s ezzel a többiek védelme. *A jók dicsérete*, s ezzel a többiek biztatása a jóra. Ezt kéri rajtuk számon az Úr, de ezért is adta őket vezetőknek. (Ez érvényes a szülő nevelői feladatától, egészen a király uralkodásáig.)

A szabadság lényege szerint nem arra szorítkozik, hogy nemet mondhatok valamire, amit nem szeretnék, hanem arra is, hogy *igent mondok valamire, ami nehezemre esik*. Ez a valódi szabadság, s ezzel lehet megállítani, vagy megváltoztatni az embereket. Az Úrért való engedelmességet meg kell tanulni. Ez annyit jelent, hogy nem fogcsikorgatva, minden erőmet bevetve, morogva bár, de megteszem, hanem Isten igazságát ismerve, a magam gyengeségeiért inádkozva, csendesen szolgállok. Igazi adventi feladat!

1Pét 2,13-17

Mindenkit becsüljétek! Ezzel kezdődik. De mit becsüljek benne? Az emberben az Isten teremtményét, akiért a Krisztus önmagát adta! ***Az atyafiakat szeressétek!*** A hívőket, testvéreket, gyülekezeti tagokat mind, kivételek nincsenek!

Az Istent féljétek! Számoljunk vele, mert mindent lát, s mindent számon is kér – velünk sem fog kivételezni! ***A királyt tiszteljétek!*** Akkor is, ha az egy despota. Ő csak egy folyamat része, melyben Isten tud munkálkodni sokak életében, talán rajtunk keresztül is! ***Sose feledjék: a világ rendje, a történelem egésze Isten kezében van!***

.....

.....

.....

.....

KARÁCSONYI IFI

1Pét 2,18-20

Igen izgalmas kérdés, hogy az Újszövetség sosem beszél a rabszolgák felszabadításáról, hanem megadja feladatukat, ha ilyen helyzetbe jutnának (mint Józsefnek, úgy kell szolgálniuk: 1Móz 39 kk.). A gyülekezetben semmilyen társadalmi különbségnek nem volt helye, mind egyenlők voltak az ítéletben és a kegyelemben. A világban azonban hordozták a különbséget, mint feladatot, lehetőséget, talentumot – kinek mi adatott. (Éz különösen a Mesterrel való összehasonlítás miatt jelentős, ahogy a következő kis szakaszból kiderül.) A Karácsony egyik legkülönösebb mondanivalója, ahogyan **Jézus megszületik egy városon kívüli istállóban, s első nyugóhelye a barmok közötti jászol.** A két évezredes romantika ellenére felfogható, hogy ez kicsoda paradoxon az ő isteni mivoltához képest! (Melyikünk szeretné, ha a személyigazolványába ez lenne írva: istállóban született?) A jel világosan mutatja, hogy valóban minden dicsőségéről lemondott, hogy szolgáljon értünk. **Minden méltóságát feladta, s rabszolgája lett egy emberi testnek,** egy tehetetlen csecsemő kiszolgáltatottságában, s még emberi körülmények között is a legutolsó, egy koszos, bűdös helyen jött a világra.

Legyen a karácsonyi ifi most egy kicsit kijózanító, s az érzelmeik túlhangsúlyozása helyett figyeljünk a méltatlan – ám értünk való megaláztatásokra.

Egy jegyességében teherbe eső fiatal leány, aki azt állítja, hogy egy angyal jelent meg neki, s a Szentlélek által került áldott állapotba. Ki hinne ma neki? József minden jóindulata ellenére (mert megköveztethetné, mint hűtlenné vált menyasszonyt) csak elbocsátja – menjen ahhoz, akitől teherbe esett. Ám ő is angyalt lát, így elveszi Máriát, s senki sem tudja meg a gyermek fogantatását. A császár kénye-kedve, hogy összeszámlálja a népet, de Izráelben ez óriási felfordulást okoz a régi törvények miatt: mindenki a saját törzsi területén számoltathatik csak össze. A várandósságának utolsó szakaszában élő asszonynak útra kell kelnie. Több mint száz kilométert megtenni egy számár hátán folytonos izgalomban (vagy ha gyalog mentek, még inkább veszélyes az utolsó időben minden fárasztó

menetelés), hogy a rázkódás mikor hozza elő a gyermeket. Végre megérkeznek, de akkor mindenütt elutasítják őket. A vendégfogadók – akár tele voltak, akár nem – valószínűleg a legkevésbé sem kívánták egy csecsemő születését ebben a csúcsforgalomban. Újabb csalódással tehát kimennek a városból, s meghúzódnak egy városzéli karámban, ahol őket csak az állatok lehellete melegíti.

Talán lassan bontakozik előttünk ennek a megalázó történetnek minden további részlete.

Szedjük össze a Karácsonynak Isten rendelése szerinti megaláztatásait a két történet alapján (Mt 1 és Lk 2), s csodálkozunk rá, hogy mit vállalt értünk Jézus Krisztus.

Vegyük sorra az egyháztörténeti szereplőket, akik hasonló módon kerültek méltatlan helyzetbe hitük miatt: D. Bonhoeffer, Dobos Károly, Ravasz László, hogy csak néhány XX. századi embert említsünk. (Olyanokat keressünk, akik közel vannak időben vagy térben!) Helyettesítse be mindenki a maga életére nézve, hogy mit vállalt már Jézus Krisztus követése miatt. Kell-e már megaláztatást szenvednie valamilyen körülmények között, s hogyan viselte?

Meg kell éreztetnünk az áldozat nagyságát, hogy ne sajnáljuk Jézust a vele történt megaláztatások miatt, hanem büszkén vállaljuk, ha Isten méltat minket is hasonlóra!

1Pét 2,18-20

Karácsony – a szeretet ünnepe. Mitől az? A gyertyafénytől, vagy az ajándékoktól? Vagy attól, amit Isten tett értünk? Merünk-e szolgálni Karácsonykor a hajléktalanok, kórházban lévő, nevelőotthonos gyerekek, magányos öregek között – vagy csak ülünk otthon a fényes terített asztal mellett? Merünk-e felkeresni régen látott, idegenné vált testvéreket? Vállalunk-e ügyeletet az ünnepekben? Milyen az igazi szeretet? 1Kor 13!!

.....

.....

.....

ÚJÉVI IFI

1Pét 2,21-25

Egy újabb Krisztus-himnusz a Péteri levélben! A szenvedő Úr példája annak minden nyomorúságával. „**Erre hívattok el...**” – szól az üzenet, s nem könnyű ezt a békát lenyelni! Mintha az Ézs 53 ismétlődne meg, a szenvedő helyettes áldozat, szolga sorsa. **Ártatlanságának legfőbb bizonyítéka, hogy sohasem az ellenfél indulata határozta meg viselkedését, hanem szolgálatának tudata!**

A szöveg több hapax legomenonnal rendelkezik: 21.v. hüpolimpánon = **hátrahagy, örökölni** értelemben; 23.v. anteloidórei = **viszontgyalázni, gyalázást viszonzni** értelemben.

A kereszt = átokfa egy zsidó ember számára. Akinek halála közszemlére van bocsátva, annak még azt sem engedte meg Isten, hogy bűnét halálával kifizesse, tehát átok alatt van. Így kell értenünk Krisztus helyettes áldozatának lényegét: aki helyettünk még az átkot is magára vette! Tette mindezt főpapként, nem egy állatra olvasva rá, hanem magára véve a nép bűnét.

Halálából születik az új élet, ahogy János evangéliumában szerepel a mag, mely elhal (Jn 12,24), hogy sokszoros termést hozzon. Így vállalták a mártírok is a halált, s lett „A keresztyének vére magvetés” – ahogy Tertullianusz egyházatya mondta.

Új év, új lehetőségek. Vajon valóban így van? Gondoljuk végig csak a múlt évet, mi sikerült ilyen szempontból? S vajon miért nem lettünk újjá? Mi az, amit magunk mögött kéne hagynunk, hogy valóban új év legyen új viselkedéssel, új gyümölcsökkel?

Vegyük elő a tavalyi legfontosabb ígénket! Volt ilyen? Több is volt? Mit változtatott rajtunk? Csak azok az ígék érnek valamit, amelyek gyümölcsöt teremnek, azaz életté, cselekedetté válnak. Gondoljuk végig kapcsolatainkat. Fejlődtek, vagy felszámolódtak? Mi, ki volt az oka? Van-e mögötte indulat bennünk, vagy megbánás, megkeményedés? Minden

engedetlenség megkeményít Isten felé is! Aki rosszban van embertársával, nem lehet jóban Istenével sem!

A múlt év elszámolása jó, ha sok csenddel megy végbe egy-egy kérdés feltevése után, hogy legyen idő gondolkodni. Nem kell róla beszélni, csak belül rendezni. Így jó, ha az év úrvacsorával zárul, hogy valóban jelképesen is le lehessen tenni minden terhet, s újat kezdeni Jézus segítségével!

S következhet az új év végiggondolása. Mire számíthatunk? Érdemes ezt az igeszakaszt életprogramként is beiktatni. Komolyan véve, hogy lesz-e valamilyen keresztyénüldözés? Akár családon belül, akár munkahelyen, akár országosan, akár világméretben. Így készüljünk az áhítattal, s így kapjon mindenki saját, eligazító igét is hajnalban.

Érdemes lenne ezt a szilvesztert most egészen csendben és imádságban tölteni, a megszokott (tánc, szórakozás, felejtés, tv stb.) foglalatosságok helyett – ha merjük vállalni!

1Pét 2,21-25

Mire való a szenvedés? Egyrészt **bűneink büntetése**. Másrészt **próbatétel**, mely megedz, nemesít. Ezt a kettőt még valahogy elfogadja az ember, de Jób titkát igen nehezen: a szenvedés **méltóság** (Fil 1,29). Isten különös kiválasztó kegyelme és **elhívása** a többiek helyett, a többiekért. Részvétel Krisztus szenvedésében, ahogy Pál fogalmazza. A gonoszt jóval győzve meg, nem viszonzva a gyalázást, nem elégtételt követelve, nem fenyegetőzve. Nincs más útja a keresztyéneknek. Akkor sem, ha most éppen nincs keresztyénüldözés nyilvánosan. Nem vegyülhetünk el, s nem kényelmesedhetünk el, mert elveszítjük elhívásunkat! Ne feledjük, a világ végéhez közeledve sem ígér Jézus semmi más híveinek! Vállaljuk ebben az évben is?

.....

.....

.....

KÉZIRATOS BIBLIATANULMÁNYOZÁS

1Pét 3

Folytatódik a gyülekezet csoportjainak eligazítása. Mindenki szeretne megfelelni az elvárásoknak, s sokszor ezért nem tudja, hogyan igazodjon el. Ha az elvárás azonos mindenki felé, akkor sokkal könnyebb megtartani. Ha viszont bizonyos csoportok külön meghatározásokkal rendelkeznek, úgy a besorolás nehezebb. Ám adhat valamilyen tudatosságot a hovatarozás eldöntésében. Ez egyik ilyen sajátos helyzet a **női-férfi mivolt** (3,1-7), melybe beleszületünk, s bár nem kell semmilyen egyenrangúsági küzdelemben belemenni, mégis más egy férfi vagy nő lehetősége, feladata. A kétneműség Isten jó teremtési rendjébe tartozik.

A másik nagy kérdés a **szerelem parancsának helyes értelmezése** (3,8-17) az élet sokféle körülménye között. Ez igen sok belső harcot eredményezhet igazságérzetünk, önértékünk, jóakaratumk vonatkozásában. Itt is jó ószövetségi azonosságok szerepelnek, ahogy az előző fejezetekben is, amelyek jelzik, hogy Isten sosem szánt más feladatokat elhívottainak koronként.

A harmadik szakasz (3,18-22) egy újabb **hitvallásos** rész, Krisztus munkájának betöltése az engedetlenekre nézve. Izgalmas kérdés a Hiszekegy vonatkozásában, a „pokolraszállás” értelmezésében ez a néhány vers (lásd később).

Hogyan lehet aprópénzre váltani a keresztyén elveket? Hogyan lehet megélni azt, amit igaznak tartunk – ha egészen mások mindenütt az elvárások? Meddig kell **alkalmazkodni**, s honnantól **megalkuvás** az alkalmazkodás a szeretet nevében? Kívülvalók iránt sokan tudnak türelmesek lenni, mosolyogni, szívélyesen előreengedni, de otthon mindenki elengedi magát. Hogyan lehet a családban jól megélni hitünket?

Játsszunk MÁNIÁS CSALÁDOT! Valaki kimegy, s a bent ülők megegyeznek abban, hogy a bejövő kérdésre mindig úgy válaszolnak, hogy közben keresztbe teszik a lábukat. Ezt a „mániát” kell kitalálnia a bejövőnek. (A játéknak sokféle változata van, a lényeg, hogy valamilyen szokásra mutasson rá, amit észre kell venni!)

Miért rágja valaki a kezét? Miért helyezi épp úgy a tárgyakat az asztalán? Miért kezdi minden mondatát „HÁT” szóval? Az ember szokásokból épül fel. Ezek egyszerűsítik az életét, mert nem kell folyton gondolkodni mindenben, s dönteni az egyszerűbb élethelyzetekben. Ugyanannyira szükséges, mint a vegetatív idegrendszer, vagy a feltételes reflexek – életbenmaradásunkat segítik. De vannak kifejezetten rossz szokások: cigarettaízés, köhécseles, valakinek a kigúnyolása, csúnya beszéd, stb., amelyeket meg kell változtatni, az együttélés elviselhetősége miatt.

Hogyan lehet változtatni egy szokáson? *Ha tudatossá tesszük, mit is cselekszünk, majd megkeressük az okát, s azt próbáljuk megszüntetni. Ezt követi, hogy a rossz szokás helyébe keresnünk kell egy jót, hogy a bejáratott idegpályát kiküszöbölhessük, s a jó váljon majd szokássá.* A folyamat több ponton is megbukhat, ha nem vagyunk elég következetesek, vagy hamarabb feladjuk. Minél régebben gyakorolja valaki, annál nehezebb megvalósítani (ez még sokszorozódik, ha a család többi tagjának hasonló, vagy ugyanaz a rossz szokása!), ám nincs nagyobb győzelem önmagunk rosszának legyőzésénél!

1Pét 3,9-12

Határozott mozdulatok, egyértelmű viselkedés. Néha magunkat megtartani sem könnyű egy-egy társaságban, nemhogy missziózni. Bátorítson minket, hogy az Úr szeme rajtunk van, s azokat is látja, akik körülöttünk rendetlenül élnek. Mindig a jóra igyekezzünk mindenki iránt, váljék szokássá előzőkenységünk, mosolygásunk vagy kedvességünk, nagylelkűségünk.

.....

.....

.....

HÁZASTÁRSÁK KÖZÖSSÉGE

1Pét 3,1-7

Az asszonyokhoz szóló hosszabb intelem szükségessége, hogy a keresztyénségben egyenrangúvá emelt nők megtalálják helyüket a családi közösségben. Jézus tanítványi seregében voltak asszonyok is, s ő ledöntötte úgy a társadalmi, mint a nemi megkülönböztetéseket is. Ezért kellett Pálnak és Péternek is nagyon világosan írni a nők helyzetéről a gyülekezetben, és a családi kötelékek között. A szabadság nehogy szabadossággá váljék; ezzel veszélyeztetve a házasság szövetségét. Inkább **kölcsönös függőség** és **egyensúly** kialakítása jellemezze a férfi és a nő együttélését, melyben mindkettőnek igen fontos szerepe van. Az asszony helyes életmódja a **beszéd nélküli misszió**, ha férje még hitetlen. Teljes engedelmesség, ha hívő. Ennek példája Sára, aki egy szót sem szólt, amikor Ábrahám beadta a fáraó háremébe, pedig biztos lett volna egyéb ötlete. Engedelmessége megmentette saját magát is, és férjét is a házasságtöréstől, sőt gazdaggá tette őket (1Móz 12), engedetlensége pedig bajba sodorta férjét s megkeserítette mások életét (1Móz 16).

Egy férfi abban az időben azt tett feleségével, amit akart, „rabszolgaszinten” voltak az asszonyok. Ez a keresztyénségben megváltozott, innentől kezdve a férfiaknak is volt mire vigyázni. A **gyengébb nem** megfelelő tiszteletére, megértésére, szeretetére.

A **közös imádság** minden keresztyén családban alap az együttélés tisztántartására.

Mi a különbség az egyenrangú és az egyenlő között? Mitől férfi valaki, s milyen egy igazi nő? A modern elképzelés és a bibliai kép különbségének pontos tisztázása. Vajon nem torzultak el a szerepek? Ma a nők mintha kizárólag szexideálok lennének – minden újság címlapján, az óriásplakátokon, de az összes reklámban is ilyen irritáció folyik. S közben az emancipáció végletes hangsúlyozása. Tévtutak sokasága!

Merjük két csoportra választani a fiatalokat, hogy őszintébben lehessen beszélgetni ezekről a nem könnyű kérdésekről. A fiúk és a lányok csoportját egyaránt felkészült ember vezesse! Bevezetés lehet a reklámokról szóló vélemény, vagy a nőesség (férfiasság) meghatározása.

Az intelmek lényege: *Egy nő akkor kezd a külsejével foglalkozni, amikor belül valami nincs rendben.* Akinek a szíve tiszta, az akkor is szép, ha nincs rajta egy vonás smink sem. A kulcsin is szakértelmet kíván, hát még a belbecs! A lélekápolás nagy mesterei lehetnek az asszonyok, ha vállalkoznak az önismeretre és az értékek kimunkálására. A szív elrejtett emberének lenni valódi kincset rejt: faragott oszlopa lehet családjának (Zsolt 144,12).

A férfi akkor lesz durva, ha bizonytalan abban, mit is kell tennie. *A gyenge férfinak van szüksége arra, hogy erőszakoskodjon.* Amelyik erős, az tud megértő és szelíd is lenni. Az tisztelőben tartja a másik embert, még akkor is, ha az egy nő. Egy igazi keresztyén férfinak van bátorsága arra, hogy közös áhítatot, imaközösséget vállaljon feleségével, ezzel kiszolgáltatta neki gondolatait, vagy akár békétlenségét, harcait is.

(A házasság nem az anyakönyvvezető előtt kezdődik! Arra fel kell készülni, s minden férfinak és nőnek jó megtanulni a megfelelő formákat egy keresztyén közösségben, hogy majd saját családjában is tudja gyakorolni!)

1Pét 3,1-7

Értékes vagy! Viselkedj tehát úgy, hogy mások is értékesnek tartsanak! Vedd észre mások értékeit, s segíts nekik azok felfedezésében! Sokszorozódjék köreinkben az értékek észrevétele. Legyenek udvarias férfiak és tiszta nők újra közösségeinkben! Ne törvényeskedve, teherként másokra rakva, hanem szabadon megnyerve a többieket is a jó célnak!

.....

.....

.....

ÖTLETES TESTVÉREK VÉDETT KÖZÖSSÉGBEN

1Pét 3,8

A felsorolt tulajdonságok minden közösségben kívánatosak, de különösen a keresztyéneknek kell megtanulni ezek gyakorlását. Az **egyetértők** kifejezés csak itt fordul elő a Bibliában, s az **azonosan gondolkodni** értelemben fordítható. Az **együttértézők** magyarul is ismerős görög szava, a **szünpatosz**, ami közösségvállalást jelent a másikkal, azaz, hogy beleérzem magam a helyzetébe, mielőtt mondom valamit neki, vagy róla. Az **atyafiakat szeretők** is hapax legomenon, valahogy úgy fordítható: **testvért látni a másikban**. A következő kifejezés (irgalmassok) a gasztronómiából vett szó, s nem a megszokott irgalmasság megfogalmazása: **legyetek egészséges emésztésűek!** Közvetlenebb formában: tudjatos megbocsátani, felejtetni, „feldolgozni” a másik részéről érkező információkat, s ne hordozátok hosszan! Az ugyanis veszélyt rejt: emésztetlenül visszajön (öklen-dezünk képletesen a másakra!), vagy bennünket tesz tönkre: megfekszi a gyomrunkat. Mindenki bánt, és mindenkit ér is bántalom a másik részéről, ezek legtöbbször nem direkt esik ránk. Ha az előző három működik, ezzel sem lesz gondunk! Az utolsó tulajdonság az **alázat**: **a másikat különbnek tartó ember** viszonyulását parancsolja. Ha ezzel zárjuk a másikkal való beszélgetést, vagy legalább magunkban így játsszuk újra a korábban elhangzottakat, akkor békeségben tudunk élni egymással!

Hogyan lehet ezeket gyakorolni? Egyáltalán, akit nem így neveltek, az meg tudja tanulni? És másokat is meg lehet tanítani? Talán a dolog **kellemessége felől** lehet közelíteni: ami nekem jólesik (ha velem így bánik valaki), az másnak sem árt (akkor tudom majd gyakorolni mással is). Valószínűleg a sorrend sem véletlen, mert együtt gondolkodni lehet legkönnyebben, s alázatosnak lenni a legnehezebben.

Tanítsuk meg az **aktív hallgatás** módszerét a fiataloknak, s ezen belül folytassunk le öt beszélgetést két ember között, ahol érezhetőnek kell lenni a felsorolt tulajdonságoknak. Az aktív hallgatás annyit jelent, hogy csak annyit közlök a

másikkal, hogy értettem, amit mondott, vagy átérzem fájdalmát. Ezzel semmi új információ nem hangzik el, sem a véleményem, sem a jó tanácsom, csak annyi, amennyit a másik mondani akar. Sokat kell gyakorolni, hogy valaki képes legyen átalakítani megszokott azonnali véleménynyilvánítását, kioktató, öngazoló reakcióit!

Szürkeség helyett színesen, ötletesen éljük meg kereszttyénységünket!

Ne védekezésből álljon minden beszélgetés, s főképp ne azon az elven alapuljon: legjobb védekezés a támadás. Figyeljük csak meg beszélgetéseinket, mire hogyan reagálunk gondolkodás nélkül. Szinte teljességgel hiányzanak az igében felsorolt tulajdonságok!

Itt valóban igazi *metanoiára* van szükség, azaz egész gondolkodásmódunk megváltoztatására! Ez „védett közösségben” elkezdve, talán jobban fog menni általában is!

1Pét 3,8

Az együttgondolkodás azért nem megy, mert félünk, hogy elveszítjük a magunk véleményét, s ezzel a másinak kiszolgáltatottá válunk. Sokan vannak befolyásolható emberek, akik annak szavára hallgatnak, akivel beszélgetnek. Ez ellen csak úgy lehet védekezni, ha egyedül sokat gondolkodunk a dolog állása felől, s meg tudjuk védeni érvelésünket. Ehhez mély, széles ismeretanyag szükséges, tehát sokat kell tanulnunk! (Egymástól is!)

Az együttézés akadálya általában az otthon meg nem kapott helyes szeretetminta. A közösségben át kell alakulnia mindenkinek, különben nem jó közösség!

Testvérként látni a másikat, irgalmasnak lenni, alázatot gyakorolni már csak akkor megy, ha folyamatosan megerősödünk Jézus Krisztus közösségében. Vele kezdjük, s Vele zárjuk a napunkat, így lassan olyanná alakulunk, amilyennek Ő szeretne látni minket!

.....
.....
.....

ÁLDÁS ÖRÖKÖSEI

1Pét 3,9

Az áldás ószövetségi fogalma a **jót mondani, jót adni** kifejezéssel írható körül. Isten áldása mindaz a jó, ami körülvesz minket. Az újszövetség a **boldog állapottal** írja körül ugyanezt, s tulajdonképpen a jézusi boldogmondások is ezt fejezik ki. Mindenki vágyik erre, s keresi a hozzá vezető utat. Isten ígérete szerint az áldás készen van, ez az örökségünk, erre hív minket!

Az Ő jelenléte, gondoskodása a mi áldásunk. Róla neveztetünk, általa nyerünk meg mindent, hiszen ő az egyetlen jó. S Vele együtt minden jóvá lesz, még a velünk történő rosszak is.

Ebben az értelemben lesz az előtte lévő parancsnak hatályossága: aki áldást kapott ingyen kegyelemből, az tartozik azzal, hogy továbbadja másoknak is (hasonló gondolata Jézusnak az adós szolgálta példázata Mt 18). S így lesz képes valaki arra is, hogy a szidalomra, s a nyilvánvaló gonoszságokra is **áldással válaszoljon**. Hiszen a másik hiányt szenved, azért kiabál, vádol, feketíti! Nem ismeri még az igazi szeretetet, ezért szeretetlen. Nincs biztonságban, ezért fél. Nem ismeri az igazságot, ezért hazudozik.

Ez volt már Ábrahám ígérete is: **áldott lesz miattad (általad) a föld minden nemzetsége** (1Móz 12,1-3).

Olyan régmódinak tűnik ez a fogalom, hogy muszáj fordítgatni mai nyelvre. Ízlelgessük csak: áldott, boldog, életteljes, istenközeli, békességes, jó, megajándékozott, kitűnő, frenetikus, bombajó, pompás, király...

Melyik adja vissza magát az állapotot? Keressük meg azt a képet, fogalmat, ami számunkra a legjobban kifejezi ezt az „áldott állapotot”.

Játsszunk asszociációs játékot! Ez annyit jelent, hogy a vezető mond egy fogalmat, s a mellette ülő mondja azt, ami eszébe jut erről. Körbemenetünk így, s mindenki csak arra figyeljen, amit az előtte ülő mond. A vezető figyelhet az

előjövő fogalmakra, mert jó összegezni a végén, hogy kiben mi fordul meg, kinél vált negatívra a fogalom, ki csak ismét, kinél akad el, s hogy egyáltalán a kezdőfogalomtól hová vezetett az út, míg körbeért. (Ha tíz fő alatt van a társaság, akkor kétszer menjünk körbe.) Úgy is játszhatjuk, hogy van kezdőkör, egy könnyű fogalommal, pl. kulcs. Majd egy nehezebbel: szépség. S ezután jöhet az *áldás* fogalma. Esetleg megpróbálhatjuk azt a variációt is, hogy mindenki ugyanarra a fogalomra reagál (arra a kezdeti egyetlenegyre), de ez csak egy negyedik kör legyen, ha addigra már mindenki belejön az asszociálásba.

Lényeges, hogy az *áldás, áldott állapot* legyen hangsúlyos az alkalmon, s a belőle következő cselekvés inkább „házi feladat”.

Legyen ez az ifi a hálaadás, örvendezés alkalma, amikor arra figyelünk, hogy mennyi mindennel ajándékozott meg bennünket a mi Urunk!

Milyen remek dolog is keresztyénnek lenni! Énekeljünk sokat, imádkozzunk sokat, szedjük össze a januári összes történéseket, s keressük meg a rosszakban is a jót. Vagy emlékeztessük egymást egy tavalyi aggodalomra, amit, íme Isten elvett és helyette mással ajándékozott meg!

Mt 18,21-35

Elengedte adósságomat! Micsoda kegyelem! Ez aztán egy király! Ehhez kell ám méltóság!

Nézd csak, itt ez a nyavalyás! Hát nem ez is itt ólálkodik, amikor engem hívtak! Na, majd ellátom a baját. Te, nyomorult, te is adós vagy, mit leszelkedsz utánam! Add meg, amivel tartozol! Mars a börtönbe! Így ni. Mostmár teljesen szabad vagyok! Mehetek haza.

Hé, ne vigyetek vissza! Én már elrendeztem a királlyal! Minden rendben! Halljátok, ne zárjatok be! Ő megbocsátott nekem! Mit mondtok?..Hogy nekem is azt kellett volna tennem?.....

.....

AZ EMLÉKEZTETÉS SZOLGÁLATA

1Pét 3,10-12

Péter újra egy ószövetségi idézettel **emlékezteti** olvasóit felelősségükre, és Isten számonkérésére. A rövid zsolttáridézet három részletre bontható: az első az ember **vágyakozásának tárgya**: a boldog élet. A második a **hozzá vezető út**, azaz a boldog élet titka. Harmadszor pedig hogy mindezt **Isten a kezében tartja**, s ígéretéhez híven **annak adja, akinek akarja**. Egyfajta őrző kegyelem ez, amivel körülveszi népét.

Egyetlen új információ sincs a versben, minden csak emlékeztetés. Néha **nincs is másra szüksége** egy hívő embernek, mint hogy emlékeztessék. (A megemlékezés a hetedik nap nagy lehetősége, mely hálára indíthat és megerősíthet Isten igazságosságában. Minden vasárnap lehet egy „emlékoszlop-állítás” is, hiszen feledékenysé-
günknek nincs határa.)

Földi határaink között is lehetséges jó napokat látni. Nem felesleges álmodozás ez, hanem munka a jóért, a rossz ellenében való harccal együtt. A **forduljon el...**, **keresse...** szavak nagyon határozott mozdulatokra utalnak. Szinte le kell állítanom magam a rosszról, s át kell kapcsolnom az agyam a jóra. **Isten félelme = a jó cselekvése és a gonosz elhagyása.**

Az egyetértés **alapfeltétele a beszélgetés**. Van-e a közösségben jó hangvételű tapasztalatcsere? A gonosz elhagyásához idő és jó példa kell – tudnak-e egymásnak segíteni a közösség tagjai? Inteni és vigasztalni egymást jóban és rosszban? Hogyan lehetne Isten igazságosságára emlékeztetni, s mégsem félelmet kelteni?

Mindenkit kérjünk meg, hogy hozzon magával egy olyan kedves tárgyat, ami valakire, vagy valamire emlékezteti. Ez legyen az alkalom elején, s mindenki hadd mesélje el, hogy mi miért fontos neki. Lehet ez tengerparti kőtől, a gyermekkori babáig bármi.

Lényeges, hogy a légkör bensőséges hangvételő legyen, ebben is az a legjobb, ha a vezető kezdi – ezzel meghatározva az *őszinteség mértékét*.

Érdemes esetleg összegyűjteni a végén egy NAGY KINCSESLÁDÁBA a tárgyakat, s egy félév, vagy egy év után a tárgyakról visszaidézni, hogy melyik kié volt. (Az sem utolsó szempont, hogyha valaki azóta eltűnt a közösségből, azt megkeressék, vagy az újak tehessenek bele valamit a magukéból.)

Az ifinek nagy lehetősége ez az alkalom a *közösségépítésre, egymás jobb megismerésére*. Az is lehet, hogy egészen másnak mutatkozik valaki, amikor az emlékeiről mesél. Lényeges, hogy *semmilyen megjegyzés* ne hangozzon el a történetekkel kapcsolatosan, s mintegy szertartás-jelleggel rakhassák bele a ládába kincseiket az ifitagok.

Az alkalom végén – mintegy az otthagytott tárgyak helyébe –, *kapjon mindenki egy ígéslapot*. Érdemes a 34. Zsoltár verseit kiírni, mert ez már önmagában is közösséget teremt, s erre az alkalomra emlékeztet. Ezt tegye otthon a tárgy helyébe mindenki, s tartalma megvalósulásáért imádkozzon. Jó, ha a kapott ígéket is felolvassák a végén, s esetleg elmondják, ha valakinek még valami eszébe jutott.

Zsolt 34

Olvassuk fel elcsendesedve, versenként szünetet hagyva, ezt a zsoltárt. Minden, ami számunkra fontos, az benne van. Istenünk őrző kegyelme, s az istenfélelem mélysége egyaránt. Itt a félév elején jó megállni és megemlékezni tetteiről, a megengedett szenvedésekről (mert sok baja van az igaznak), s az ingyen kapott ajándékokról (de valamennyiből kimenti az Úr), ami az első iskolai félévben történt.

.....

.....

.....

.....

.....

JÓRA IGYEKEZZETEK!

1Pét 3,13-14

Mindenkiről feltételeznünk kell a jó szándékot, amíg az ellenkezőjét nem bizonyította. Ez az alapszabály ma az együttélésben. Igénk is ezzel indít, ki bántaná azokat, akik jót cselekszenek? Mégis előfordul, hogy a jó tett, vagy jó szó indulatokat vált ki, sőt ellenségessé tesz mások szemében. Ez csak méginkább erősítsen meg álláspontunkban! Pál figyelmeztetése nagyon igaz: „A gonoszt jóval győzd meg!” (Róm 12), de nem könnyű feladat. Hosszú, fáradságos az út, s néha nem is éri meg ennek végét az, aki megpróbálta ilyen módon meggyőzni a másikat. Péter levele is azért biztatja olvasóit, mert biztos abban, hogy nem kell megrémülnie annak, aki a jót képviseli, cselekszi, mert **ki fog derülni igazsága**.

A jóért való szenvedés **pedig dicsőség** annak, aki meri vállalni, s óriási szégyen annak, aki okozza a másiknak. Minden a végén fog elbíráltni, de van, amit már most is lehet tudni.

Egy tiszteletre méltó egyházi vezetőnk mesélte magáról, hogy különös figyelmet fordít azokra, akik ellenségesek vele szemben. Minden módon megpróbál velük jót tenni, mert **hisz a jó erejében**. Másokkal is próbál így élni, de az ellenségeivel még inkább, mert azoknak még nagyobb szükségük van rá. Van-e ereje a jónak bennünk arra, hogy legyőzze a rosszat?

A Gyűrűk ura c. filmben elhangzik egy fontos mondat, amikor a főszereplő kesereg azon, hogy milyen hatalmas a gonosz ereje. Azt mondja Gandalf: „Nyugodj meg, Frodo, nem csak a gonosz munkálkodik ezen a világon!” Honnan lehet ezt tudni? Maga a trológia sok esetben megmutatja, hogy az ember gyenge, de ha **hisz a jó erejében**, maga is erőt nyer annak megtételére.

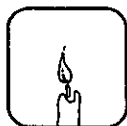

Wass Albert önéletrajzi regényében írja: „A rossz és a jó közül mindig a jó győzedelmeskedik. A két rossz közül, az erőszakosabb.” Ha buzgón igyekezünk a jóra, akkor az győzedelmeskedni fog, de ha a rossz fegyvereit használjuk, mi magunk is eszközeivé válunk. (Alapvetően ez a nagy különbség Harry Potter és a Gyűrűk Ura c. sikerkönyvek között: Harry Potter a rossz fegyvereit használva akarja legyőzni a rosszat, ezért maga is rossz példa lesz.)

Jézus szava az odatartott bal orcáról feltételezi ennek a jóért való szenvedésnek a gyakorlását ellenséges indulatú emberek között. Különösen, ha belegondolunk abba, hogy a jobb orcát a másik viszszaakézből üthette csak meg, tehát igen nagy indulat volt mögötte, és semmi előre való figyelmeztetés. S ezután még a balt is?

A második lépcső, amikor már fenyegetettség (életveszély, meghurcoltatás, börtön, elbocsátás stb.) veszélye közelít – s ez ember megrendül: hát még ezt is? Mi lesz velem?

Gondoljunk Nehémiásra, aki *megküzdött a jó ügyért, őszintén kimondva Isten előtt a próba nehézségét*. De vállalta, sőt még a vigasztalást is, mások megerősítését. Élete nagy példa a küzdelmek vállalásáról, önmaga legyőzéséről, a bölcsesség megnyeréséről.

Neh 6

A belső békesség feltétele az igazság ismerete. Az igazság mindig csendes és állandó. A hazugság harsány és mindig változik. Ereje óriásinak tűnik, így az sem mind-egy ki képviseli. Nehémiás valóban boldog volt, mert meggyőződött arról, hogy munkáját Isten kezdeményezte, vezette eddig is, s biztos volt abban, hogy nem a maga érdekében cselekszik. Ismerte a saját és a mások lehetőségeit, s átlátta a gonoszság szándékait. Jó cél érdekében merte vállalni, hogy semmit sem tesz a gonosz eszközeivel, így tudta legyőzni azt.

.....

.....

.....

„KRISZTUS-SZERELEM”

1Pét 3,15

A **küriosz** = **úr**, a héber *Jahve* megfelelője a görög nyelvben. Nevének megszentelése már a Miatyánk kérései között is szerepel. De mit jelent? Megszentelni Krisztust, annyit tesz, hogy Istentől valónak ismerem el, s úgy is tisztetem. Elkülönített helyem van a számára, s ez nem a templom (vásárnaponként), hanem a szívemben a főhely. Akár **Krisztus-szerelemnek** is lehetne nevezni ezt az elsőséget!

A hely nem önmagában szent, hanem azoktól, akik benne vannak. Minden embernek saját légköre van, saját lelkiséget áraszt magából. Krisztus jelenléte meglátszik annak az embernek az életén, akihez „beköltözött”.

Különös dolog ez, hogy a mindenható a szívünkben akar lakozni. **Mi vagyunk Őbenne**, hiszen átfog mindent. Mégis Ő is **helyet kér bennünk**, hogy átjárhassa egész valónkat, s jelenlétével megszentelhesse életünket.

Valami/valaki csak annak lesz szent, aki annak tartja. Ha tisztelem a feleségem (férjem), akkor nem mondom róla rosszat. Sőt, még mások szavai közt is megpróbálok megtisztítani, ha róla rosszat mondanának. Isten neve úgy lesz szent, hogy csak a **megfelelő helyen használom, érzékennyé válok kimondására**. Úgy rendezem a dolgaimat, hogy Hozzá igazodjanak. Vajon kész vagyok-e erre?

Gondolatban képzeljük el, hogy Jézus belép az otthonunkba. Kopog/csenget, s mi kitarjuk az ajtót előtte, mint egy vendég előtt. Hogyan fogadnánk? Meddig örülnénk, ha ott van? Mán kellene változtatni, ha meglátná az előszobát, fürdőszobát, szobát? Mit találna nálunk, ha váratlanul jönne? S mi történne, ha állandóra oda akarna költözni? És ha bejelentené, hogy mostantól itt Ő parancsol?

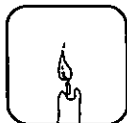

Milyen *rituálék* tartoznak hozzánk? Mindenki elmesélheti, hogy milyen sajátos mozdulatsorok tartoznak egyes cselekvésekhez. Ez így kezdődhet: „Sosem fogok hozzá a főzéshez, amíg...”, vagy „Az asztalon a dolgaim csak úgy állhatnak...” stb.

Ki hogyan, és mikor szokott Bibliát olvasni? Segítsünk egymásnak a helyes rituálé kialakításában! Az *igeolvasás* = a *szívtisztogatás alkalma*, ezért nem mindegy, hogy mi kapcsolódik hozzá. Aki reggel lát hozzá, az mondhatja, hogy akkor veszi fel a lelki fegyverzetet, s így képes végigharcolni a napját. Aki este szokott, az hivatkozhat arra, hogy amit este olvasunk, az meghatározza a nap „emésztését”, sőt még álmainkat is, ezért még másnap reggel is a fejünkben lesz!

Imádság és igeolvasás nélkül sokkal sebezhetőbb ember vagyok. Még Jézus is csak az igével tudta elűzni a kísértőt (Mt 4), ezért nekünk is mindig fegyverzetben kell lenni! Nem hagyhatunk nyitott ablakokat, felesleges réseket, mert az „igetolvaj” (Mt 13 – magvető példázata) azonnal elkapkodja a szívünkbe hulló magokat.

Ravasz László mondta: *aki napról-napra nem szentelődik, az napról-napra züllik*. Félelmetes mondat ez, de nagyon igaz.

Jel 2,3-4

*A szerelmeseknek folyton egymáson jár az eszük, SMS-eket küldözgetnek egymásnak, ha csak egy szót is, de azzal is jelzik, hogy a szívükben mozgolódik a másik. Vajon a **Krisztus-szerelem** mikor volt ilyen aktív bennünk, hogy állandóan imádkozni akartunk, megosztani hálánkat, örömmünket az Úrral? Miért múlt el, hol fáradt meg, hogyan lett örömtelenné és megszokottá a szent kapcsolat? A szerelem csak akkor nem múlik, ha folyamatosan táplálják, erősítik, megújítják: apró cselekvésekkel, jelekkel, érzések kifejezésével, figyelemmel!*

.....

.....

.....

.....

.....

KÉTELKEDÉSMENTES KÉSZSÉG

1Pét 3,15

Folyamatos készenlét a keresztyén élet, mint Izráélé volt a pusztában. Amikor az Úr azt mondta, akkor felszedték a sátorfákat, s továbbmentek, amikor pedig úgy döntött, akkor hetekig egy helyben táboroztak. Mindig figyelniük kellett a világos jelekre (4Móz 9,15-23). Ha az Úr továbbindult, nekik is azonnal menniük kellett, akár még éjszaka is!

Minden keresztyén kötelessége a **bizonyágtétel**, a **hitvallástétel** a benne élő reménységről. Ennek igen sokféle formája és lehetősége van, de a **készségnek** mindenkinél egyformán meg kell lenni. Hiszen a családban, munkahelyen, gyülekezetben egyaránt rákérdezhetnek a benne élő reménységre.

Ennek egészen **személyes kifejtéséről** van itt szó. Nem dogmatikai levezetésekről, sem bibliai versek citálásáról, hanem megélt reménységről, – ami ott és akkor aktuálisan kifejthető biztatás, reményteljes hozzáállás. Ne tévesszük ezt össze a „pozitív gondolkodással”, vagy naivitással. Itt a **jelenlévő Krisztus miatti**, általa reménységgé vált **élethelyzet-látásról** van szó!

Miért félünk az emberektől és a véleményüktől? Miért hisszük, hogy valamit is tehetnek ellenünk, ha Isten nem úgy akarja? Ha Isten megengedi a sérelmeket, akkor erőt is ad az elviseléshez. Hol van a mi bizonyágtételünk Dániel három barátjátétól: „A mi Istenünk meg tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből..., de ha nem tenné is, mi a te isteneidnek nem szolgálunk.” (Dán 3,17-18)?

Tegyük fel a kérdést: érdemes egy kómában lévő embernek bármit is mondani? A válaszok elhangzása után meséljük el, hogy egy huszonéves fiatalember autóbalesetet szenvedett. Alig maradt ép tagja, s olyan súlyos fejsérülése volt, hogy az orvosok nem sok reményt adtak, hogy felébredhet a kómából, de még ha felébred is, nem lehet tudni... A felesége ott vir-

rasztott mellette, megnémult, semmit sem tudott mondani. Bement hozzá a gyülekezet lelkésze, megfogta a kezét, odaült mellé, s elmondta életének bizonyágtételét. A feleség csak nézett dermedten, s nem értette, mi történik. Férje nem mozdult, semmi változás nem történt. A lelkész egy óra múlva elment. A kóma napokig tartott még, ám egyszer mégis magához tért. A feleség legnagyobb megdöbbenésére első szavai a lelkész bizonyágtételének szavai voltak. Szinte mindenre emlékezett.

A készenlét ilyen helyzetekben a legjelentősebb. Megvisszatalni tudni egy osztálytársat, odaállni egy szenvedő mellé, meglátogatni a pszichiátriára került depressziós munkatársat. Van miről beszélni? Csak a Krisztus megszentelése a kérdés a szívünkben. *Minden mondandót Ő ad, s Ő is indít, ha menni kell.*

Az ilyen bizonyágtételeknek mindig konkrét eredménye van, mert a Lélek munkálkodik. A szólóban és a hallgatóban egyaránt. Lehet fejet lehajtva, dadogva, szégyenlősen, vagy mosolyogva, áhítattal. A lényeg, hogy a megélt valóság működik csak a másikban is. A „csak” tudott, és szajkózott igazságok nem működnek...

1Pét 3,15

Van miről beszélnem! Krisztus jelenléte világossá teszi a sötétséget. Élő reménység, mert még „él, ki annyi vészek markából már kivont”. Reménység, mert Ő nem tehetetlen bálvány, nem én találtam ki, tehát nem addig terjed az ötlettára, míg az én gondolataim. S van erőm példává lenni, mert nem én rendezem össze a részleteket, nem én gondoskodom a megfelelő hallásról, s nincs miért izgulnom a hatás elérése érdekében. Még csak a cicoma sem a dolgom, csak az egyszerű engedelmesség, a kételkedésmentes készség. „Ne aggódjatok, hogy mit mondjatok...” (Mt 10).

.....

.....

.....

SZELÍD TANÍTVÁNYOK

1Pét 3,16-17

Nem passzív szemlélői vagyunk csupán életünknek, hanem aktív részesei, formálói. Nem megtörténnek velünk a dolgok, amelyekért okolhatunk szülői nevelést, Isten akaratát, vagy a körülményeket, hanem mi magunk is lépünk jó, vagy rossz irányba, s ezzel határozzuk meg a további eseményeket. Benne vagyunk a világ-eseményesorozatban is, ezért az összefüggések keresése, az okok megtalálása nem mindig csak személyes életünkből fakad! **Több múlik azon, hogyan gondolkodunk** a történekről, mint maguk a történések. Sokszor az élethelyzetek kikerülhetetlenek, a szenvedést is vállalni kell, tehát itt lesz nagy kérdéssé, hogyan fogadjuk. Szelíden vagy indulatosan. Szűklátó-körűen, vagy széles összefüggésekben.

Ugyanaz az alkalom a kísértés vagy a próbatétel lehetőségét is adja. Az a különbség, hogy kihez fordulunk ebben a helyzetben. Elkészereve **vádolunk** valakit (ez a sátáni lehetőség, mely még mélyebbre akar taszítani), vagy **keressük** a benne elrejtett jót (ez lesz boldogságunk eredője). A jó lelkiismeret (a kifejezést Jézus sosem használta!) azt jelenti, hogy semmiféle öngazság nincs bennem, míg a másikat a jóra akarom segíteni.

A szenvedés megtisztít minden gonoszságtól (Péld 20,30), tehát az igazaknak nagy szüksége van arra, hogy Isten ezt az eszközt is igénybe vegye formálásukhoz! Aki szelídséggel fogadja a nehezét is, az erőt kap hozzá. A szelídség ugyanis sokkal erősebb minden indulatnál (még a „csontot” is megtöri; Péld 25,15 és 16,32).

Hiszek-e a szelídség erejében? Honnan vette Jézus a szelídség erejét? Azt mondja, hogy tanulni lehet (Mt 11,28), az alázattal együtt? Hogyan? Milyen leckéket adott már nekem Isten a szelídségről? Állítsunk fel egy *alakulási tulajdonságlistát* a türelmentlentől a türelmesig, az indulatostól a szelídig!

Régi mondás: „Nagyobb a békesség az igazságnál.” – mit jelent ez a gyakorlatban? És mi a különbség a *szelíd és a gyenge ember* között? Írjuk fel egy táblára (nagy csomagolópapírra), két rubrikában, jól láthatóan a különbségeket! Próbáljuk meg sorrendbe állítani a fokozatokat, s mindenki álljon meg csendben a lista előtt..

A 16.v. két kifejezése (*tisztelet és jó lelkiismeret*) lehet a *szelídség megtartásának két feltétele*. A szelídség jelenti emberek által okozott bántások vállalását – az igazságért. Jövevénységünk egyik része, hogy többé nem az embereknek akarunk tetszeni, hanem vállaljuk az általunk megismert igazságért a szenvedést is. A belső tartás, a meggyőződés ereje lesz szelídségünk záloga.

Az első feltétel tehát a *tisztelet megadása*. Ez ha a másik tiszteletlen, különösen nehéz, de hatalmas ereje van! S itt nem csupán a megfelelő köszönetről, vagy megszólításról van szó, hanem arról, hogy a másik is Isten teremtménye, sőt érte is meghalt az Úr Jézus. Ez a másik méltósága, amit sosem szabad figyelmen kívül hagynunk!

A második pedig a *jó lelkiismeret*, a ez azt takarja, hogy nem fojtott hangon és hátulról közelítve, valójában megalázom a másikat a magam igazságával, hanem hogy esélyt adok neki arra, hogy eldöntesse szabadon, mit is kell tennie.

1Pét 3,16-17

A keresztyének is tudnak gonoszul cselekedni. Sokan a szelídség leple alatt, alattomosan. Ez sokkal veszélyesebb, mint a nyílt támadás, mert megfertőzi a közösségeket, felőr a keserűség gyökere. Megbánás, megszegyenülés helyett önigazolások sokasága szaporodik el a gyülekezetben. Vigyázzunk jobban egymásra azzal is, hogy magunkat vizsgáljuk meg először!

.....

.....

.....

POKOLRASZÁLLÁS

1Pét 3,18-20

Egy újabb **Krisztus-himnusz** a levélben, egyúttal **keresztelési hitvallás** is. A méltatlanul elszenvedett bánatás – másoknak orvossággá lesz. Krisztus szenvedése páratlan, megismételhetetlen. Élete, halála, feltámadása példa, de elsősorban megváltói munkájának véghezvitele, azaz bűnünkért való áldozata. Célja, hogy Istennel való közösségünket helyreállítsa. **Csak a valóságos halál támaszt elégtételt**, ezért a test szerinti halál nem arra utal, hogy a lelke életben maradt, hanem arra, hogy mint ember halt meg, vállalt sorsa szerint.

Megelevenítése nem csupán a földi ember megújulásának záloga, hanem mindeneké. Így íratott le az **ÚSZ** egyik legvitatottabb igeszakasza, amikor **Krisztus pokolraszállása** által megmenekülhettek, akik előtte engedetlenségben éltek. Az özönvíz által elpusztultak mellett az eredeti görög szöveg szerint benne lehetnek a megmentettekben, a mennyben egykor engedetlen angyalok is. Krisztus halála tehát **győzelemsorozatának kezdete**, a bilincsek feloldója – áldozata nem csak az utána élt nemzedékeknek elég, hanem az előtte élteknek is! Jelentősége abban áll, hogy Isten hatalma, bölcsessége messze többet tett értünk, mint amit mi várnánk. Így került be ez az Apostoli Hitvallásba is. Noé nemzedéke teljes ítéletet szenvedett, de a kegyelem még ezt az akadályt is legyőzte. Még egy utat készített számukra!

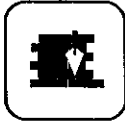
Az ígerész semmi olyanról nem szól, ami kíváncsiságunkat kielégíthetné, ezért óvatosan és tárgyilagosan szóljunk róla. Azt a szűkszavúságot, s mégis bizonyosságot közvetítve, ami olvasható a levélben!

Isten ítélete sosem azért szól, mert elpusztítani akar, hanem hogy megmenthessen. Ezért minden ítélete megmentést munkál! Ugyanezt látjuk Jézus ajánlatában is: Mt 5,27-30!

Noé teljes nemzedéke ítéletet kapott, ő mégis megmenekülhetett a bárka által. Figyeljük mindig a bezáródó ajtók mellett az egyetlen nyílt is!

Milyen szenvedésektől félünk? Érdemes továbbélni, ha az embernek levágják a lábát? Mi az a határ, amit még vállalnánk keresztyénségünkért, s mit nem?

Két szerzetes nagyon sokat beszélgetett a mennyországról. Elhatározták, hogy ha valamelyikük meghal, akkor jelet küld a másiknak, hogy melyiküknek lett igaza. Eljött az idő, egyikük elköltözött a másvilágba. Aznap éjjel álmot látott a másik, amelyben megkérdezte az elhunyttól: Nos, milyen? Az csak annyit válaszolt: Egészen más! (A. de Mello)

Nem láthatunk bele Isten tervébe, nem fér bele a fejünkbe, amit Ő kigondol, ezért minden kijelentés veszélyes, amikor azt mondjuk: *Ez Isten akarata*. Vigyázzunk a megítélésekkel és a végleges kijelentésekkel.

Isten terve a megváltás mindenki számára. A kárhozatot üdvösségre változtatta. Meg is tett mindent, hogy megmenthesse a haragtól a teremtettséget. Nem volt előtte semmilyen akadály. Ő nem akar senkit sem kárhozatban látni. Ám mégis lesznek, akik oda kerülnek, mert megtagadják magukra nézve a kegyelem lehetőségét.

Krisztus még a holtak lelkének is prédikált, még ők is kaptak egy újabb lehetőséget! Így tudhatjuk mindnyájan, hogy Istennek vannak megoldásai, az általunk reménytelen eseteknek gondolt emberek számára is.

1Pét 3,18-22

A bárka tákolmány volt a Titanichoz képest. A bárkáról senki sem hitte, hogy jó bármire is, a Titanicra még azt is ráírták: „Ezt még az Isten sem süllyesztheti el!” Micsoda különbség. Az egyiket amatőrök építették, de Istennel, a másikat profik, de Isten nélkül. Lehet választani, melyikbe ülnénk szívesen! Az ember engedelmessége a valódi megtartatás záloga, míg az ember gőgje az elveszésé.

.....

.....

.....

A KERESZTSÉG MEGTARTÓ EREJE

1Pét 3,21

Az ószövetség eseményei mindig **előjelei** az újszövetségben kijelentett igazságoknak. Nem csak Ádám és Éva öröksége a miénk, hanem **Noé utódai is vagyunk**, aki a megtartott ember mintája, s így előképe lesz a keresztségnek is. Ez nem a test szennyének lemosása, de nem is varázsszerek. Leginkább **könyörgés alkalma** azért a kegyelemért, amit Isten a maga részéről megígért, s nem automatikusan hat. Ezt a könyörgés szót lehet akár **kívánságnak, megkérdésnek fordítani**, de még **fogadalom, ígéret értelmében is** használni.

A **jó lelkiismeret** = megbékélés Istennel. **Egyetértés (szüncidésisz)** a bűn látásában és utálatában, de a kegyelem érvényességében is. Krisztus szenvedése és halála elégtétel volt a bűnért, feltámadása pedig győzelmének megmutatása, az örök élet ígérete számunkra. Ezért a keresztségben mi is meghaltunk a bűnnek, hogy éljünk az Istennek. **A keresztség eljegyzés a Krisztus uralmára.**

Mára igen kevés jelentősége maradt a keresztségnek egyházunkban. Kivett és hiteltelenné vált fogadalmak sora, hit nélküli keresztelesek erőtlenné váltak az eredeti gazdagságot, amit ebben a jelben kaptunk. A felnőttkeresztség sokaknak lehet vonzó, mert sokkal átütőbb erejű egy felnőtt hitvallástétele, aláírása az érzelmeknek, a szemnek, a léleknek. A gyermekkorban részesítettek sokaságának nincs keresztelezés-élménye, ezért fontos, hogy egyszerű minden kérdést fel lehessen tenni.

Luther Márton, amikor kísértésekkel küszködött, s úgy érezte, hogy a Sátán vissza akarja csábítani uralma alá, egy alkalommal kést vett elő, s beleverte íróasztalába: „Meg vagyok kereszteleve!” Mit jelent ennek összefüggésében a keresztség?

Mi a keresztség? Igeolvasás – értelmezés (adott a Péteri levélből).

Miért keresztelünk? Mt 28,18-20. Miért így keresztelünk?

Mert nem a víz mennyisége a döntő, hanem maga a jel: pl. ApCsel 16,11-34 ahol a börtönben valószínűleg nem sok víz volt, s mégis „hatott”. Miért keresztelünk *gyermekkorban*? Mert nekünk ez nem a szövetség megerősítése, mint a zsidóságnak volt (Keresztelő János keresztsége), aminek jogos időpontja a felnőttkor, hanem a szövetségekötés alkalmá, ami a *körülmetélés helyébe lépett* (ApCsel 15).

Az ószövetségi szövetségekötés időpontja bármikor lehetett (felnőtt-en is), de ha a család egésze zsidó volt, akkor a születés utáni 8. nap volt ennek alkalmá. Ezért történt, hogy az Újszövetségben felnőtt megtért emberek egész családja megkeresztelkedett velük együtt, tehát a szolgák és a gyermekek is (ApCsel 10 – Kornéliusz). Később, már csak a frissen született csecsemők nem voltak megkeresztelve egy családban, tehát csak őket kellett megkeresztelni.

A keresztség *egyszeri jel*, ezért megisméltése teljességgel igeellenes, olyan, mintha újra megfeszítenénk Krisztust, mert nem fogadjuk el, hogy kegyelemből, s csakis általa van üdvösségünk. Mintha azt gondolnánk, hogy mi a magunk hitvallásával hozzátehetünk valamit a keresztség megtörténéhez. A felnőttkori hitvallástétel (konfirmáció) felvállalása annak, ami velünk gyermekkorban (előre, mint Isten minden munkája!) megtörtént.

Róm 6,1-11

Áldom az Istent, hogy engem pici koromban megkereszteltek, mert így teljesen bizonyos vagyok benne, hogy semmit sem tehetek hozzá a kegyelemhez, ami így vált érvényessé. Még az én döntésem, akaratom is az Ő kegyelme, ezért tarthatom magamról, hogy új életben vagyok.

.....

.....

.....

.....

.....

ISTEN JOBBJA, A KIVÁLTÁSÁGOSOK HELYE

1Pét 3,22

Krisztus felemeltetése a legdicsőbb helyre: Isten jobbára, azt jelenti, hogy Ő minden hatalom várományosa. Ez már az ószövetségi szimbolikában is kiváltságos hely: Zsolt 110, de maga Jézus is megkülönböztetően szól róla az utolsó ítéletnél: Mt 25,31-46. Aki Isten jobbán van, az részesedik munkájában és dicsőségében egyaránt.

*A három uralomra utaló kifejezés általános érvényű: **angyalok** = szellemi lények, akik Isten munkájában neki engedelmességgel tartoznak. A **hatalmasságok** = minden világban megjelent hatalom, s hatalmat viselő személy. Az **erők** = minden világban munkálkodó erő.*

Ez a harmadik hitvallásos részlet Krisztus felmagasztalásának leírása, ahogyan azt Pálnál (Fil 2,6-11), vagy Jánosnál (Jel 4-5) is olvashatjuk.

Érdemes végiggondolni, hogy melyik korban milyen Krisztus-ábrázolások születtek. Mikor lett Krisztus kék szemű és szőkés hajú...

De a legelső nagy változás a katolicizmus világhatalomra jutása kapcsán történt. Addig, az első négy évszázadban a szenvedő egyház minden templomban a megdicsőült Krisztust ábrázolta. Teljhatalmával fenségiesen megjelenő arca, tekintete bátorítást jelentett minden szenvedőnek. Az ötödik századtól kezdődnek a változások. Krisztus a keresztre kerül, szenvedésének kiábrázolása egyre gyakoribb, mert az egyház triumfál! Ez azóta is így történik. Ráadásul korpuszos keresztek jelennek meg, azaz a feltámadott Krisztus dicsőségének minden mozzanata elvész. A keresztyénség sajnálja a szenvedőt, és átveszi az uralmat a világban...

Szedjük össze néhány keresztyén szimbólumot: hal, mécses, úrvacsorai edények, a kereszti sokféle fajtája, számítógépes képek, festmények.

Ha hozzájutunk, igen izgalmas lehet az a plakát, melyen emberarcok sokaságából mozaikszerűen ábrázolódik ki Jézus arca.

Kinek mit jelent a Húsvét ünnepe? Melyik szimbólum mire emlékeztet?

A Húsvét jelentősége messze kiemelkedett az első századokban az ünnepek sorából. (Keleten máig is a legnagyobb ünnep!). Csak ezt ünnepelték a sok közül, s ekkor keresztelték az újonnan belépőket. Időpontjának kiszámítása csak a negyedik századtól mozgó ünnep (a tavaszi napégyenlőséget követő első holdtölte utáni vasárnap), addig a zsidóság számításával együtt (a Páska időpontja) Niszán hó 15.napja volt. Így a keleti egyház máskor ünnepli, mint a nyugati.

Teremtsünk hagyományt egy másfajta ünnepléssel. Legyen egy olyan Húsvétunk, ami igazán örömmünnep! Nagyszombat éjszakáján gyűljünk össze, s együtt várjuk a Nap feljövetelét! Hajnalvárás gyertyákkal (esetleg valahol szabadban), majd a nap első sugarainak megjelenésekor dicsőítő énekek éneklése! Készüljünk együtt erre ezen az alkalmon, dolgozzuk ki együtt a liturgiáját, hívogassunk rá másokat is!

Mt 25,31-46

Kiváltságos helyen vagyunk: ismerhetjük Isten legtitokzatosabb munkájának részleteit. Rácsodálkozhatunk aprólékos tervezésére, hogy mindent jól intézett. Hatalmas megerősítés, hogy tudhatjuk, jó helyen vagyunk, Isten jobbján, ahol részesülünk igazságának dicsőségében és erejében. Ezért ünneplünk minden vasárnap Húsvétot, snem a törvény szerinti teremtés hetedik napját: a szombatot. Mi az újjáteremtés napját ünnepeljük a hetedik napon.

.....

.....

.....

.....

KÉZIRATOS BIBLIATANULMÁNYOZÁS

1Pét 4

Az egész fejezet Isten akarata szerinti életre buzdít. Vannak ismétlődő témák, s van egészen új szempont is. A bűn és a szenvedés viszonya egészen sajátos érelemben jön elő: „**Aki testileg szenved, az elszakad a büntől.**” (1.v.) Nincs büntörő ereje a saját szenvedésnek, de aki vállalja a szenvedést, az a Krisztussal való sorsközösséget vállalja, s ez által elszakad a büntől. Ez egyfajta vértként megvédi őt a testi kísértésektől. A következő különös mondat: „**a szeretet sok bünt elfedez.**” (8.v.) Ha Krisztus szeretetére utal, úgy jól értelmezhető. Ha a gyülekezetben egymás vétkének a megbocsátását, soha többé nem emlegetését, akkor úgyszintén. Ám vannak, akik arra hivatkoznak, amit Jézus Simon farizeus házában mondott (Lk 7,36-50). A parázna asszonynak több bűne bocsátott meg, mert jobban szeretett. Ez egyfajta önmegváltás jelleget kölcsönözhet ennek a versnek, valószínűbb az előző kettő.

A kegyelmi ajándékok nincsenek felsorolva, csak **az igehirdetés és a szolgálat** különbsége jelenik meg. Ezzel a gyülekezet belső egyensúlyának két pólusa hangsúlyozódik, ki-ki tegye dolgát, ahogy adatott neki. Név nélkül, az egész közösség szolgálatában, csakis az Isten dicsőségére.

A **szenvedés** most is előkerül a harmadik szakaszban, ami érthető, hiszen a keresztyének újra meg újra elvárnák mindenféle védelmüket Istentől, s szeretnének szép kényelmesen élni, jó cselekedeteik jutalmaként. Péter levele kiemeli, hogy a jutalom épp az, ha részt vehetnek Krisztus szenvedésében. A boldogmondások összefoglalása szinte szó szerint ismétlődik a hegyi beszédből (14.v.). Hiszen amennyit szenvedtünk, oly mértékben részesülünk a dicsőségben is! Az utolsó vers a mártíriumra enged következtetni, de általános értelemben is igaz, hogy **a lélek megerősödhet a test szenvedéséből.** A felajánlás a kereszten mondott jézusi imádságra (22.zsoltár) utal.

A hétvége célja a megerősödés a jóban, a körülményektől függetlenül. Közösségépítés, tudatos vállalás segítése. Mindezek nem egyszerűek, jól fel kell építeni a beszélgetésektől a kirándulásokig mindent.

1. Elszakadás a bűntől.

2. Megerősödés az egymás iránti szeretetben.

3. Felkészülés a szenvedésre.

Két este, két délelőtt és egy délután áll rendelkezésre. Ebből a két estét és a két délelőttöt lehet beszélgetésre fordítani, s a délután legyen irányított szabad foglalkozás: közös kirándulás játékokkal, személyes csend beépítése a programok közé.

Az első este (péntek) legyen egy tartalmas beszélgetés, s azután sok közös játékkal mélyüljön el a közösség.

A tartalmas beszélgetés témája az **egymás iránti szeretet**.

Három szakaszban: *imaközösséggel* indulva, amely előtt mindenki elmondhatja mi mindennel jött ide, s mit vár a hétvégétől.

Igeolvasás (4,7-11) után a konkrét cselekvés helyzeteinek megtárgyalása: *bölcsesség, józanság, kitartás, vendégszeretet, szolgálat egymásnak*. Mindenki egyet válasszon ki, amit már tudja, hogyan kell megélnie, s egyet, ami a legnehezebben megy. A legnehezebbet írja fel a neve mellé, s dobják be egy közös kalapba. Ezután mindenki húz egy nevet, s annak az embernek *ő legyen a pásztor*, aki segíti egész hétvégén annak a nehéznek a megélésében. (Tehát mindenki egyszerre lesz bárány és pásztor! Ez szoros élethelyzet, de jól koncentrálható.) Lehet segíteni igékkel, ajándékokkal, személyes beszélgetéssel stb. találékonynak kell lenni! A hétvégén, a záró alkalmon mindenkinek ki kell találnia, hogy ki volt a pásztor, s el kell számolnia a segítséggel is. Tudja-e már, hogyan lehetne jobban megélnie az addig nehéznek tartott dolgot stb. Ebben adhatunk néhány ötletet a kezdésnél.

Az este harmadik szakaszában *Isten magasztalása* legyen sok-sok énekkel, zsoltárral, dicsérettel, történetek olvasásával, versekkel, bizonyágtételekkel. Erre jó, ha nem csak a vezető készül, hanem egy kisebb csoport!

A **közös játékok** lehetnek ezután oldottak, jó hangulatot folytatók. Például:

Itt én ülök c. játék. Körbeülünk, s eggyel kevesebb széket hagyunk, mert valaki középen áll, s azt lesi, hova ülhessen. A többiek ezt úgy próbálják megakadályozni, hogy aki mellett az üres szék jobb oldalt van, az rácsap a székre, s azt kiáltja: Itt én ülök! S ezzel át is ül, mielőtt a középen álló elfoglalhatná a helyet. A mellette balra ülőnek szintén ezt kell tennie, tehát ketten csúsznak jobbra. A harmadiknak már nem lehet ezt tenni, hanem ráütve a székre a körben ülők közül kell valakit szólítani, hogy üljön oda. Ha az a valaki nem elég gyors, akkor a középen álló foglalja el a helyet. De a megürült helyre is leülhet a középen álló, ha az ottmaradók nem elég gyorsak. *Izgalmas, pergő játék, névtanulásra, -gyakorlásra is alkalmas.*

Püspök, gondnok c. játék. Körben ülnek, mindenkinek van helye. Aki már játszott a más elnevezésekkel, annak kell vezetnie a játékot. Ő diktálja ugyanis a ritmust. Jobb kezével jobb lábára, majd bal kezével bal lábára üt. Közben saját nevét mondja: É-va. Majd felemelve kezét csettint jobb, s utána a bal kezével, s mondja annak a nevét, akit szólít: La-ci. Aki a nevét hallja, annak azonnal a következő ritmusban mondania kell saját nevét, majd tovább valakit. Ha kiesik a ritmusból, a sor végére ül. A játék „egyházi jellege” lehet az, hogy az első helyen ülőt elnevezzük **püspöknek**, a második helyen ülőt **gondnoknak**, s az utolsó helyre kerülőt **harangozónak**. Ők tehát azon a helyen ülve nem használhatják saját nevüket (és mások sem szólíthatják úgy őket), hanem a kapott nevet kell használniuk. A cél, hogy gyorsan forogjon a játék, s mindenki beülhessen a püspöki székbe. Aki ott ül, az kezd mindig, s az diktálja a ritmust, lehet egészen gyorsan is, s akkor sokan váltják a helyüket. *Izgalmas, névtanulásra, -gyakorlásra is alkalmas játék.*

Csoportokban bibliai történetek feldolgozása **eszperente** nyelven.

Csoportokban **hangszerek bemutatása** úgy, hogy a többiek kitalálják. Húzásos alapon kisebb csoportok (4-5 fő) feladatuk kapják, hogy mutassanak be egy pl. zongorát úgy, hogy a többiek kitalálják, hogy milyen hangszerről van szó. Lehet versenyszerűen is, hogy aki a leghasonlóbban szólaltatja meg hangszerét, az külön jutalmat kap.

A **szombat délelőtt** legyen közös bevezető után kisebb csoportokban. Ennek témája a 4,1-6 versek, az *Isten akara-ta szerinti élet*.

A bevezetőt kérdésekkel tarthatja a vezető, a csoportokban egy-egy lelkileg érettebb ifis szolgálhat. Fontos, hogy a végén legyen közös összegzés.

Felvethető kérdések: testi szenvedés vállalása (hol a határ, van határ?); emberi vágyak helyessége, vagy helytelensége (lehet-e szabályozni, vagy inkább a jóra kell igyekezni, s akkor minden a helyére kerül?); pogányok szokásainak követése (diszkóbajárás, hajfestés, miniszoknya, cigaretta, ami aktuálisan gond a közösségen belül, mert botránkozást szül, vagy kérdésként feljött).

Nem szabad törvényeskedni, ám mégis jó a helyes határok meghúzása! A határ véd és megállít egyben.

A **szombat délután** időjárástól függően lehet benti, vagy kinti „foglalkoztatás”. A lényeg a mozgás, a felfrissülés.

Lehet egy jó kirándulás a környéken (lassú ütemben, hogy aki akar, beszélgethessen), s a cél elérésénél sok közös játék: Leülős, Csomózás, Hoppon maradt vőlegény, Adj király katonát, Kacsintgatós, stb. (KIE játékgyűjtemény)

Lehet sport, ha van rá hely: ping-pong, kosárlabda stb.

Lehet egyéni szabadság – azzal a kikötéssel, hogy mindenki menjen el egyedül, s csak gondolkozzon, frissüljön, csendesedjen legalább egy órát.

A **szombat este** lehet ismét különleges. Rendezzünk be három szobát, s mindenkinek mondjuk, hogy végig kell mennie rajtuk, majd visszatérni a közösségbe, ahol folyamatos énekléssel indulnak, és érkeznek az emberek. A visszaérkezők leülhetnek egy asztalhoz, s minden hirtelen támadt gondolatukat lejegyezhetik egy-egy üres papírra, mielőtt visszaülnének a helyükre. Hagyjunk időt az induláskor, hogy mindenki valóban elcsendesedhessen egy-egy szobában.

A három szoba berendezése:

1. **Sötét szoba**, egyetlen fényforrással, ami egy asztal fölé világít. Az asztal mellett szék, mely adja, hogy szemben a fallal kell leülni. A

falon hatalmas plakát van megvilágítva, melyen mindenféle irányban konkrét bűnök szerepelnek: lustaság, paráznaság, kevélység, dicsekvés stb.

2. **Tükör-szoba.** Mindenféle méretű tükrök elhelyezése szükséges a szobában, úgy, hogy aki leül, mindben magát lássa. A tükrök között hatalmas igeversék legyenek táblára, kartonra írva. Legyen köztük bűnbánatra indító, Jézus bocsánatáról szóló, biztató, küldetést meghatározó. A tükrök és az igék azonos mennyiségben szerepeljenek, de legalább 10-10 legyen!

3. **Gyertyás-szoba.** Itt egyetlen gyertya égjen közepén, de mellette legalább annyi gyertya legyen gyújtásra készen az asztalra helyezve, gyufával ellátva, ahányan a közösségben vannak, s hadd gyújtsák meg ők is saját gyertyájukat.

(Az asztal legyen védve a viasz elfolyása ellen papírral, mert mire az egész közösség végigjárja a szobákat sok gyertya le is éghet. Ezt a vezető időnként ellenőrizze!)

A vasárnap délelőtt úrvacsorás istentisztelet legyen igeosztással. Ez annyit jelent, hogy a kenyér és a bor után mindenki kapjon kézbe egy-egy igét is.

Az istentisztelet témája a 4,12-19 alapján a Krisztusért vállalt boldog élet alapja. Isten megítél mindnyájunkat. Ítélete jogos és nehéz. Ám ítélete leleplez magunk előtt is, s lehetőséget ad az újrakezdésre. Krisztusban áll új emberünk. Ennek nemesítése szenvedés által megy végbe, csiszol, farag, alakít, tisztít Urunk. Legyünk hálásak érte, szolgáljunk buzgóbban Neki.

Az istentisztelet liturgiája:

Kezdőénekek, készülés

Igeolvasás, imádság

Igehirdetés

Készülés az úrvacsorára énekléssel

Az úrvacsora alatt körben ülünk, körbeadjuk a kenyeret, a bort és az igéslapokat tartó tálat.

(Közben többen igéket olvasnak Ézsaiás prófétától, válogatott szakaszokat a 43.fejezettől kezdve a könyv végéig.)

Imádság és csend

Mindenki felolvassa igéjét, beszámolhat a hétvége ajándékairól
bizonyoságtételes formában

A pásztorok leleplezése, köszönet kifejezése

Imaközösség

Énekek hálás szívvel, buzdításokkal

Áldás fennállva, útrabocsátás

A vasárnap délelőttre **legalább két órát** szánjunk, megfelelő helyeken lehet fennállva énekelni többet is, hogy a mozgást és a figyelmet biztosítani tudjuk.

Minden részlet igen fontos az egész közösség szempontjából, ne hagyjunk ki semmit.

Jól szervezzük meg, hogy senki se legyen kellemetlen helyzetben se a saját igéje felolvasásakor, se azért, mert esetleg nincs mit mondania a bizonyoságtételnél. Ez sosem lehet kényszer (látszólagos kényszer sem!). Az **imaközösséget** lehet úgy szervezni, hogy körbemegyünk, s mindenki imádkozhat, s ha nem akar hangosan, akkor csak legyen csend, s mondja utána az áment. Ha erre nem elég érett a közösség, akkor hagyjuk, hogy szabadon az imádkozzon, aki akar. Az imaközösségek előtt hívjuk fel a figyelmet néhány fontos szabályra: legyen érthető, azaz valóban hangosan mondja mindenki. Legyen rövid, saját gondolatú. Egymásért ne imádkozzunk név szerint, hangosan, csak magunkban. Ne ismételtessük ugyanazt, ha valaki már megköszönt valamit, akkor fogadjuk el, hogy helyettünk is mondta, hiszen ezért imaközösség!

Minél többen szolgáljanak valamilyen formában, akár mindenkit beoszthatunk: énekvezetés, igeírás, igeolvasás, székredezés stb. Mindenki érezze, hogy szolgál, s neki is szolgál, s ez így jó, így épül a lelki ház!

KÉZIRATOS BIBLIATANULMÁNYOZÁS

1Pét 5

Az összefoglaló intelmek elsősorban a vezetőknek, majd a fiatalabbaknak szólnak. Mindannyiuknak pedig a keresztyén erények sokasága. Úgy tűnik az egész fejezet, mint egy prédikáció befejezése, ahol előkerülnek a korábban felvetett témák, s mindegyikre zárópont kerül, egyfajta összefoglalásként, megerősítésként.

Egy történész szerint a kultúra fennmaradásának igazi forrása az erkölcsi tartás. Ha az fellazul, akkor legyen bármilyen fejlett, vagy gazdaságilag hatalmas egy állam, rohamosan összeomlik. **Keresztyénységünk megmaradásának záloga a közösségeinkben megélt tisztaság, alázat, józanság.** Ennek mindig felülről kell indulnia, a vezetőktől. Az 6 példaértékű életük lesz az etalon minden egyszerű ember számára.

Az egész fejezetet olvasva esszenciálisan jön elő a keresztyének erőssége: **tisztaságuk és alázatuk.** Megvan ez ma gyülekezeteinkben? Mások vagyunk, mint a többi emberek? Erkölcsösebbek a keresztyén közösségek? Van hitelünk a szólásra, mások életének megjobbítására? S ha nincs, lehet-e inteni egymást?

Állítsunk össze egy listát erényekről és gyengeségekről (10-10), ezt írjuk fel egy papírra, s mindenki kapja kézbe. A tulajdonságok vegyesen legyenek! (Pl. szeretetteljes, mértéktartó, türelmetlen stb.) Mindenki egytől tízig pontozza magát a leírt tulajdonságok átnézésével. Majd válogassuk külön a jókat és rosszakat, s számoljuk össze melyik a több.

Valaki egyszer úgy fogalmazott, hogy szerinte a keresztyénység mértéke az **ige fegyelme** szerinti élet. Hogyha **lehet inteni valakit** az igével, akkor az valóban keresztyén. Igaz ez az állítás? Milyen tulajdonságokat feltételez? Mi

hiányzik annak, aki erre képtelen? (Mivel ez igen érzékeny téma, s nagyon sok közösségben vétenek ellene; fontos, hogy bölcsen vezessük a beszélgetést!)

Gondolkodjunk együtt a felvetett kérdéskörrel. *Ki inthet, s hogyan?* Kiket kell inteni, s mi a határ? Hiszen az ígéret mindenki ismeri, van-e jogunk azok használatára mások jobbítása érdekében? Legyen a hegyi beszéd mintája előttünk: Mt 7,1-6. Aki meglátja a másik életének hiátusait (szálka), az *mindenekelőtt magát vizsgálja meg*. (Ahhoz ugyanis nem kell keresztyénnek lenni, hogy valaki tudja, hogy mi a rossz, mi a bűn. Nagyon sokan ismerik az elvárásokat, de nem szembesülnek vele maguk, csak másokon akarják számonkérni!) Őszintén és igen nagy alázattal tegyük ezt, mert az ige szerint akkor bennünk még nagyobb annak a bűnnek az eredője: gerenda! Az önvizsgálatot *kövesse a bűn, vagy a hajlam elhagyása* (mert lehet, hogy sosem követte el cselekedetekben azt a bűnt valaki, csak a vágya van benne). S ha megtörtént a tisztulás, akkor *képes lesz arra*, hogy a másiknak úgy mondja meg a maga hibáját, vagy bűnét, hogy valóban segít neki! (Gal 6,1-5)

Mt 7,12

*Az arany szabály: **velünk kezdődnek a dolgok!** Akár valaminek a megcselekvése, akár valaminek az elhagyása! Em-lékszem édesapám, ha megkért valamire, s nem tettük meg azonnal, akkor ő maga hajolt le, mosogatott el stb. Mindig nagyon szé-gyelltük magunkat emiatt, s ez vezetett el arra, hogy később azonnal engedelmeskedjünk neki. Csak azt várta el, amit ő maga is megtett. Sosem parancsolt, csak kért. Mégis óriási tekintélye volt közöttünk. Szemének villanásai, csillogása világosan jelezte nekünk, hogy helyte-leníti, vagy helyesli viselkedésünket.*

.....

.....

.....

.....

.....

A PRESBITERTÁRS

1Pét 5,1-2

Péter maga is a gyülekezetek „tanácsadója”, előljárója, Krisztus által választott presbiter. A tisztség itt azonban nem csak azoknak szól, akiket az apostol a gyülekezetek élére állított, hanem mindenkinek, **aki felelősnek érzi magát a közösségért!** Egy nyájban nagyon sok szerepe van a vezérkosoknak is a pásztor, és a bojtár mellett! A hangulatrontás lehet ugyanolyan káros, mint a vezetők vétke! Ezért lényeges, hogy **önkéntes szolgálók, készséges emberek, presbitertársak legyenek gyülekezeteinkben!**

Mit jelent a presbitertárs a gyakorlatban? Hogyan lehet megosztani egy közösségben a terheket? *Mi az, amit tudok egyedül is végezni, mi az, amit át lehet adni? Vagy, mi az, amit nekem KELL végezni, s mi az, ami éppen másra várna?* Ők jelentkezzenek, vagy nekem kell kiválasztani őket? Ki alkalmas egyáltalán szolgálatra, s hogyan lehet képezni őket?

Hozzunk be az alkalom elején egy nagy követ. Adjuk mindenkinek a kezébe, s kérjük, meg hogy mondja el, szerinte mit jelképez, és mit tenne vele? (Ha igazán meg akarjuk jegyezni a hallottakat, érdemes jegyzetelni...)

Mondjuk el, hogy a kő, a közösség terhe volt. Nem bírjuk egyedül hordozni, *szükségünk lenne segítségekre.* Ki vállalkozna rá? Nem kell állandóra vállalni valamit, lehet csak alkalmyszerűen, de ki mire vállalkozna, egyáltalán ki mit lát feladatként, változtatási lehetőségként. (Ef 4,11-16)

Egy táblára írjuk fel a szükségeket, amit mi, vagy mások mondanak. Aztán kérjük, hogy egy-egy ember írja fel a nevét a feladat mellé. Ha valamire nem vállalkozik senki, akkor kérdezzük meg a többieket, hogy szerintük ki lenne alkalmas, és miért? Majd kérdezzük meg az illetőt, hogy a többiek kérésére elvállalná-e? (A feladat

csak nyárig szól, a nyári ifi-héten újra elő lehet venni a kérdési, hogy jó volt-e a döntés, vagy nem, ki hogyan végezte a szolgálatot, vállalná-e más, miután látta, hogy mit is kell tenni stb.)

Ha mindez megtörtént, ki-ki mondja el, hogy mit is várna attól a szolgálattól, amire vállalkozott! (Nem a többiek, hanem ő!)

Ezután jelképesen iktassuk be őket a szolgálatba, azaz kapjanak a közösségtől felhatalmazást feladatuk betöltésére. (Egyfajta presbiteravatás lehetne ez.) Lehet a vezetőtől kapott áldás (1Tim 4,12-16; 6,11-14; 2Tim 1,8-9; 3,14-17 stb.) is ennek megerősítésére.

Zárjuk hosszabb imaközösséggel az alkalmat, amelyben elsősorban a feladatot nyertek imádkozzanak szolgálatukért, a közösség épüléséért.

2Tim 2,1-7

„Add át megbízható embereknek” – mondja Pál apostol Timótheusnak. Kegyelemből van minden. A gyülekezeti élet, az alkalmasság egy feladatra, a szabályszerűség érvényesülése. Nagyon egyszemélyesek közösségeink, s rengeteg a „munkanélküli”, kallódó ember. Osszuk meg a feladatokat megbízhatóság szerint. De ne úgy legyen, hogy aki húz, arra még többet teszünk, hanem álljon be mindenki a szolgálatba. Legyen mindenki megbízható! Ez egy igazi hadsereg kell legyen, ahol engedelmesség van a közösség egészének megmentése érdekében. Egy gyalogos tehát ugyanolyan fontos szereplő, mint a tábornok, mert egyik sem tud a másik nélkül győzni!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

A HATALOM MEGRONTJA AZ EMBERT

1Pét 5,3-4

Minden pásztorok **főpásztora** Jézus, aki maga legelteti nyáját. A kifejezés egyedi az ÚSZ-ben. Jelzi, hogy **minden presbiter, minden tisztségviselő az Ő megbízottja**, s mindenki majd Neki számol el sáfárságával. Tehát az egyházi vezetők sem a maguk urai, vagy a világi előljárók sem, hanem mindenki ereje szerint kapta megbízatását (Mt 25,14-30).

A **hervadhatatlan koszorú** nem a győztesek babérrára utal, hanem a dicsőség glóriájára, mely az angyalok fejét övezi, s azok jutalma, akik hűségesek voltak. (Ilyen manapság a **tiszti kereszt** polgári tagozat szerinti elismerése világi értelemben, amit kaphat orvos, kutató, lelkész, vagy valaki, aki a nemzetért a polgári életben harcolt úgy, mintha „katona” lett volna.) Az igazságos bíró mindenkinek megfizet ítéletével, vagy kegyelmével cselekedetei szerint.

A pszichológusok szerint két év alatt minden embert kikezdi a hatalom kísértése. Megrontja a legjobb akaratú és legtisztább vezetőket is. Ezért azt tanácsolják, hogy gyakrabban legyen vezetőváltás, hogy lehessen több embernek sansza a maga kipróbálására, a mindenki tanulhasson a másiktól. Ha ez nem lehetséges, akkor pedig kérdezzen meg mindig megbízható embereket, akik mernek kritikát mondani munkájára, vezetésére, s merjen változni, változtatni. Meg merjűk-e tenni?

Egy általános iskolai közösségben kipróbálták a tanító nénik, hogy mit tesznek a gyerekek, ha egyik reggel azt az információt hallják, hogy a barna szeműek okosabbak, mint a kékszeműek. Megdöbbenve tapasztalták a visszaéléseket a gyerekek között. A barnaszeműek gátlás nélkül uralkodtak a kékszeműeken. S azok minden tiltakozás nélkül elfogadták a hatalmaskodást! Másnap javítottak, hogy pont fordítva van a helyzet, s végig kellett nézniük, hogyan torolják meg a kékszeműek az előző napi megaláztatásokat.

Egy életre tapasztalatot szereztek a gyerekek arról, hogy mit jelent a hatalom kísértése. Ti mit szölktek ehhez? Végiggondolhatjuk az előítéletek alakulását a valamiről kapott első információ alapján, gyermekkorunkból. Különös, hogy a jó információk megmaradnak, s nehezen hisszük el, hogy nem igazak. S a rossznak mondott dolgok felé még akkor is bizalmatlanok maradunk, ha sokszor láttuk már, hogy mégis jók! *Az első információ nagyon mélyreható!*

Ha nagyon bátrak vagyunk, kipróbálhatjuk élesben is a közösségen belül ezt az információt, de már nem lesz akkora hatással, mint gyermekkorban!

(Természetesen a kísérlet után sokáig ellenőrizték a gyerekek mentális egészségét, s bár sosem felejtették el az esetet, sokat tanultak belőle.)

Mi a hatalom kísértése? Miért élünk vele vissza?

Mit jelent az igazi uralkodás? Hiszen ez lenne az ember feladata a teremtés rendje szerint: 1Móz 1,26! Isten megmondja a feladat tartalmát is: *gondozni és őrizni* (1Móz 2,15). Ez hát *minden uralkodó feladata*, s ezért minta a pásztor és a nyáj. Ezért volt Dávid igazi király, s ezért igazi pásztor az Úr Jézus (Jn 10).

1Pét 5,3

Példaképekké lenni. Érdekes, hogy a Királyok könyvében szinte csak két példakép szerepel. Ha valaki istentelenül élt, akkor Jereboám, ha pedig jó király volt az illető, akkor Dávid neve szerepel. Vajon mi milyen példák vagyunk? Rólunk milyen szobrot mintáznának az utókor tagjai? Mit hordoznak a körülöttünk élők tőlünk-kapottan? Uralkodásunk elleni lázadást, vagy szelíd tanácsolásunk bölcsességét?

.....

.....

.....

.....

.....

SZOLGAKÖTÉNYBEN

1Pét 5,5

Péter inti a fiatalabbakat is, mert nekik **engedelmeskedniük** kell az idősebbeknek. Ma ez nem divat, sőt mintha megfordult volna a világ, a fiatalok diktálnak az idősebbeknek. Mintha elvesztek volna a régi mértékek, mindenki fiatal, gondtalan, szabad ember akar lenni, s senki sem hajlandó képviselni a felnöttséget, az igazán követhető mintát. Elveszett a tisztelet kifejezésének szinte valamennyi formája, az öregség egyben „lejártság” érzését is kelti az idősebbekben. Az engedelmesség pedig igazán régimódi kifejezés a mai fiatalok szerint. Veszélyes dolog ez mindkét félre nézve!

A vers második fele egy furcsa kifejezést tartalmaz: **kössétek fel a szolgakötényt (legyetek alázatosak)**, vagy mások szerint **szolgaszalagot**. Ez annyit jelent, hogy mindenki alázattal, szolgálatkészséggel tartozik a másik felé, kor és egyéb megkülönböztetés nélkül. Pál a Róm 12,9-21-ben részletezi ennek megélési lehetőségeit.

Jézus mintája azonnal előkerül, hiszen Ő volt, aki a szolgakötényt magára öltötte, s azt mondta a tanítványoknak, hogy ők is cselekedjenek így. Vajon hajlandó vagyok-e szolgává lenni? Mindenkinek szolgájává! *Buzgón, örömmel, Krisztusért vállalva mindent, ahogy mindent Ő is vállalt értem?*

Könnyű megismerni a szakácsokat, vagy az építkezésen dolgozókat. Speciális munkaruhájuk van. Védi őket, vagy éppen tőlük véd valamit. Mít gondoltok, milyen lehetne a **keresztvények munkaruhája**? Milyen feladatokra képesítene ez? Gondoljuk végig a szerzetesek ruhájától kezdve a keresztes lovagok egyenruhájáig a variációkat őszintén és vállalhatóan. Mire van ma szükség? Milyen szolgálatokra vár a világ?

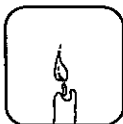
A mormon gyülekezet tagjait azonnal meg lehet ismerni. Kettesével járnak, és skatulyából kihúzott eleganciával hordják öltönyeiket. Mosolygósak és jó illatúak.

Az Üdvhadsereg tagjai elkötelezik magukat, hogy Krisztus katonái lesznek, s ezért egyenruhát hordanak, amit mindenhol meg lehet ismerni. Nem vegyülnek el az emberek között, de mégis közöttük szolgálnak minden erejükkel. Teljes bizalommal lehet hozzájuk fordulni.

Vannak, akik halacskát hordanak autójukon, vagy kitűzőként ruhájukon. Mindig örömmel fedezik fel egymást az utakon, vagy más emberi gyülekezéseken.

Egy pesti gyülekezet ifije mellényt kötött minden tagjának, hogy meg lehessen őket ismerni, mert szerették volna vállalni keresztyén-ségüket megszólítható módon, az utcán is.

Mit lehetne tenni a ti gyülekezetetekben? Hogyan kellene a *szolgakötényt felvenni*, hogy mindenki számára nyilvánvaló legyen a közösség szolgáló élete? Gondolkodjatok és döntsetek együtt!

Luk 17,7-10

A szolgakötény kifejezés világosság teszi, hogy most még nem az ünneplés ideje van! Ugyanis rengeteg ember nem tért még meg! Aratásra várnak a mezők! Nem érnek rá a keresztyének fölényeskedni, elhúzódni gőgösen a világtól, vagy belemerülni a maguk kis világába! Feladatuk egészen addig tart, míg vissza nem jön a főpásztor! Addig szolgálati idő van, s nincsen szabadság! Ez annyit jelent, hogy az „alázat ragyogása” veszi körül őket. Nem hajlott hátú, lekezelt, mindenki kapcája egy keresztyén, hanem egy örömmel, tudatosan szolgáló, Urát képviselő ember. Akinek nem az számít, amit az emberek mondanak róla, hanem az, hogy mit mond neki, róla Jézus. S ettől mindig ragyog!

.....

.....

.....

.....

.....

ISTEN HATALMAS KEZE ALATT ÉLNI

1Pét 5,6

*Isten keze az Ő munkálkodásának szimbóluma már az Ószövetségben is. Kezében tartja népét, s annak minden tagját személyesen is fogantatásuktól (Zsolt 139), de kezét emeli fel ellenük, ha vétkeztek (Bír 2,15), Ő az, aki kezével formálta az eget, s mindeneket (Ézs 48). Isten akarata mutatkozik meg minden munkájában, ezért **alázatosan kell azt fogadnunk**. Azt is, ha kicsivé tesz magunk és mások szemében, s azt is, ha felemel, s emberek szeme előtt is méltóságot ad nekünk. Nem másokkal kell harcolnunk, s nem a körülményeken kell keseregnünk, hanem **Istennel van rendezendő ügyünk**, vegyük ezt nagyon komolyan!*

Itt a felmagasztalás a végső kibontakozás részeként említetik, amikor végre mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz az, ami ma csak a hit tárgya számunkra.

Elismerés, siker nélkül az ember nagyon rosszul érzi magát a bőrében. De vajon mi jelent sikert? Kinek a dicsérete számít? Ktől várjuk a felmagasztalást?

Kell-e nekünk valakit megdicsérni? Hogyan kell azt, hogy ne elbízsa magát, hanem még alázatosabb legyen tőle?

Adjunk mindenkinek egy cetlit, és kérjük, hogy írják rá az **öt legfontosabb személyt** az életükben. Ktől kaptak ezek közül **dicséretet, köszönetet** legutóbb valamelyik tettükért? Ktől nem kaptak annak ellenére, hogy mindent megpróbáltak? Ki szokták-e fejezni hálájukat, örömeiket ezek felé az emberek felé? *Hogyan köszönték meg* szüleiknek áldozatvállalásukat, barátaiknak barátságukat stb.?

Vannak **sikerorientált és kudarckerülő** emberek. Az előzőeket úgy nevelték, hogy mindegy volt mit tettek, mindig elfogadták őket. A második csoportba tartozók elé olyan feladatok kerültek, aminek teljesítéséhez kötötték a

szeretetet, elfogadást, azaz feltételes szeretettel szerették őket. Jó esetben a kétféle nevelés egy családon belül a két szülő különbségéből fakad (az anya feltétel nélkül, az apa feltételesen szeret). Ez egyensúlyt jelent majd a későbbiekben, hogy elviselje valaki a kudarcokat, de megtanuljon sikeresnek lenni anélkül, hogy ez gőgössé tenné. Valaki ezt így fogalmazta: „A siker és a kudarc között csak a kitartás a különbség.”

Tudjuk-e az emberektől kapottakat Istentől kapottként megélni? Hisszük-e, hogy azokra az emberekre van szükségünk, akik körülötünk élnek? Ha megnézzük a nagy emberek életét, akkor gyermekkoruk tele volt nehézséggel, küzdelmekkel. Megtanultak dolgozni, harcolni valamiért. Elismerésüket sokszor csak nemzedékekkel később kapták meg, de ez nem befolyásolta őket alkotásukban.

Honnan tudom, hogy Isten „örömmel néz rám” valamely cselekedetem után, vagy éppen „rosszallóan csóválja a fejét” tetteim látán?

1Pét 5,6

Isten hatalmas keze alatt élni annyit jelent, hogy Tőle várom a megbízatásokat és azok elismerését is. Egyszerűen tudom, hogy szeret engem, mindent megtett értem, s ezért semmi sem jelent elkeseredést, vagy sikertelenséget, hanem mindig Tőle fogadom a történéseket.

Paganiniról jegyezték fel, hogy egy hangversenyén elszakadt egyik hegedűhúrja. Semmit sem tett, csak játszott tovább. Majd még kettő elszakadt. Egy húron fejezte be játékát. A hatalmas tapsvihar repetát kívánt, így a ráadást egy húron játszotta el. Így is lehet az élethez hozzáállni. Ha Isten egy húrt hagy nekünk, akkor azon játszunk remekműveket, s nem panaszkodással, ellene való vádaskodással fogyasztjuk amúgy is meggyengült erőnket!

.....

.....

.....

.....

.....

GONDTALAN ÉLET

1Pét 5,7

A vers zsoltáridézet: Zsolt 55,23. Ez a kifejezés nem az aggodalom értelmében szerepel, hanem az élet terheként jelentkező gondokra utal. Szorosan kapcsolódik az előző vershez, hiszen elviselhetetlen lenne az élet gondja, egy csupán eschatologikus végkifejlettel. Az eljövendő dicsőség nem sokakat vigasztal, ha nem kapnak erőt az éppen adódó gondok elhordozásához. Komolyan vehetjük, hogy minden rossz először Urunkat éri, s csak annak egy része (elviselhető része) terhelődik ránk, amire szükségünk van.

Isten gondviselése a Káté szerint nem azt jelenti, hogy feleslegesen kaptuk eszünket, kezünket, vagy éppen lelkiismeretünket. Nem bábokként szereplünk Isten színpadán! Kölcsönös együttműködésre hív minket, s ehhez adott kinek-kinek annyit, hogy aktív részese lehessen saját formálódásának!

Azt mondják, hogy csak 10% az, ami az embert a környezeti hatásokból éri. Életének alakulásában a 90% az, ahogyan ezeket az eseményeket feldolgozza, vagy azokról gondolkodik! Nem éppen fordítva szoktuk érezni? S nem emiatt tűnik olyan elviselhetetlenül nehéznek az élet sokak számára? Isten ígérete a gondtalan élet – hogyan valósul ez meg?

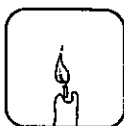
Hozzunk be egy napilapot, s olvassunk fel néhány hírt. Válasszunk egyet, ami nagyon megállít minket, s próbáljunk meg gondolkodni róla. Kinek teher ez, s mire lehet jó? (A csoport érettségétől függően lehet nehezebb, vagy könnyebb hírekre irányítani a figyelmet!)

Gondtalanul élhetnénk. Igaz ez? Mi a gondtalan életet úgy képzeljük, hogy semmittevés. Hawaii szigetén elterülünk a napon, iszogatunk valami jegeset, néha lemegyünk a tengerpartra fürdőzni. Elég unalmas élet!

Aki már unta magát szabadságán, az ezt gondolja a mennyországról is, s talán ezért nem is vágyik rá igazán.

Milyen akkor a gondtalan élet? Olyan szépen válaszol a negyedik parancsolat! Olvassuk el együtt újra: a rend a hat nap munka, s az egy nap pihenés. A nehéz időszakokat ünnepek szelik át, kimozdulással, kikapcsolódással. Ettől lesz ember az ember. Dolgozik, és ünnepel. Kiteljesíti a talentumait és örvendezik azok gyarapodásán. A nehéz időkben felfedezi, hogy kapott még ennél többet is, a tartalékokból akár újakezdéshez is van elég erő. A *gondtalan élet = megelégedett élet*. Tudom, hogy minden a javamra van, s ez nem beletörődés, hanem felvállalása a tehernek, amit kaptam.

Fil 4,10-13

Egy kirándulás alkalmával jöttem rá ennek az igének értelmére. Volt köztünk valaki, akinek nem volt hátizsákja, s két nagy csomagban cipelte a cókómókját. Így nem tudott kapaszkodni hegynek fel, és sokkal jobban elfáradt estére, mint mi. Ezért tele volt panasszal, s nagyon nehéz volt neki az út. Nekünk a hátizsák néha fel sem tűnt, ha jó szögben sikerült felvenni, még épp az egyensúlyunkat is megtartotta. Hát még a benne lévő gazdagság. Szép lassan fogyott az élelem, s így a teher is. Hazafelé kilókkal könnyebb volt a hátizsák, mi pedig sokkal erősebbek lettünk. Hét végén már a májkrémes kenyér is mennyei íznek tűnt..

Meg lehet tanulni a terheket a megfelelő helyre tenni, mert úgy hordozható. A teher erősít, s egyben tartalék is, ráadásul közben még megelégedett emberekké is lehetünk.

Egymás vigasztalásában tehát nem a terhek átvételére kell törekedni, hanem az átrendezésére! Ez néha csak egyszerű gondolkodásbeli különbség!

.....

.....

.....

.....

LEGYETEK JÓZANOK!

1Pét 5,8

Jó tisztában lenni a ténnyel, hogy a keresztyéneknek van egy ellensége. Aki erről elfeledkezik, azt nagy meglepetések fogják érni. A védekezés ellene két fontos magatartásforma: **józsanság, vigyázás**. A józsanság itt kifejezetten a „nem borivó” értelmében áll, azaz **nem áltatja magát** hamis tévhitekkel, miszerint a Sátán csak fantazmagória. Egy keresztyén tisztában van Isten ellenségének hatalmával és eszességével egyaránt. Ezért aztán vigyáz, azaz **őrködik** élete nyitott ajtajánál, ablakainál.

Az ellenségnek szintén két tulajdonsága derül ki a képből: **oroszlán**, azaz fenevad, mely vadászik életünkre, s **ordítva jár szerte**, azaz dühös, mert nem érhet el bennünket. A kép kifejezi, hogy a Sátán CSAK oroszlán, azaz legyőzhető ellenség, de figyelmeztet, mert nem vagyunk mind Sámsonok, hogy egy mozdulattal elintézzük. Pál ezt egyszerűen így fogalmazza: „Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”

A józsanság igen fontos tulajdonság. Működnek a gátlások, az értelem, a teljes védelmi rendszer. Egy kis szeszcsival már oldja ezeket, figyelmetlenné tesz, az ember szemében lecsökkennek az akadályok, képtelen lesz felmérni helyzetét. Nekimegy olyan dolgoknak is, amelyek életét veszélyeztetik. Éber, felelősségteljes élet a keresztyéneké! Valaki így fogalmazott: „*Imádkozni valakiért annyi, mint mellé őt állítani!*”

A Füst c. filmben az egyik szereplő azzal foglalkozik, hogy minden reggel pontban 8 órakor lefényképezi a trafikja előtti teret. Mindig ugyanabban a szögben, mindig ugyanabban az időben. Ezt a több ezer fényképet őrzi több hatalmas album. Amikor egy barátja megnézi, először megdöbben: Minek? Értelmetlen cselekvés, s be akarja csukni az albumokat. Aztán a másik biztatja, hogy csak nézze tovább, s lassan megvilágosodik előtte, hogy ez az élet. Jönnek az autók, mennek az emberek, tél után jön a tavasz. Ez a rend, mely fenntartja a világot, s közben pillana-

tokra megjelenik egy-egy ember. Csak epizódszereplő, de számára sokszor az a reggel az egyetlen fontos nap az életében. Mi hogyan vélekednénk egy ilyen album láttán?

A történet megmutatja az ember *kicsiségét és egyetlenségét*. Ezért nem élhet akárhogyan, s nem cselekedhet bármit. A rendben neki is helye van, s lehetősége annak továbbadására, építésére.

A Sátán, mint szétdobáló *a rend ellen van*. S ezzel az élet ellen is, az ember ellen is. Ha sikerül neki kimozdítani minket, ezzel megszakad egy folyamat. Célja, hogy elpusztítson minket, de ezt úgy teszi, mint minden ragadozó: *élvezettel és lassan*. (Állítólag a macska azért játszik az egérrel, mert abban a félelemtől felszaporodik az adrenalin, s ettől édesebb lesz a húsa!) Tudnunk kell, hogy mindent bevet elérésünkre, mert gyűlölet hajtja, s az nagyon erős.

Mi nem vagyunk neki ellenfelek, Ő Isten ellen lázad, mi csak arra vagyunk jók, hogy lehet eszközként használni minket az Úr bosszantására. Ezért fontos, hogy ne menjünk bele játékaiba, s sose higgyünk neki, bármilyen szépnek látszik is sugalmazása.

1Pét 5,8

*A Zarándok útja c. könyvben van egy jelenet, amelyben két ordító oroszlán mellett kell elmennie Keresztyénnek. Alig mer végigmenni az ösvényen, mígnem meglátja, hogy az oroszlánok **meg vannak láncolva**. Csak egy bizonyos körben képesek bántani az odamerészkedőket. Nem kell húzogatni az oroszlán bajszát, de lehet tudni, hogy Jézus már legyőzte. Józanság tehát, de teljes bizalom!*

.....

.....

.....

.....

.....

.....

PASSZÍV ELLENÁLLÁS

1Pét 5,9

Az **ellenállás** nem tűnik nagyon aktív cselekvésnek, csak ha belegondolunk, hogy néha sokkal nagyobb erőfeszítést jelent, mint a konkrét harc. Mégis vannak helyzetek, amikor nem lehet másként megmaradni. Harcolni nem lehet egyetlen embernek egy hadsereg, egy állam törvénytelenisége ellen, de szilárdan kitartani elvei mellett igen.

Ez sokszor jár szenvedéssel, ahogyan az első századokban mártírrá lettek ezrek, de méltóságuk, ellenállásuk szilárdsága sokakat nyert meg Krisztusnak!

A szilárdság és a keménység között látszólag kicsi, valójában alapvető különbség van. A kemény ember törik, a szilárd kitart. A kemény fej ütközik, a szilárd jellem megáll. Keménykedni egy bizonyos helyzetben, vagy szilárdan kitartani vállalt igazságunk mellett – nem ugyanaz!

Úgy mondják, hogy a Jordán folyóban élő halaknak van olyan pillanat az életében, amikor az életükről dönthetnek. A Holt tenger felé haladva megérik a sós vizet, s akkor még vissza tudnak fordulni. Ha azonban tovább sodródna, már nincs erejük az irányváltoztatásra, s belevesznek a halált hozó vízbe. Lehet ugyanilyen veszélyes a keresztyén ember számára valamilyen helyzet?

Hogyan lehet felismerni ezeket a „halált hozó sós helyzeteket”? A sodortatás a világ áramlásaival előbb-utóbb ilyen helyzeteket teremt. Ne feledjük azzal kezdődött a levél, hogy jövevények vagyunk a világban!

Érdekes párhuzam, amikor Sámsonnal kapcsolatban jegyzi meg a Szentírás, hogy „halálosan megunt a dolgot” (Bír 16,16), azaz belefáradt a Delilának való ellenállásba, s elárulta neki erejének titkát.

Ezzel elveszett. Sajnos ebből a szempontból mindegy, hogy előtte háromszor is ellenállt, mert végül sajnos legyőzték.

Ellenállni a csábításnak. Ez a kísértések között is rettenetesen nehéz, már pedig az mindenkinek van bőven. Nem véletlen a Miatyánk kérése sem. A Sátán nem fog belefáradni, s nem fogja abbahagyni. Vegyük komolyan, hogy Jézus megkísértése nem ért véget ott a pusztában. Minden megkérdőjelezés, még a kereszten is, ami így kezdődött: „Ha Isten Fia vagy”, mind a Sátán próbálkozása volt. Az utolsó pillanatig nem adta fel. Ilyen ellenséggel szemben csak nagyon óvatosan és nagyon szilárdan lehet megállni. Ezért jó minél kevesebb bűn lehetőségét fenntartani, mert ott mindig kísérthetők maradunk! Bár természetünkön keresztül legalább annyira veszélyben vagyunk!

Ne felejtsük el: nem sokáig kell kitartani, hanem mindvégig!

1Pét 5,9

Mahatma Gandhi nagy tette volt az, hogy Afrikában a színes bőrűek elleni törvényeket **konzekvens, szelíd ellenállásával** semmibe vette. Nem volt hajlandó lelépni a járdáról, ha fehérek mentek arra, bár a törvény kötelezte volna. Nem volt hajlandó kiváltani azt az igazolványt, mely azután lehetetlenné tette volna minden munkavállalását. A róla készült film egyik nagy jelenete, amikor sokak összegyűjtött igazolványát elégeti. Az angol rendőr ráüt, de ő dobálja tovább az igazolványokat a tűzbe. A katona dühös lesz, leüti, de ő feláll és teszi tovább, a katona bedühödik és elkezd verni, már véres, alig bír mozdulni, de mászik a következő igazolványért, hogy még azt is elégesse. A katona feladja. Rádöbben, hogy emberi méltósága az általa leütött embernek sokkalta nagyobb, mint neki, a hatalom képviselőjének.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

FELKÉSZÍTENI, MEGSZILÁRDÍTANI, MEGERŐSÍTENI, MEGALAPOZNI

1Pét 5,10

Mintha a dolgok kezdetén lennénk. Egy hosszú út előtt = **felkészíteni**; egy harc előtt = **megszilárdítani**, egy facsemete kiültetésénél karózással = **megerősíteni**; egy ház alapjainak lerakásával = **megalapozni**. S mindez Isten munkája életünkre vonatkozóan. Mit teszünk a megkezdett jó úton? Hogyan harcolunk majd az ellenséggel szemben? Merre növekszik a fa? Milyen vihar tépi? Hogyan folytatjuk a megkezdett építkezést? Hogyan élünk majd a kész házban? Itt már nekünk magunknak is nagyon sokat kell tennünk. Ehhez kaptuk az alapokat, s ő végigvezeti, mint **jó építésvezető** az egész ház megépülését is.

Lényeges minden dolognak az indulása, kezdete. Fontos, hogy a megtérés ne látszathóból legyen, mert akkor az egész hitélet gyenge lesz. Fontos, hogy mindenki kapjon megfelelő eligazítást igeolvasásával, imádságaival kapcsolatban már az elején, mert különben az Istennel való alapvető kapcsolattartás megszegényedik, mielőtt kiteljesedhetne. Ezért mindig tudnunk kell, hogy mit várhatunk Tőle, s mi az, amire nekünk kell vigyázni. A kettő persze szorosan összetartozik.

Egy házat, ha nincs alapja igen nehéz újjáépíteni. De azért lehetséges, ha valaki vállalja a többlet-terheket is. Ezért sosem késő egy-egy önvizsgálatra alkalmas óra, hogy tudjuk, hol kezdődtek a problémák, s merjünk „hozányúlni” az alapokhoz is, ha kiderül, hogy már ott elmaradtak bizonyos részletek.

Vigyünk be egy *divatlap* megfelelő képét, a hozzávaló szabásmintát, egy vég *szép anyagot*, s legyen jelen valaki, aki ért a varráshoz. Kérdezzük sorra, hogy mitől lesz a ruha olyan, amilyen a képen látszik? Hány helyen lehet elrontani? Hogyan lehet megtanulni a helyes varrás-technikát? (Természetesen ugyanez megvalósítható házépítési tervekkel,

borkészítéssel, asztalosmunkával stb., ami közel áll az ifihez, vagy amihez van szakember!)

Kifejezetten helyzetétel alkalma legyen ez, amiben megemlékezünk Isten munkájáról, s a magunk viszonyulásairól a „kezdeteknél”. Ha csak egy dolgot sikerül helyzetenni, újra-alapozni, már megérte a téma felvetése!

Amikor beszűkül az imaélet, amikor értelmetlenné válik a bibliaolvasás, amikor megszűnik a bizonyoságtétel készsége, vagy verlivé válik a szolgálat – akkor baj van. **Az örömtelen keresztyénség nem Jézus Krisztus találmánya!** Valami elromlott útközben, de valószínűleg már a kezdeteknél. Ki kell derítenünk, hogy mi az!

Elcsendesedve kezdjük az alkalmat önvizsgálatra indító kérdésekkel. Lehetnek ezek a tízparancsolat alapján, lehetnek saját csendességünkben megélt megújulások kérdései. A lényeg, hogy emlékezzünk csak: hogyan indult keresztyén életünk? Mennyire volt mélyreható a kezdet? Volt-e bűnbánat a megtéréskor? Mit változtatott rajtunk az első szeretet? Milyen szokások alakultak ki kezdő keresztyén korunkban? Voltak-e (vannak-e) megtúrt bűnök az életünkben? Hol érzünk hiányosságokat (hol feszül a ruha, hol kell a házat átépíteni, stb.)

Róm 7,14-8,17

Teológus korunkban vitatkoztunk ezekről a fejezetekről, hogy vajon Pál az újjászületése után írt-e ezekről a harcokról, vagy még előtte. Arra jutottunk, hogy utána. Pál küszködése bűnre hajlandó testével nem megtérésének kezdete, hanem hívő életének egyik állomása. Hiszen a hívő ember még sokkal érzékenyebb a bűnre, mint a hitetlen! A Lélek által van megszorodásunk, de van belső bizonyosságunk is! Ha valami, valaki elbizonytalanított, ha megrekedtünk, azért történt, mert csak magunkra nézünk, nem merünk ráhagyatkozni a Lélek vezetésére. Szabad megújulni egyedül s közösségben is! Kiáltasuk együtt: Abba, Atyám!

.....

.....

.....

ÉLETÜNK DOXOLÓGIÁJA

1Pét 5,11

A levélben két doxológia van: a 4,11 vers vége és ez az 5,11. **A dicsőítés mindig Isten fenségének, hatalmának elismerése, amire nem neki, hanem nekünk van szükségünk!** Nem véletlen, hogy a Miatyánk is ezzel végződik. (Talán sokan már nem is figyelnek az utolsó szavak kimondásakor, pedig az ott szereplő szavak jelentik az egész imádság létjogosultságát! Hiszen azért kérhetünk bármit, azért imádkozhatunk egyáltalán, mert **övé az ország, a hatalom, a dicsőség, mindörökké.**)

Két fontos ponton hangzik el ebben a levélben doxológia: az első a gyülekezet közösségének, szolgálatának erősítése, hogy mindenben Isten dicsőségére éljenek, mert ez az ember hivatása (4,11). S másodszor akkor szólal meg újra, amikor Isten cselekvéséről tesz bizonyosságot (5,11). Ennek érvényességével zárja a levelet.

A dicsőítésben hatalmas erő van! Nem véletlen, hogy Jézus úgy ment ki tanítványaival a Gecsemáné kertjébe, hogy dicsőítő zsoltárokat énekeltek! Ez ugyan a tanítványokat elaltatta, de Jézus tudta mire készül! **Mennyivel több erőnk lenne minden helyzetben, ha előtte megvalánánk Isten hatalmát, mely mindenben tud segíteni!** Hogyan lehet a dicsőítést gyakorolni?

Keressük meg együtt a Zsoltárok könyvének felosztását, az öt könyv szerint. Mi határolja az egyes szakaszokat? Mindig doxológia: 41,14; 72,19; 89,53; 106,48; végül az ötödik könyvben dicsőítések sorozata olvasható. Vajon miért? Mit jelentenek ezek a határok? Mi történik a dicsőítésben?

Próbáljuk ki, hogy mi a különbség, ha összejövetelünket dicsőítéssel kezdjük, vagy hirdetésekkel, vagy türelmetlen várakozással, míg mindenki megérkezik. Meg fogjuk tapasztalni, hogy **a dicsőítésben erő van!** S ostobák vagyunk, ha nem élünk vele!

Különös dolog, hogy az ötezer megvendéglésekor Jézus feltekint az égre, hálát ad, s megáldja a keveset – s egyszerre sok lesz! Elismeri Isten hatalmát abban a helyzetben, amikor emberi erő, pénz, lehetőség szűkében van, s ezzel megindul az áldások forrása. Volt-e már valakinek ilyen tapasztalata?

Mit is jelent a dicsőítés? Isten hatalmának, fenségének, méltóságának, szentségének megvallását. Nem hála ez, a megtett jóért, hanem dicsőítés a mindenségben munkálkodó hatalmas erőért, annak lehetőségéért!

Hogyan kell dicsőíteni? Akár a Miatyánk elmondásával, akár egy zsoltárral lehet kezdeni, hogy ráhangolódjunk. A lényeg, hogy elvonjuk a figyelmünket végre a magunk nyomorúságairól, és felnézzünk az Úrra! Csodálkozzunk rá, hogy kicsoda Ő! Ez a mozdulat történhet valóságosan, vagy csendes imádságban, esetleg éneklésben.

Ki dicsőíthet? Mindenki. Nem csak azok, akik éppen abban a lelki állapotban vannak! Sőt – emlékezzünk csak Pálra a börtönben (ApCsel 16!) – éppen azok kezdjék a dicsőítést, akik maguk alatt vannak! Mert az ember életének célja és értelme, hogy Isten dicsőségére éljen. Ezt érdemes úgy kezdeni, hogy megvalljuk dicsőségét!

Zsolt 108

Kész a szívem Istenem! Nem várok érzésekre, magasságokra, vágyaim beteljesülésére, a bajok elmúlására, hanem most és itt dicsőítelek téged! Magasztaljanak Téged az egek és minden teremtményed. S legyek ezek között első én magam! Mert veled hatalmas dolgokat vihetünk véghez, mert Te segítesz legyőzni a legyőzhetetlent!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

HŰSÉGES TESTVÉREK

1Pét 5,12-13

Senki sem lehet Robinson-keresztvény (egymaga), **mindenki kapott egy közösséget**, ahová tartozhat. Vannak ott kellemes és kellemetlen emberek egyaránt. Vannak említésre méltó szolgatársak és bensőséges kapcsolatban megismert, szeretett emberek. **Szilvánusz Péter** helyett írta a levelet, valószínűleg annak diktálása alapján. Ő a **hűséges testvér**, akit minden gyülekezet ismer. A latin helyesírás helyett a görögben: Szilász szerepel, aki valószínűleg ugyanaz, mint Pál munkatársa missziói útjain. **Babilon fedőnévként** szerepel, Róma helyett, mert azt tartották a keresztvények a jelenésekben megjövendőlt „parázna Babilonnak”. **Márk**, az itt említett szeretett **fiú**, nem vér szerinti leszármazott, hanem Krisztus által fiává fogadott gyermeke az apostolnak. (Ilyen volt Pálnak Timótheus, vagy Títusz is.) A diktálás más esetben is előfordult, így feltételezik, hogy a Márk evangéliuma is Péter prédikációján alapszik, nem ő maga írta le.

A keresztvény közösségek sokkal inkább hasonlítanak egy családnak, mint egy baráti társasághoz. Mindenekelőtt **mindenki KAPJA** a gyülekezetet, s annak tagjait. A barátot választja az ember, a testvéreket kapja. Másrészt csodaként élhető meg, hogy még sokkal közelebb kerülhetnek emberek egymáshoz Krisztus szeretete miatt, mint saját családjuknak tagjaival. Vannak, akik testvérük megtérése után úgy nevezik magukat, hogy ők **kétszeresen testvérek**. Elvárható-e, hogy velem barátkozzanak a többiek? Jó-e, ha csak a barát kedvéért jár valaki a közösségbe? Hogyan lehet elviselni a kellemetlenkedő testvéreket?

Hasonlítsuk össze a **barát** és a **testvér** fogalmát egy táblán, vagy nagy csomagolópapíron. Mi az, ami azonos, mi az, ami egészen más. Mennyiben barát és mennyiben testvér egy keresztvény közösség két tagja? Kell-e, lehet-e mindkettő?

Mai körülmények között, amikor a családok szerepe, összetartása megkérdőjeleződött igen nehéz az eredeti viszonyulások tisztázása. *Sokkal többféle szerep vár egy ifjúsági gyülekezetre, mint amit elhordozni képes.* Vannak, akik abszolút módon mindent várnak, mert otthon a kutya sem figyel rájuk. Van, aki szívesen befogad, mert ezt tanulta otthon. Van, akinek csak a barátság az igazi kapcsolat, képtelen testvérként elfogadni, és elviselni másokat, mert nincs saját testvére sem. Mindezeket jó tisztázni, s lassan tanulgatni a közösségvállalást.

Mennyei Atyánk miatt mi *testvérek* vagyunk. Ez többfajta kötelezettséget is jelent: nyomorúságban, örömben való összetartást, kiállást a másik mellett vérig, halálig. Nincs helye az ítéletnek, sem előítéletnek, csak az elfogadásnak és befogadásnak! *A család az a hely, ahol úgy fogadnak el, ahogyan vagyok, s szeretnek, ahol tehát otthon vagyok!* Lehet ilyen a barátom otthona is kivételes esetben, de sokszor előfordul, hogy összekülönbözések miatt a barátság megszakad, lehetetlenné válik a megbocsátás (mert elszerette a barátnőmet stb.). A Példabeszédek könyve szerint előfordulhat, hogy egy barát testvérül születik a nyomorúság idejére (Péld 17,17), tehát lehet együtt is a kettő!

1Jn 4,7-12

*Valaki így írta: Annyira szereted Krisztust, amennyire azt az embert, akit a legkevésbé szeretsz! Kemény mondat, de érdemes végiggondolni! Egyik ifitagunk kérdezte egyszer, hogy a mennyben azokat is fogjuk-e szeretni, akiket itt nem? Azután maga válaszolt rövid gondolkodás után: „Hiszen ott mindenkit sokkal jobban fogunk szeretni, mint itt valaha is! Ők is beleférnek!” Ezt már most is el lehet kezdeni. Hiszen Isten szeretetéből szerethetők másokat! Ajándék ez, mert előlegezi azt a **többlet-szeretetet**, ami majd a mennyben lesz részünk. Ez az a **gazdagság, amiben minél többet ad valaki, annál több marad neki!***

.....

.....

.....

BÚCSÚZÁSAINK

1Pét 5,14

A **búcsúzásban** benne van az egész személyiség. Péter is kifejezi ezt a szeretet és a békesség kívánásával. Ez egyfajta áldás a gyülekezet vezetőjétől a tagoknak. Jézus elköszönésében is áldás és felhatalmazás szerepelt mennybemenetele előtt (Mt 28,18-20). Valakinek a búcsúszavai sokat jelenthetnek, családok sokszor nemzedékeken át őriznek egy-egy igazán helyén mondott szót, mondatot.

Készüljünk fel, nézzünk utána különböző kultúrákban, hogyan **köszönnek** az emberek egymásnak. Pl. Amerikában az ölelés járja, Japánban meg nem érintenék egymást az emberek. A hollandok és az oroszok három puszit adnak szeretteiknek, nálunk kézfogás jár a férfiaknak, s puszi, vagy kézcsók a hölgyeknek. Mit fejez ki a köszönés? Miért van egyáltalán rá szükség? *Ez a kommunikáció felvételének lehetősége, az azonosság megélésének első lépése.* Ha valaki vállalja egy idegen helyen, hogy átveszi a köszönési szokásokat, sokkal hamarabb befogadják. Mi illik, s mi nem a keresztyének között?

Nézzünk utána néhány köszönési formának, meséljünk róla, majd közösen válasszunk egyet, ami ennek a közösségnek lehet sajátja!

Ez az év utolsó alkalma, ezért fontos, hogy **emlékezetes legyen**. A köszönés mindig a békesség megtartásának egyik feltétele. A kézfogás azt jelezte valamikor: fegyvertelen vagyok, nézd, üres kézzel jöttem! A nem-köszönés mindig valamilyen harag, gyűlölet, ismeretlenség kifejezése – ezeknek nem lehet helye semmilyen gyülekezetben! Nem könnyű megismerkedni egy másik emberrel, nem könnyű befogadni egy idegent. De a köszönés az első, amivel jelezhetjük, hogy szándékaink szerint készek vagyunk rá.

A következő egy játékos búcsúzás. Mindenkinek fénymásoljunk valamilyen szép papírt, esetleg külön képeslapokat is vásárolhatunk erre az alkalomra. Hagyjunk gondolkodási időt, s kérjük, hogy mindenki írja fel azt a gondolatot, bibliai idézetet, ami neki az utóbbi időben nagyon sokat jelentett. Majd alá írja oda a nevét és a címét, ahol nyáron elérhető lesz.

Ezt azután dobjuk be egy közös kalapba, s mindenki húzzon egyet. Ki, akit kihúzott annak küldenie kell egy szép képeslapot a nyáron, valami emlékezetes helyről, vagy múzeumi látogatásról, leírva, hogy miért volt fontos az a hely.

A szeptemberi első közös találkozáskor ezt mindenki hozza magával, s a nyári beszámolóik között adjunk alkalmat az így átadott áldáslehetőségeknek is!

1Pét 5,14

Köszönés és búcsúzás. E kettő között telik el az élet. Kínai mondás: „Amikor születted mindenki nevetett körülötted, csak te sírtál. Élj úgy, hogy ha menned kell, mindenki sírjon körülötted, s te örömmel mehess el!”

Egy filmben, a főszereplő újra meg újra visszakerül életének ugyanabba a másfél órájába. Először csodálkozik, majd dühöng a sokadik alkalommal. Aztán rájön, hogy azért éli meg ilyen sokszor, mert még mindig nem jól csinálja. Ráébred, hogy mindenkinek, akivel találkozik, lehetősége van valami kedveset mondani, vagy jót ajánlani, barátságosan válaszolni, egyáltalán szeretetet gyakorolni. Onnan tudja, hogy sikerült, mert nem kerül vissza többet a reggeli ébresztőóra azonos hangjaihoz.

Vajon nekünk hányszor kellene egy találkozást újraélni, mire jól csinálnánk?

.....

.....

.....

.....

.....

NYÁRI IFI-HÉT

Téma: Isteni természet részesei vagyunk!

Igehely: Péter második levele

Elmélyítés: J. Bunyan: A zarándok útja c. könyv egyes fejezetei

AZ ELŐKÉSZÜLETEKRŐL

Egy nyári hét *szervezése* az előző év végén kezdődik. A téma *kigondolása*, az előadók meghívása, kirándulólhelyek kiválasztása mind-mind időigényes feladat, s minél jobb előtte a szervezés, annál kevesebb a gond magán a héten, s lehet a fiatalokra többet figyelni.

Lehetőleg *két vezető* legyen, egyik, aki a lelki növekedésre tud figyelni, s annak alkalmait szervezni: igei készülés, imaháttér, lelkigondozói beszélgetések, stb. A másik legyen a programfelelős: játékok, kirándulások, anyagiak stb. Kettejük összhangján múlik a hét eredményessége (kb. 20 főig elég lehet egy vezető is).

A *terep ismerete* igen lényeges szempont: ez az ágyak minőségétől egészen a környék nevezetességeinek ismeretéig terjed.

Legyen programvariáció a *rossz időjárásra* készülve is, sose hagyjuk unatkozni a fiatalokat, mert az mindig lerontja az addig épített értékeket.

Gondoljunk mind a négy dimenzióra: legyen *lelki, testi, szellemi, társadalmi* épülés egyaránt a programban (Lk 2,42). Ha bármelyik túlhangsúlyozódik, elveszítünk embereket, s megtörik az egyensúly, rendetlenség, lázadás, rossz hangulat uralkodhat el a csapaton.

A vezető *legyen határozott* a rend fenntartásában, de *tudjon másokat meghallgatni*. Ismerje a rábízottakat (legalább igyekezzen megismerni a hét folyamán), a korosztályból fakadó sajátos problémákat (tizenévesek, huszonévesek egészen más programbeosztást igényelnek!). Érdemes a *hét elején* nagyon komolyan venni az időpontokat, s akkor mindenki tisztában lesz az „erőviszonyokkal”, s szinte magától fog végiggördülni a hét. Ha első nap már nem tudjuk a kiírt időpontokra összterelni a közösséget, az utolsó napra teljesen szét fog esni a program!

Az egy hetes *folyamatos együttélés* igen sok áldásos lehetőséggel rendelkezik, ami évközben ritkán adatik meg: hosszú, személyes beszélgetések, erőpróbáló kirándulások, a keresztyén viselkedés mögötti indulatok kiderítése, közösségi magatartás, alkalmazkodóképesség, stb.

Igen sokat tanulhatnak a fiatalok is egymásról, s ez fontos számukra az önismeret és a párválasztás kérdéskörében is!

Olyan *témát* válasszunk, ami érdekli őket, s alaposan járjuk körül. Hagyjunk időt a vitára, de a nehéz emberekkel külön is foglalkozunk.

Mindig *széleslátókorúen*, a lehetőségekhez képest mindenféle eszközt használva készülünk fel: legyen videóvetítés, versolvasás, sportverseny, csillagvizsgálás, tábortűz, stb.

Legyen a hétnek *kijelölt énekanyaga*, amit mindenki kapjon kézbe a programmal együtt a hét elején, hogy nyomonkövethesse az eseményeket, s tudja, mire számíthat. Igen fontos az énekvezetés, amire nagy gondot kell fordítani, hiszen *meghatározza az érzelmi hozzáállást!* Keressünk határozott hangú, ötletes, énekeket jól ismerő, lelkes, esetleg valamilyen hangszeren is játszani tudó fiatalokat, s velük együtt készülünk fel!

Nagyobb létszám esetén válasszunk a délelőtti, délutáni alkalmaikra *csoportvezetőket*. Őket készítsük fel legalább egy hónappal előtte. Tudják a témát, s a konkrét feladatokat. Nagy segítség lehet, ha a csoportvezetők, vezetők egy nappal előtte már a helyszínen vannak, s egy estét közös készüléssel töltenek, úgy várják a fiatalokat! Így tudjuk a szobákat is beosztani, minden egyes ágyra kis csokit téve várni az érkezőket.

A NAPI PROGRAMOK ELOSZTÁSA

Naponta *öt* közös alkalom lehetséges. Ennél több már nagyon zsúfolt, ennél kevesebb viszont kevés lehet. Ezek közül három igei, gondolkodtató, elmélyítő, s kettő mozgásos, közösségteremtő jellegű.

A *reggelinél* egy nagyon rövid, öt perces elcsendesedés a napi ige mellett. Egy ének, imádság, igeolvasás. Jó, ha ezt *maguk a fiatalok*

tartják, akik elég érettek rá. Egy gondolat legyen csupán az üzenet, ami elindít arra a napra.

Délelőttönként közös bevezetés után, a vázolt gondolatokról – jó kérdésekkel – lehet csoportbeszélgetéseket folytatni. Kb. 8-12 fő egy belátható csoport, ennél nagyobb számnál már elveszíthető az őszinteség légköre. A bevezető lehet kb. 20 perc, majd 1-1½ óra a csoportbeszélgetés. Fontos, hogy a végén a csoportok valamilyen formában átadhassák egymásnak, amire eljutottak.

A bevezető *ne igehirdetés* legyen, hanem olyan gondolatok átadása, amiről azután lehet eszmét cserélni a csoportokban. Ezt tarthatja mindig ugyanaz az ember, mert akkor lesz íve a hétnek. Az útjelző táblák ajánlások, ezeket lehet nagyban kirajzolva, esetleg a csoportbeszélgetés egy-egy fontos szavával kitenni a hét folyamán, hogy mindenki újraolvashassa, ha akarja.

Délutánonként énekléssel, kirándulással egybekötve lehet továbbvinni a délelőtti átbeszélt témákat. Elmélyíthetjük *közösségi játékokkal* is a délelőtti komoly perceket.

A játékok leírása:

Eredetmesék

Fantáziamozgató játék, érdekes történeteket kell kitalálni egy adott kérdésre válaszul. A csoport közösen írja a mesét. Lehet minden csoportnak más kérdés, de talán izgalmasabb, ha minden csoport ugyanazt írja meg. Ilyen kérdések pl: Miért pirosak a virágok? Hogyan lehet legyőzni a rosszat? Szép, vagy igaz – melyiket kell előbbre helyezni?

(Ez után következhet a Zarándok útjából a 3. fejezet áttárgyalása)

Érték-licit

Kis cetlikre mindenféle értékeket írunk fel a lelki, szellemi, anyagi értékek sokasága jelenjen meg (*az ötös lottótól, a család összetartásáig* mindenféle). Legalább annyi érték legyen, hogy mindenkinek három juthasson. Jelképesen mindenki birtokol 100 zsetont, s

ezen értékeket vásárolhat. A végére mindenkinek legalább egy értéket vennie kell. Akinek elfogyott a zsetonja, az nem szerezhethet már semmit sem! Sorban olvassuk fel az értékeket, s csak akkor azonnal lehet rá licitálni. A kikiáltási ár lehet egyéni meggyőződésünk szerinti: egy Mercedes autó csak 20 zseton, míg egy életreszóló barátság 80 zseton. A licitálás úgy folyik, hogy a fiatalok többet ajánlanak a kikiáltási árnál, majd a kikiáltó mondja, hogy először, másodszer és harmadszor. A végén összegzi, pl.: „Az ötvenezer kötetet tartalmazó könyvtár elkelt 100 zsetonért” Ha egyszer felolvasásra került már minden érték, s mindenkinek már van egy, akkor abba lehet hagyni a licitálást. Ekkor következik a beszélgetés: ki miért vásárolta azt az értéket. Mit vett volna még, ha tudja, hogy az is szerepel. Vannak-e értékek, amit nem lehet megvásárolni?

(Ez után következhet a Zarándok útjából a 6-7. fejezetek tárgyalása)

Hangzó-pantomim

Egy valaki kiáll és mesél egy tetszőleges történetet. A másíknak pedig el kell játszania, amit hall. Fordítva is lehet: egy valaki játszik egy tetszőleges mozdulatsort s a másíknak szinkronizálni kell. Több változatban is játszható. Nagy összhangot igényel a két ember közt!

(Ez után következhet a Zarándok útjából a 11. fejezet tanulmányozása)

Mi lenne, ha?

Egymást jól ismerő csoportban kitűnő játék. Egy valaki kimegy, s a bent maradók megegyeznek, hogy kít kell kitalálnia. Amikor bejön sorra kérdezhet mindenkít: Mi lenne, ha óra lenne? Mi lenne, ha időjárás lenne? stb. A válaszolóknak azt az embert kell jellemezni, akiről megegyeztek, s a kérdések alapján ki kell találnia kire gondoltak a többiek. Mindenkinek izgalmas lehet: akiről szó van, akik jellemeznek, aki kitalálja...

(Ez után jöhet a 14. fejezet egyes részleteivel)

Jellemformálás

Mindenki kap egy legalább A/4-es papírt, s a *legaljára* ráírja a nevét. A papír körbemeget (mindenkié!), s sorra mindenki ráír egy

rosszat és egy jót a másíkról. Ezt a jellemzést *legfelül* kezdi a szomszéd, s amikor készen van, lehajtja a papírt. A következő ráírja, s ő is behajtja. Így körbeér a papír, s mire megkapja az illető már tele lesz a többiek véleményével.

(Nem könnyű játék, de igen tanulságos lehet. Mit gondolnak rólam a többiek? Mik az értékeim, s mi az, ami bennem elviselhetetlen. Fontos, hogy amit legalább két ember ír, azt vegyük komolyan!) Mindenki írjon nyomtatott nagy betűkkel, s csak akkor írjon rosszat, ha tud jót is! Időt kell hagyni rá! A végén mindenki felolvashat egy jót és egy rosszat, amin meglepődött, vagy aminek örült.

(Itt következhet a Zarándok útjából a 18. fejezet)

Vacsora után legyen egy hosszabb, komoly, elcsendesedésre segítő áhítat, evangélizáció.

Ezt sorozatként a lelki vezetéssel megbízott ember tartsa, Péter második levelének egy-egy szakaszáról. Példaként, alkalmazásként beveheti a Zarándok útjából a következő szakaszokat.

Hétfő:	2Pét 1,4-11	– 4. fejezet
Kedd:	2Pét 1,16-21	– 8-9. fejezet
Szerda:	2Pét 2,10-14	– 12. fejezet
Csütörtök:	2Pét 2,21-22	– 15. fejezet
Péntek:	2Pét 3,8-9	– 19-20. fejezet

Minden este közös programként legyen valami fiatalos-mozgásos alkalom, ami nem beszélgetős, hanem „cselekvős”.

A **tábortűz** jó közösségteremtő rögtön a hét elején a fahordástól a közös éneklésig.

A **fórum** a felvetődő kérdések közös tárgyalására ad alkalmat. Jó, ha nem sokan válaszolnak, de azok ötletesek, és röviden tudnak szólni.

A **táncház** közösségi táncokat jelenthet, de ha ez nem megoldható, akkor a **videóvetítés** valami olyan film legyen, ami kapcsolódik a témához (pl.: Tűzszekerek).

A **bátorságpróba** sokféle változatban játszható. Egyik lehetőség: Egy előre kijelölt útvonalon kell végigmenni az erdőben, sötét este. Az útvonalat csak gyertyák jelzik (a gyertyákat érdemes egy-egy

befőttesüvegbe helyezni!). Az út mentén kijelölt fiatalok ülnek, akik egy-egy igeverset mondanak, vagy furulyáznak/énekelnek egy éneket, ha jár arra valaki. *Tilos bármilyen ijesztés, s mindenkinek egyedül szabad csak végigmennie.* Közös helyről kell indulni, ahol énekléssel készülnek a csapat tagjai, majd egy másik helyszínre térnek vissza, ahol szintén lehet vagy énekelni, míg mindenki végez, vagy egy nagy teremben csendben beszélgetni, esetleg egy-egy papírra gondolatokat írni közvetlen a gyertyás út után. Ez elég hosszadalmas, de igen tartalmas este lehet. (Valószínűleg nem fér bele a kijelölt időhatárokba.)

A **színpad** a hét feldolgozására ad alkalmat. A délelőtti csoportok szabad döntés alapján eljátszhatnak egy bibliai történetet, ami a csoportnak *a héten fontossá vált.* Vagy eljátszhatják, hogy *mi lesz, ha hazamennek,* hogyan fogják őket fogadni otthon. Eljátszhatják, hogyan változik meg egy kapcsolat a hét gondolatainak hatására. Ha van jó szervező ember, akár a *Zarándok útjából is előadhatnak részkéteket.* Jó, ha minden csoport szerepel, erre a vezetőket is bízassuk, s már hét elejétől mondjuk is a fiataloknak.

(Egy-egy ilyen hét után hatalmas tartalékokkal lehet nekivágni az élet következő szakaszának.

Volt már olyan ifjúsági hét is, amiből „ifjúsági színpad született”, azaz az ott megértett, eljátszott darabból egy máshova is vihető, szolgálatra, evangélizálásra alkalmas előadás alakult – természetesen további próbák csiszolása után. Igen nagy szükség lenne ilyenekre!)

KÉSZÜLÉS A DÉLELŐTTI ALKALMAKRA

Hétfő: (körkérdésként) Hogyan jöttél ide? Hol jársz a hit útján? Mit vársz a héttől?

A **jelzőtábla:** Egyirányú út, kötelező haladási irány! Isten útmutatása egyenes utat jelez. Tehát előre! Mit jelent most ez a számunkra? A Zarándokkal fogjuk végigjárni ezt a hetet. Követjük útját a mennyei Jeruzsálem felé. Részlet az első fejezetből – felolvasva. Majd kérdésekkel elmélyítve: Mi az a Romlás városa? Volt-e már olyan hely, ahonnan legszívesebben elmenekültél volna? Miért?

Az ige megbeszélése: 2Pét 1,1-3

Kedd: Mire valók a jelek éltünkben? Mire valók mások példái? Mire való a Biblia?

A jelzótábla: benzinkút a közelben. A kifogyott üzemanyagot pótolni kell. A tank nem forrás, azt állandóan tölteni kell. Zarándok odaért egy házhoz, ahol sokféle fel akarták készíteni. Részlet felolvasása az 5. fejezetből, utána megbeszélés.

Az ige megbeszélése: 2Pét 1,12-15

Szerda: Mire valók a próbák?

A jelzótábla: A szembejövők elsőbbsége van. Várni kell és vigyázni! Lehet haladni, de csak óvatosan. Részletek a 10. fejezetből.

Az ige megbeszélése: 2Pét 2,1-9

Csütörtök: Mi az a kívánság? Miért baj, ha megfogam? Meg lehet állítani? Mire valók a reklámok?

A jelzótábla: Csúszós út! Vannak szakaszok, amelyeken nagyon óvatosan kell közlekedni! Részlet a hiúság vásárából.

Az ige megbeszélése: 2Pét 2,15-20

Péntek: Hány bibliai ígét tudsz kívülről? És belülről? Mi a különbség?

A jelzótábla: STOP! Megállj! Életed veszélyben! Elsőbbségadás kötelező!

Részletek a 17. fejezetből.

Az ige megbeszélése: 2Pét 3,1-7

Szombat délelőtt közös úrvacsorás istentisztelet: 2Pét 3,10-18
(Hasonló liturgiával, mint a tavaszi hétvégén.)

	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat
8.00 reggeli						
8.30 csendesség	Ifj-talok saját készülése alapján					
10.00 délelőtti alkalom	IGE: 2Pét 1,1-3 JELZŐTÁBLA: EGYIRÁNYÚ ÚT	IGE: 2Pét 1,12-15 JELZŐTÁBLA: BENZINKÚT A KÖZELBEN	IGE: 2Pét 2,1-9 JELZŐTÁBLA: SZEMBEJÖVŐ ELSŐBBSÉGE	IGE: 2Pét 2,15-20 JELZŐTÁBLA: CSÚSZÓS ÚT	IGE: 2Pét 3,1-7 JELZŐTÁBLA: STOP	KÖZÖS ÚRVACSORÁS ISTEN-TISZTELET: 2Pét 3,10-18
12.30 ebéd	ZARÁNDOK ÚTJA: 1-2. fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 5. fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 10. fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 13. fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 17. fejezet	
16.00 délutáni alkalom	EREDETMESEK (játék)	ÉRTÉK-LICIT (játék)	HANGZÓ PANTOMIM (játék)	MI LENNE HA? (játék)	JELLEM-FORMÁLÁS (játék)	Hazautazás
18.30 vacsora	ZARÁNDOK ÚTJA: 3. fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 6-7 fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 11. fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 14. fejezet	ZARÁNDOK ÚTJA: 18. fejezet	
20.00 esti alkalom	IGE: 2 Pét 1,4-11 ZARÁNDOK ÚTJA: 4. fejezet	IGE: 2Pét 1,16-21 ZARÁNDOK ÚTJA: 8-9. fejezet	IGE: 2Pét 2,10-14 ZARÁNDOK ÚTJA: 12. fejezet	IGE: 2Pét 2,21-22 ZARÁNDOK ÚTJA: 15. fejezet	IGE: 2Pét 3,8-9 ZARÁNDOK ÚTJA: 19-20fejezet	
21.00	Hétközdi táborítóz sok énekléssel	Fórum előkészített kérdésekkel	Táncház vagy videovevítés	Bátorságpróba	Színpad	
22.30 napzárta						

Milyenek a keresztyének?

A keresztyéneket nem különbözteti meg a többi embertől sem a táj, sem a nyelv, sem az életmód. Nem laknak ugyanis saját városaikban, nem beszélnek külön, szokatlan nyelven, nem is élnek másoktól jellegzetesen különböző életmódot. Nem eszmélés, nem is agyafúrt emberek kiagyaltása által fedezték fel ezt a tant, nem is emberi bölcselkedésre esküsznek, mint sokan mások. Ott laknak a görögök, barbárok városaiban, ahogy kinek-kinek a sorsa rendelte; és öltözködésben, táplálkozásban, az élet más dolgaiban alkalmazkodva az őslakók szokásaihoz csodálatos és egyaránt hihetetlennek látszó életformával tűnnek fel.

Saját szülőházájukban élnek, de mint jött-mentek; mindenben részt vesznek mint polgárok, és mindent eltérnek mint idegenek; minden idegen táj szülőföldjük és minden szülőföld idegen táj nekik.

Házasságot kötnek, mint mások, gyermeket nemzenek, de magzatelhajtást nem végeznek. Közös az asztaluk, de nem az ágyuk. Testben vannak, de nem test szerint élnek. A földön élnek, de országuk az égben van. A fennálló törvényeknek engedelmeskednek, de életmódjuk felülmúlja a törvényeket.

Mindenkit szeretnek, őket meg mindenki üldözi. Nem ismerik és mégis elítélik őket; halál a sorsuk, és életre támadnak. Ínségben vannak és sokakat gazdagítanak; minden hiányt szenvednek és bővelkednek mindenben. Szégyenbélyeget hordanak, és a szégyenben éri őket a dicsőség; rágalom a részük és igazságot nyernek. Szidalom a jutalmuk, megvetés a részük, de ők tiszteletet adnak. Jót tesznek és mint gazokkal bánnak velük; ha kínozzák őket, örülnek, mintha életre támadnának. A zsidók úgy hadakoznak ellenük, mintha pogányok volnának, a hellének üldözik őket; de támadóik sem tudják, miért bántják őket.

Hogy egyszóval megmondjam: ami a testben a lélek, az a keresztyénység a világban. Elárad a lélek a test minden tagján; a keresztyének is ott vannak a világ városaiban. A lélek ott lakozik a testben, de nem a testből való; a keresztyének is a világban vannak, de nem a világból való. Láthatatlanul zárja körül a lelket a látható test; a keresztyéneket is látni, ahogy a világban élnek, de láthatatlan az ő vallásosságuk. Haraggal, daccal támad a test a lélek ellen, mert akadályozza élvezeteiben, holott semmi

jogtalanság nem esett rajta; gyűlöli a világ is a keresztyéneket, mert élvezeteinek ellentmondanak, holott a világot nem sértették meg.

A lélek szereti az őt gyűlölő testet és tagjait; a keresztyének is szeretik üldözőiket. A lélek be van zárva a testbe, de ő tartja össze a testet; a keresztyének is úgy vannak a világban, mintha börtönük volna, de ők tartják össze a világot. A halhatatlan lélek múlandó hajlékban lakozik; a keresztyének is a múlandó világban vesznek szállást a mennyei örökkévalóságra várakozva. A lélek jobbá lesz, ha étellel, itallal nem kényeztetik el, a keresztyének is folyton gyarapszanak, míg nap-nap után üldöztetésben van részük. Oly fontos állomásra vezérelte őket az Úr, hogy kárhozatos volna cserbenhagyni.

...Isten Egyszülött Fiát küldte az emberekhez, és a mennyországot ígérte nekik; meg is adja azoknak, akik Őt szeretik. Mit gondolsz, milyen boldogságban lesz részed, ha Őt megismerheted? Hogy szereted majd Őt, aki téged úgy megelőzött szeretetével? Ha pedig szeretet, akkor jóságának is követoje leszel.

Ne csodálkozz azon, hogy az ember Istennek lehet a követője. Lehet, ha az Isten akarja. Mert nem abban áll a boldogság, nem is az az Isten követése, hogy valaki mások felett uralkodjék, sem abban, hogy jobb sorsa legyen, mint a gyengébbeknek; abban sem, hogy gazdag legyen és az alattvalókat elnyomja; mindez távol áll az Őfelségétől.

Hanem abban áll Isten követése, hogy az ember felebarátja terhét magára vegye; hogy amiben különb a másiknál, abban segítse a másikat; hogy amit nyert valaki az Istentől, azt a rászorulónak nyújtva, az ő Istenükké legyen. Akkor belátod földi életedben, hogy az Isten kormányoz az égben; akkor hirdetni kezded az Isten titkait; akkor szereted és csodálsz azokat, akiket azért kínoznak, mert Istent megtagadni nem akarják. Akkor elítéled majd a világ csalárdságát és tévelygését; mikor megtanulod, hogy kell az ég szerint élni; mikor megveted te is azt, amit ideleln gondolnak halálnak, és rettegni fogsz az igazi haláltól, amely az örök tűzre kárhozottakra vár; kiket ez a tűz mindvégig emészt. Akkor csodálsz azokat, akiket igazságuk miatt a múltó tűzbe vetnek és boldognak hirdeted őket, ha azt a másik tüzet megismered.

Óskeresztyén levél egy Diognétos nevű keresztyénség után érdeklődő, előkelő pogányhoz a legelső századokból. Szerzője ismeretlen, egy helyen az „apostolok tanítványának” mondja magát. Az „Apostoli atyák” irataiban „A Diognetoshoz írt levél” néven ismeretes.

Textuárium

A biblióra alapigéje szerint rendben

Alapige	Biblióra címe	Oldal
1Pét 1	Kéziratos bibliatanulmányozás	10
1Pét 1,1-2	Jövevények a világban	12
1Pét 1,3-4	Reménység fiai	14
1Pét 1,5-7	Panaszkodó keresztyének?	16
1Pét 1,8-9	Dicsőült örömmel örvendeztek	18
1Pét 1,10-12	Mi Isten része, és mi a miénk?	20
1Pét 1,13-16	Igazodás Krisztushoz	22
1Pét 1,17-21	Az új élet lehetőségének megragadása	24
1Pét 1,22-25	Egymást tiszta szívvel, buzgón szeressétek!	26
1Pét 2	Kéziratos bibliatanulmányozás	28
1Pét 2,1-3	Álarcok levetése	30
1Pét 2,4-5	Szent papság - királyi papság	32
1Pét 2,6-8	Vele vagy ellene	34
1Pét 2,9-10	Szent nemzet	36
1Pét 2,11-12	A gyülekezet életmódja a világban	38
1Pét 2,13-17	Emberi rendek	40
1Pét 2,18-20	Karácsonyi ifi	42
1Pét 2,21-25	Újévi ifi	44
1Pét 3	Kéziratos bibliatanulmányozás	46
1Pét 3,1-7	Házastársak közössége	48
1Pét 3,8	Ötletes testvérek védett közösségben	50
1Pét 3,9	Áldás örökösei	52
1Pét 3,10-12	Az emlékeztetés szolgálata	54
1Pét 3,13-14	Jóra igyekezzetek!	56
1Pét 3,15	„Krisztus-szerelem”	58
1Pét 3,15	Kétkedésmentes készség	60
1Pét 3,16-17	Szelíd tanítványok	62
1Pét 3,18-20	Pokolraszállás	64
1Pét 3,21	A keresztség megtartó ereje	66
1Pét 3,22	Isten jobbjára, a kiváltságosok helye	68
1Pét 4	Kéziratos bibliatanulmányozás	70
1Pét 5	Kéziratos bibliatanulmányozás	76

1Pét 5,1-2	A presbitertárs	78
1Pét 5,3-4	A hatalom megrontja az embert	80
1Pét 5,5	Szolgakötényben	82
1Pét 5,6	Isten hatalmas keze alatt élni	84
1Pét 5,7	Gondtalan élet	86
1Pét 5,8	Legyetek józanok!	88
1Pét 5,9	Passzív ellenállás	90
1Pét 5,10	Felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni, megalapozni	92
1Pét 5,11	Életünk doxológiája	94
1Pét 5,12-13	Hűségese testvérek	96
1Pét 5,14	Búcsúzásaink	98

A csendesség alapigéje szerint rendben

Alapige	Bibliaoára címe	Oldal
	Kéziratos bibliatanulmányozás	70
Neh 6	Jóra igyekezzetek!	56
Zsolt 34	Az emlékeztetés szolgálata	54
Zsolt 48,1,15	Szent papság - királyi papság	32
Zsolt 108	Életünk doxológiája	94
Mt 7,12	Kéziratos bibliatanulmányozás	76
Mt 18,21-35	Áldás örökösei	52
Mt 25,31-46	Isten jobbjá, a kiváltságosok helye	68
Lk 17,7-10	Szolgakötényben	82
Jn 13,1-17	Egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!	26
Róm 6,1-11	A keresztség megtartó ereje	66
Róm 7,14-8,17	Felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni, megalapozni	92
Fil 4,10-13	Gondtalan élet	86
2Tim 2,1-7	A presbitertárs	78
1Pét 1,1-2	Jövevények a világban	12
1Pét 1,3-4	Reménység fiai	14
1Pét 1,3-7	Kéziratos bibliatanulmányozás	10
1Pét 1,5-7	Panaszkodó keresztyének?	16
1Pét 1,8-9	Dicsőült örömmel örvendeztek	18
1Pét 1,10-12	Mi Isten része, és mi a miénk?	20
1Pét 1,13-16	Igazodás Krisztushoz	22

1Pét 1,17-21	Az új élet lehetőségének megragadása	24
1Pét 2,1-12	Kéziratos bibliatanulmányozás	28
1Pét 2,1-3	Álarcok levetése	30
1Pét 2,6-8	Vele vagy ellene	34
1Pét 2,9-10	Szent nemzet	36
1Pét 2,11-12	A gyülekezet életmódja a világban	38
1Pét 2,13-17	Emberi rendek	40
1Pét 2,18-20	Karácsonyi ifi	42
1Pét 2,21-25	Újévi ifi	44
1Pét 3,1-7	Házastársak közössége	48
1Pét 3,8	Ötletes testvérek védett közösségben	50
1Pét 3,9-12	Kéziratos bibliatanulmányozás	46
1Pét 3,15	Kételkedésmentes készség	60
1Pét 3,16-17	Szelíd tanítványok	62
1Pét 3,18-22	Pokolraszállás	64
1Pét 5,3	A hatalom megrontja az embert	80
1Pét 5,6	Isten hatalmas keze alatt élni	84
1Pét 5,8	Legyetek józanok!	88
1Pét 5,9	Passzív ellenállás	90
1Pét 5,14	Búcsúzásaink	98
1Jn 4,7-12	Hűséges testvérek	96
Jel 2,3-4	„Krisztus-szerelem”	58